

adl. 2

GENEALOGIA
ILLUSTRISSIMÆ FAMILIÆ SAC.
ROM. IMP. COMITUM

De

GALLENBERG.

Ex antiquis Chartophylacijs & Schediasmatis
studiosè collecta.

ET

HONORI ILLUSTRISSIMI DOMINI S. R. I. COMITIS,
ET DOMINI DOMINI

GEORGIJ
SIGISMUNDI

A

GALLENBERG,

In Thurn, Roffegkh, & Gallenstein, Illustris Domini
in Ainëdt, Hæreditarij Advocati Cœnobij Münckhendorffensis, Sac.

Cæs. Maj. actualis Camerarij, Inclytæ Provinciæ Carniolæ secundum Deputati,
Provincialium & Aulicorum Judiciorum Assessoris, &c.

luci datæ dicatæ.

A. J. L. S. SS. T. D. P. A.

LABACI, Typis Joannis Baptistæ Mayr, Inclytæ Provinciæ Car-
niolæ Typographi, Anno Christi M. DC. LXXX.

GENEALOGIA
ILLUSTRATA FAMILIAE
DOMINI COMITUM

GALLENBERG.

Ex antiquis historiis & Schedis
Honoris Illustrissimi Domini & Comitis

GEORGI
SIGISMUNDI

GALLENBERG.

In Titulo, Rollis, & Chartis, Illustris Domini
Comitis, Illustrissimi Domini & Comitis
Gallicani, Illustrissimi Domini & Comitis
Gallicani, Illustrissimi Domini & Comitis
Gallicani, Illustrissimi Domini & Comitis

ALBERTI

J. ABACI, Typis Joannis Baptistae Mayer, Indagis Provinciae Car.
sive Typographi, Anno Christi MDCCLXXV.

1N=030005916

PROOEMIUM.

Quidquid in humanis magnum est
 laiquando parvum fuit, tota natura incipit ab im-
 perfectis, vt incremento fit locus. Nobiles fami-
 liae vti arbores à parvis radicibus ad sublimes con-
 surgunt apices, neque vllæ, quas in altis hono-
 rum fastigijs veneramur, cum ipso mundo sunt natæ. Nihil re-
 pente summum est : hoc certum : quando verò singulæ in al-
 tum succrescere cæperint, id incertum, & earum investigare
 origines sæpè Sisyphi laborem excedit. Divinare tamen licet,
 & agere Oedipum, cum incuria vetustas sphingem agit, & com-
 muni per veterum memoriam famæ transmissæ subscribere.

De Illustrissima Gallenbergica familia securè pronuntio,
 illam esse (tameſsi origo lateat) vnam ex antiquissimis, & no-
 bilissimis patriæ nostræ ornamentis, cui multæ suppres, raræ
 superiores.

§. I.

De nomine.

Nomen Gallenbergicum non à Galatis vel Gallis populis, quos ali-
 quando patriæ nostræ inquilinos fuisse in Chronologia Carniolæ
 ostendo, sed à monte potius Cetio antiquis noto, qui à Germa-
 nis Callenberg, & Galenberg, vti Lazio placet, fluxisse reor. Hujus e-
 nim montis Cetij initium ad ripam Danubij proximè ad Viennam Au-
 striæ reponunt veteres Cosmographi, & hodieque Germanum noven
 servat diciturque Calenberg vel Gallenberg provt Lazius scripsit. Ejus
 verba sunt: *Constat Cetium montem in Danubium vsque promontorium demi-*
sisse, quod hodie à veteribus Galatis incolis Galenbergum nominatur: in cuius
vertice desolatatum castrum cernitur Divi quondam Luipoldi Austriae Marchio-
nis Regia &c. Et alibi rursus *super sunt adhuc, inquit, cum apud Hungaros*
in Pannoniis, tum apud nos Austriacos in Norico Ripensi montes Galata, &
Galenberg appellati, qui veterum nobis incolarum suggerunt memoriam &c.
 In Norico Ripensi intelligit montem Galenberg, ab antiquis dictum Ce-
 tium, qui vti dictum ad ripam Danubij incipit propè Viennam, & termi-
 natur ad ripam Savi, opinione Philippi Cluverij proximè ad Celeiam, vbi

Laz Com.
 Reip. Rom. l.
 12. sect. 7. c.
 8.

Idem Laz de
 Migra. gent.
 l. 2. f. 45.

Phil. Cluv.
 in Antiq.
 Germ.

Saana & Savi confluunt, meâ verò opinione ad eisdem Savi ripam prope Labacum, vbi etiamnum mons appellationem servat, & vocatur Calenberg similis omninò illi alteri Viennensi. Ab hoc itaque monte continuato per plura juga licet modicè interrupta, & si non Labacum vsque saltem Celeiam protenso, videtur traxisse nomen suum Arx Gallenberg in Carnioliâ Inferiore non procul Celeia, nec procul à ripa Savi constructa, & ab arce ejus primi possessores Domini à Gallenberg. Hæc de nomine.

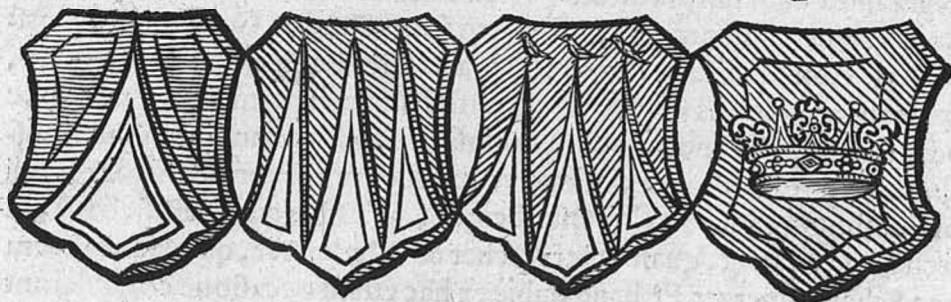
§. II.

De Origine prosapiae.

O Riginem Gallenbergicæ familiæ eandem esse cum Scharffenbergica multa sunt argumenta. Nam primo est de hoc antiqua traditio & per plura secula continuata fama, cui multum in similibus rebus aliunde obscuris tribuitur. 2. Idem Suadet Dominorum vtriusque familiæ vicinitas Schârffenberg, Gallenberg, Sibeneegg omnia in eodem districtu non procul à Savi ripa. 3. amplissima horum dominorum jurisdictio longè latèque extensa, & nullius alterius dominij jure permixta, quod arguit vnus ejusdemque familiæ omnia illa bona olim fuisse: quia scilicet crescente personarum numero pluribus opus erat domicilijs, hinc plura in eodem territorio constructa. 4. solidius adhuc argumentum præbent Insignia, eadem prorsus antiquitus ab vtraque familia vsurpata, quæ deinde sensim multiplicatis generationibus, vna cum nominibus cæperunt variari. Gallenbergicum quo hodie vtuntur DD. Comites à Gallenberg ipsa sua simplicitate sapit antiquitatem, huic affine est heptangulare, sive quod in tres quasi pyramides confurgens septem effecit angulos, & sonat Germanicè Sibeneegg, quæ fuit olim tertia familia ejusdem radicis. Accessit deinde tertium cum avibus triplici pyramidalicono insidentibus: demum Corona Regia in campo cæruleo, ex accidenti, & occasione infra insinuanda assumpta. Primo vsi sunt tam Gallenbergij, quam antiquitus Scherffenbergij, vti ego ipse vidi in originali Sigillo: altero etiam vsi sunt præter Sibeneeggios ante 400. annos extinctos, tam Gallenbergij quam Scherffenbergij, cujusmodi adhuc extant vtriusque nominis vetusta Sigilla. Tertio quantum scio, vsi sunt soli Scherffenbergij: & quarto similiter illorum vnus ramus, qui reliquis extinctis adhuc superest, & servat vetus Insigne Coronæ Regiæ in Campo cæruleo. Sigillo cum tribus avibus supra tres conos pyramidales vsus est anno 1414. Fridericus de Scharffenberg, quo eodem tempore alij vsurparunt Coronam Regiam solam. Simpliciter vero sectione triangulari, qualem adhuc hodie ferunt Gallenbergij, vsi sunt etiam Rudolphus, Hovertus, Georgius de Scherffenberg anno 1100. & eodem tempore etiam Schieck (vel Sigismundus) Osterberger de Gallenberg. Ex quo sanè evincitur Gallenbergios & Osterbergios fuisse & esse ejusdem cum Scherffenbergijs radicis & originis, etiamsi nullum aliud adesset argumentum.

Adda-

Addamus verò hoc loco Schemata horum Insignium.

Causa hujus variationis Insignium probabiliter est divisio familiæ in plures ramos & distinctio unius rami ab alio, unius personæ ab alia in Ludis Equestribus, à quibus videntur Insignia nobilium originem habere. Verosimile est hoc factum an. 1165. Tiguri ubi duo Gallenbergij Sigismundus & Ernestus & cum his Jo. de Scherffenberg comparuit, qui ut ab invicem facilius discernerentur variaverint nonnihil Scuta. De quarto Scuto est peculiaris ratio: illud quippe Scharffenbergij assumpserunt posteaquam aucta familia, & dilatatis possessionibus ex Carniolia in Croatiam, Slavoniam, imò ipsam Bosnam & Bulgariam, illic primo inter Regni Proceres numerati, tandem etiam ad scepra Regia evocati fuerunt. Cujus rei præter antiquam traditionem, plura supersunt documenta infra adducenda. Cæterum non omnes Scharffenbergij vsi sunt Corona Regia in campo cæruleo, sed illa tantum linea, quæ Reges dedit Bosnæ vel vicinæ Bulgariæ, vnde exclusi redierunt in Carnioliam, & nobilissimam stirpem iterum propagarunt. Ex modo allatis itaque habetur quod antiquitus Scharffenbergij & Gallenbergij vsurpaverint eadem prorsus Insignia, quæ successu temporis ad distinctionem unius familiæ ab altera nonnihil variari cæperunt. Et licet fuissent semper distincta, non ideo sequeretur esse distinctas propagine has duas Familias, quia pluribus alijs idem accidisse certum est. Sic Losensteinij, Stahrnbergij, Hohenbergij, & Pernegkij olim ab vna radice prodierunt, tam nomine quam insignibus variatis se invicem discriminarunt, ut tradit Lazius. Sic etiam Dietrichsteinij (ut est apud Bucelinum) eodem tempore, ejusdem lineæ inter se discrimen fecerunt quo ad insignia. Vnde anno 1340. Rudolphus de Dietrichstein vsurpavit pro insignibus cultros vinatorias obversos, quibus etiamnum utitur tota familia: Bertholdus vero Germanus Rudolphi frater gestavit in scuto coronam auream, & Cholo patruelis literam A cum gladio & pugione: quod ipsum mihi ex MSS. Ossiaceusis cænobij & originalium Instrumentorum transsumptis communicatum est.

Laz. Migrat.
f. 223.
Bucel. Germ.
T. 2. fine
MSS. Ossiac.

§. III.

De prædicatis & cognominibus.

Quintum argumentum ex quo colligitur Scharffenbergios cum Gallenbergiis esse unam eandemque prosapiam, est distinctio prædicatorum, quæ simul est identitas, videntur quippe primo intuitu prædicata diversa, cum re ipsa non sint diversa sed eadem, loquendo de primitivis, non de accessorijis. Olim quippe, & quidem ante ann. 1100. Gallenbergij dicti sunt Osterberger, & vidi originale de dicto anno 1100. in quo nominatur Schiegkh (id est Sigismundus) Osterberger de Gallenberg

berg, quo nomine postmodum alij plures Gallenbergij vfi sunt, fuitque integra linea cum tali prædicato (vt ex infra adducendis constabit) hoc autem in Slavico idiomate prorsus idem sonat quod in Germanico Scharffenberg. Constat Slavos seculo sexto æræ Christianæ in has oras venisse, & plebem ac colonos Carniolix primum Hungaris permistam (vti adhuc hodie in Hungaria) postmodum exclusis Hungaris solam inquilinam fuisse, quorum fortè pronuntiationi vt se accommodarent Scharffenbergij nominarunt se aliqui Slavice Osterberger, ab Oster quod est Scharff, & verch quod est berg, quasi Ostervercher & Osterberger, quod tantundem est ac Scharffenberger. Et haud dubiè ex hac etiam occasione condiderunt aliam arcem, cujus nuda extant, dictam Osterberg, cujus postea nomenclatura remansit certæ vni lineæ ejusdem familiæ Gallenbregicæ. Hinc est quod multi reperiantur nominati simpliciter Osterberger: qui aucti numero ab alia arce sive prius sive post Osterbergam conditam caperunt appellari Osterberger de Gallenberg, ne scilicet evanesceret memoria originis primæ & vnitatis cum Scharffenbergiis; donec tandem proximis seculis Domini de Gallenberg illud prædicatum prætermiserint, solo hoc de Gallenberg vfi, provt defacto vtuntur. Neque hoc novum est in Nobilibus familijs, quæ cum transeunt de Provincia in Provinciam, accommodant se loci genio & ad vulgi captum mutant nomina. Sic Rauchensteinij ex Hæreditarijs Auftriacis Provinciis digressi in Istriam hodie appellantur de Pietra pelosa, Hohenembfij in Italiam translati vocantur ab Altembs. Ex quo suspicor etiam Scharffenbergios nonnullos per occasionem vel bellicarum expeditionum, vel comitiæ Aularum Cæsarearum transisse in Sueviam, quin & Germaniam Inferiorem & Belgium, ibique originem dedisse nobili familiæ ab Aspermont, quia revera Scharffenberg in rigore si ex Germanico reddatur Latinum aliud non sonat, quam Aspermons: & idem significat Osterverch, & Osterberg: atque adeo in literis suprâ allegatis Schiegkh Osterberger de Gallenberg idem sonat, quod Schiegk Scharffenberger de Gallenberg. Quantum ad prædicatum Sibeneegg ab eadem familia vsurpatum, cujus peculiaris linea adhibuit insignia heptangularia, quod sonat ipsum nomen nihil hic addendum occurrit, quia parum de his (vtpote ante 400. annos extinctis) in vetustis membranis extat. Existimo autem lineam illam solo prædicato Sibeneegg principio vsam, postmodum etiam hoc mutasse, & denominari cæpisse ab oppido sub Sibeneegg arce constructo Ratschach, sive vt in antiquis scripturis legitur Razzach. Vnde memini me non pauca nomina cum prædicato de Razzach legisse, & in Instrumento de Anno 1274. quod Wilhelmus de Scharffenberg dedit Monasterio Sitticensi, nominatur inter testes Vlricus de Razzach, & in alijs litteris Seytzensibus Robertus de Ratschach anno 1206. quos omninò reor fuisse Scharffenbergios mutato nomine per temporum cursum, ad distinctionem aliarum linearum ejusdem familiæ. Ex his itaque iterum manifestè patet quod Gallenbergij & Scherffenbergij sint ejusdem omninò radicis ac germinis, eiusdem prosapia & familiæ, cum neque prædicatis olim integrè distincti fuerint.

MS. Sittic.
MS. Seytz.

§. IV.

De antiquitate familiæ.

Qui nobilium familiarum Genealogias inquirimus, si fundatè & sine furo velimus procedere, fateri cogimur vix extare Manuscripta, quæ

quæ septingentos annos excedant, saltem in nostra patria. Et si talia non adsint, unde eruemus nomina prosapiarum ante annum Christi millesimum? vel certè ante annum 900. Alij fuerunt mores illius seculi; prædicata & cognomina ab arcibus & possessionibus seculo nono & decimo cæperunt nasci. Anterioribus temporibus nuda nomina propria inveniuntur Diplomatis, quæ adhuc extant, quæ pluribus diversis familijs aliquando fuerunt communia; vt nullus Oedipus divinet, ex qua prosapia iste vel ille fuerit, qui testis allegatur. Signabantur instrumenta à veteribus suæ tantum ætati, non longè post victuris posteris, & tunc satis distinguebantur ab invicem familiæ solis nominibus proprijs, quæ præterea nova & nova semper excogitabantur, donec pluribus eadem placere inciperent; tunc primo adijci cæperunt prædicata locorum, & possessionum. Observare hoc licet apud authores, qui copias Privilegiorum & veterum instrumentorum hætenus produxerunt in publicum, qualia plurima sunt apud Gewoldum in notis ad Hundij Metropolim & de Monasterijs Bavariæ Non sum nescius hodie à Geneographis produci quædam nomina certarum familiarum ab annis mille & vltra, sed hoc fit vel per anticipationem prædicatorum, vel per certam majorum traditionem, vel arbitrarias conjecturas: & plerumque apud doctos ac historiarum peritos plus admirationis obtinent, quam assensus. Ego vt abstraham ab aliarum Provinciarum familijs; de patria nostra, ex ijs quæ hætenus legi & observavi ex combinatione plurimarum historiarum, hoc pro fundamento statuo: Vix reperiri in Carniola (idem de Styria & Carinthia dixero) (vix inquam reperiri nobilem familiam cujus memoria extet vltra septingentos annos, quæ possit instrumentis originalibus probari: & fateor me talem nondum depræhendisse: Hoc dico de ijs familijs, quæ ante annum 1200. vixerunt in Carniola, & sunt Germanæ origine. Nam de alijs, quæ tardius advenerunt ex Italia, Gallia &c. est alia ratio. In illis enim regionibus simul cum armis pridem etiam calami fuerunt in vsu, in nostra patria sola arma, unde vix aliquid notatum est. Accedit & alia ratio, quia ante annum Christi 900, licet jam sub Carolo Magno circa annum 800. fuerint in nostram patriam multæ nobiles familiæ introductæ, omnia tamen turbata fuerunt, & plurimæ incursiones Hunnorum recens plantatas familias videntur penitus extirpassè, quod ex mea Chronologia constare poterit. Unde summum quod credo antiquitati Nobilium familiarum dari potest, illas incepisse circa annum Christi 900. & si quæ fuerunt statim post 800. introductæ, illæ vel interierint, vel nihil habent documentorum quo suam probent antiquitatem. Nihilominus vbi deficiunt documenta scripta, conjecturis adhuc est locus: quod in præsentis ego præstabo. Itaque omninò mihi persuadeo vel sub Lothario Imperatore, circa annum Christi 848. vel prius 820. 907. vel, sub Henrico I. Aucepe circa annum 920. colonias nobilium è Germania evocatas isthic sedem fixisse, & certatim ad defensionem patriæ in locis editioribus ac præruptis montibus castra condidisse, à quibus deinde ipsi & eorum posteris cognomenta traxerunt. Ea occasione fuerint condita castra Gallenberg, Scharffenberg, Osterberg, Sibeneegg, & plura similia. Ex hac observatione vltèrius formo conjecturam, cum anno 1069. extat nomen Scharffenbergicum, teste Philippo Simonis, & anno 1074. extet in antiquis adhuc literis nomen Gallenbergicum, hæc nomina enata fuisse ab arcibus conditis circa annum 920. Ait enim præfatus author de Henrico Spirensi Episcopo, *Hainrich von hochen*

Phil. Simon.
in Episc. spir.
fol. 46.

chen Eltern vnd Edln Stammen geböhren / deß alten Geschlechts der Graffen von Scharffenberg / war vnter den Pabst Alexandro II. &c. zum Bischoffen erkoren vnd postuliert anno 1067. Adhoc vt Scharffenbergica familia (ex qua hunc Henricum natum nihil dubito) dici possit anno 1067. antiqua ; debuit saltem quatuor vel quinque maiorum generationes Nobiles habuisse, demus ergo parentem vixisse vsque ad 1040. avum anno 1000. proavum circa annum 960. abavum anno 930. circa quem annum puto illos in Carnioliam venisse. Et quia priusquam nostram patriam ingrederetur, in Germania fuerunt antiqui Nobiles; talium enim Imperatores & Carolingi & successores magnam semper habuerunt rationem, licet dicere antiquitatem Gallenbergicæ & (quæ eadem est) Scharffenbergicæ familiæ referri posse ad annum circiter Christi 700. vel etiam vltterius rehocedendo conjecturaliter. Generationes autem ab eo tempore & successiones cum suis nominibus designare putem neminem posse nisi revelationem haberet è cælo. Et hæc de antiquitate familiæ. Vbi opponi posset, quod nostrates Scharffenbergij non reperiantur nominati Comites antiquis temporibus, videri Henricum Spirenssem Episcopum fuisse alterius familiæ. Sed in primis nuspiam hæctenus deprehendi aliam in Germania sub hoc nomine floruisse familiam. Deinde prædicatum Comitum illo seculo non fuisse generis, sed officij & personarum, quæ Aulas Cæsareas sequebantur. Denique vel è nostris Scherffenbergijs aliquis in Germaniam transijt ibique aliam lineam est auspicatus, vel quod probabilius est parens Henrici secutus est Aulam hinc dictus Comes, & ipse Henricus educatus in Aula cum Henrico IV. Imp. narratur, fueritque tam ipse quam parens in Carniolia natus, per Duces Carinthiæ Imperatorum consanguineos, quibus tunc Carniolia parebat, ad Aulam commendatus. Præterea plures aliæ familiæ olim habuerunt prædicatum Comitum, vt Altenburgij in Carniolia inferiori, Weixelburgij, ibidem & alij, qui successu temporis in Equestrem ordinem se transtulerunt.

§. V.

De amplitudine & fortuna familiæ.

Postquam in nostra Carniolia radices egit hæc Illustrissima familia, quod factum dixi circa annum Christi 930. condere cepit castra, vtrum prius Gallenbergam, vel Scharffenbergam, nihil definio; quia tamen primigenia insignia olim retinuerunt Scharffenbergij videntur habere originem ex primogenitis eius familiæ, ita vt prius condita sit Scharffenberga, quam Gallenbergam paucis aliquot annis, vnde Scharffenbergij, qui maiores natu erant post conditam Gallenbergam servato antiquo prædicato, nova de Osterberga, & de Gallenberg, reliquerint juniori lineæ. Sed quidquid sit de hoc, cum fuerint ab vna radice, æquè antiqui censendi sunt isti ac illi: & saltem ex nominum nova inventionem colligitur jam ante annum 1100. hæc familia plurimum aucta & ampliata, vt eam vnus castri habitatio non caperet; ideoque caperunt tam habitationibus quam prædicatis ab invicem distingui. Diu tamen postea retinuerunt Gallenbergij cognomentum Osterberger velut primarium, anteposendo illud alteri prædicato de Gallenberg, vt scilicet radice memoria conservaretur, quod testantur adhuc plurima, quæ supersunt originalia instru-

Instrumenta. Porrò altera linea Schârffenbergiorum fortunam suam quæsit & reperit, sive per bellicas expeditiones, sive per connubia transivit ex Carnioliâ in Croatiam, Slavoniam, quia & Boffnâ, & planè Bulgariam Boffnæ vicinam, quæ omnes tunc Regibus Hungariæ parebant, quod effecit personarum multitudo, vti etiam hodie fieri amat in alijs familijs, licet semper aliqui cum prædicato solitario de Schârffenberg remanserint in Carnioliâ. Illi verò hinc digressi condidisse creduntur in Boffnâ Brussihora quod idem sonat Boffnensi Slavica lingua ac Schârffenberg, vel Latine Acue montem. Item Ostroschitz quod etiam ab asperitate nomen habet. Quæ cum in Boffnâ possiderent ac inter Proceres ejus regni numerarentur, ad regiones etiam fasces tractandos assumpti sunt, & quantum divinare possum (non enim extant Authores vlli, qui ex professo illorum regnorum historiam tractarent) in Bulgaria, cujus insignia symbolizant cum Schârffenbergicis hodiernis, & haud dubiè desumpta sunt ab eo regno. Joann. Jacobus Fugger fol. 91. exprimit Insignia Bulgariæ duas Coronas aureas invicem obversas in campo cœruleo, & Schârffenbergij similiter habent vnam Coronam in campo cœruleo, vt ex subjecto Schemate apparet:

Fugger. in
Spec. fol.
91.

Bulgariæ.

Schârffenberg.

Hæc modica est differentia, colores sunt iidem. Quando autem & qua occasione ad regnum pervenerint defectu Historicorum de illis regionibus, divinare non possum. Quia verò Schârffenbergij, & nominatim Wilhelmus Anno 1290. vsurparunt pro insignibus Coronam in campo cœruleo, necesse est ante illum annum dominatos in Bulgaria & forte etiam Boffnâ, eamque ob causam duplici vsos Corona in Regno, cæteros verò ejusdem lineæ, qui in patria remanserant simplicem adhibuisse. Hoc confirmatur ex eo quod rursus Anno 1414. vnus è Schârffenbergijs in illis partibus Regni habenas moderatus sit, licet ejus nomen proprium non exprimat. Author Historiæ de Concilio Constantiensi, qui primum Anno 1480. impressus est, & Anno 1575. reimpressus narrat quod ad prædictum Concilium comparuerint Legati Witholdi Ducis Lithuanix, Despotæ Rasciæ, magnæ & parvæ Vallachix, & Regum qui Turciam sub Soldano inhabitabant. Addit fol. 89. eorum insignia, vbi inter cætera videre est Insigne cum Corona in campo cœruleo, subjectis infernè tribus globis in hanc formam:

Et addita est Inscriptio his verbis: **Der Durchleuchtige König von Schârffenberg ist vnter dem Soldan.** Bulgariam hoc tempore fuisse sub Turcico Imperio ex eo constat, quia ipso illo anno 1414. quo inchoatum est concilium, cæpit Turca infestare Boffnam, quam demum Anno 1445. plenè occupavit, vt videri potest in Joanne Lucio. Et Anno 1408. notat idem Lucius fuisse in Boffna magnam concertationem Procerum de Corona Regni, quod passim videmus fieri in Regnis vbi libera est electio, & fortè tunc vnus è Schârffenbergicis electus fuerit, qui se tutelæ Soldani commiserit, dominans parti Boffnæ & Bulgariæ. Et fortè illi tres globi adjecti fuerunt insignia alicujus alterius Provinciæ, quæ tunc Bulgariæ adjecta fuit. Hoc saltem habemus Schârffenbergium appellari Regem, & sub Soldani tutela habitasse. Et quia eodem tempore aliqui Schârffenbergij in Carnioliâ vsurparunt pro Insignibus Coronam, alij verò (vt Fridericus de Schârffenberg Anno 1414.) heptangulares sectiones, hodieque Schârffenbergij sola Corona vtuntur, relictis illis heptangularibus sectionibus, clarum est ab hujus Regis, & prædecessorum linea modernos Dominos à Schârffenberg originem habere, cæteras verò lineas sensim defecisse, quod puto factum circa annum 1446. quo vixit Michaël de Schârffenberg, post quem annum nullum amplius reperio in Carnioliâ, qui talibus insignibus sit vsus, in quibus pyramidales sectiones essent. Hæc fortè honorum & Regiæ dignitatis prærogativa, accedentibus magnis opibus & cum præcipuis patriæ familijs cognatione, Schârffenbergijs feroces indidit spiritus, vt Ducibus Carinthiæ bella inferre præsumerent, ab illis deinde redacti in ordinem & bonis exuti, vt in eorum Genealogia ex Lazio, Henninge & pluribus MSS. ostendo.

Luc de Dal-
mat. fol.
262.

Laz Migrat.
fol. 246.
Henn. fol.
556.

§. VI.

Conjectura de vltiori antiquitate Familia.

Similitudo Insignium sæpè in vnum jungit plures nomine & possessionibus distinctas familias, quod apud Lazium observare licet in Stahrburgijs, Losensteinijs, Hohenbergijs, & Perneckhijs, qui quod Pantheram flammivomam, licet coloribus singuli diversis præferant in gentilitia parmula, posteritas veterum Marchionum Styriæ agnoscuntur. De Schârffenbergijs & Gallenbergijs eodem, imò majori jure licet suspicari, quod ab antiquis Franconiæ Ducibus originem trahant, & his jungendi videntur DD. Comites ab Attimis, & de Saurau, quia omnes hæ Familia olim eadem pene vsurparunt insignia, iisdem coloribus adhibitis.

Duces Franconiæ, DD. à Schârfffen-
berg & ab Attimis.

Schârfffenberg, Gallenberg &
Saurau.

Insignia prima vsurparunt antiquitus Duces Franconiæ, vt est apud Henningem fol. 37. Germaniæ P. 1. Et defacto eadem vsurpant Episcopi Herbipolenses ceu Duces Franconiæ iisdem coloribus, vt est apud Martinū Schrott de insignibus Germaniæ. Eadem insignia vsurparunt olim nonnulli Schârfffenbergij, vt est apud eundem Henningem fol. 556. licet ibi cuspidibus aves insideant, & vsurpant eadem adhuc hodie Comites ab Attimis, qui propterea (vt habet nota Anonymi mihi communicata) originem suam à Ducibus Franconiæ repetunt. Secunda reperiuntur olim vsurpata à Schârfffenbergijs iuxta ac Gallenbergijs, jmdè & Sauraviis, quorum Gallenbergij & Sauravij adhuc hodie hæc eadem servant cum iisdem coloribus. Et quidem in Galea supra scutum vtraque familia habet geminas alas rubeas cum triangulari sectione alba. Quod autem Schârfffenbergij modo solam Coronam gestent, dixi supra id provenire ex eo, quia servant memoriam Regiæ dignitatis ad quam in Bossna vel Bulgaria fuerunt assumpti. Nihil autem officit modica illa diversitas inter tres cuspides & vnam, quominus dicantur ejsdem originis esse omnes istæ familiæ, quia etiam Losensteinij gestant integram Pantheram, & Stahrnbergij tantum dimidiam, neque tamen id circò diversam creduntur habere originem. Notat enim præter Gallum Anonymum recens author Insignium Nobilitatis Germanicæ in quatuor Tomis secundò editus, To. 1. in Præfatione sæpè cum familia aliqua nobilis multiplicatur, accidere, vt insignia nonnihil variant, ac subinde maiores natu integra, cæteri dimidia solùm, & ex parte vsurpent. Id ipsum advertit Balbinus in Epitome rerum Bohemicarum vbi de Rosenbergijs agit: *Vetus & probatissima scriptorum Bohemicorum narratio est eos Procures, qui in Bohemia Rosas gestaverunt in clypeo, ab vna origine omnes descendere, & vnum Patrem filij, suis quinque colorum Rosas: auream primo genito; albam cæruleam secundo, & tertio gentis, rubram minimo natu, nigram filio quem ante conjugium susceperat, distribuisse.* Et infra rursus ait. *In ipso S. Viti Crumloviensis templi tholo & fornice in scutis depicta videbis insignia Rosensium, qui vivebant id temporis: Joannis scilicet de Rosenberg, Jodoci, Petri, Henrici: nullum alteri simile fratres tamen erant. Alij vnam Rosam, alij duas, alij alio modo positas pinxere, vt distinctionem quæssisse sint visi.* Quare nil mirum etiam Scherffenbergios, Gallenbergios, Attimis, & Sauravios, licet ab eadem origine propagatos, modicam Insignium variationem admisisse, præsertim cum omnes ferè in eodem tractu olim dominia habuerint.

Auth. Infig.
T. 1. Præfat.
S. 3. n. 30.

Balbin. Epit.
rer. Bohem.
f. 145.

Sed non sisto in sola similitudine insignium: pluribus conjectura hæc nititur argumentis. Enim verò vt tradunt veteres scriptores à temporibus Caroli Magni mos inolevit, vt Reges & Principes abundantes multa prole, filios & nepotes ac proximos consanguineos applicarent publi-

cis muniis, & non tantum domi suæ, sed per diversas, quibus ipsi dominabantur Provincias. De Ducibus Baviaræ apud Henningem extant plurima similia exempla. Quin etiam de Ducibus Franconiæ apud eundem Henningem & Megiserum. Vnde aliqui Regiæ, & Ducalis familiæ donantur titulis Ducum, alij Marchionum, alij solum Comitum. In particulari discurrendo de Ducibus Franconiæ veteribus, certum est, quod ex ijs aliqui assumpti sint ad Romanum Imperium, vt Conradus II. Henricus II. III. IV. &c. alii verò fuerunt Duces Franconiæ, alij Duces Sueviæ, alij Duces Carinthiæ, de quibus multa apud Megiserum & alios. Quid ergo vetat opinari nonnullos ex eodem sanguine, fuisse nominatos Comites, & illis certa territoria in limitibus Imperij assignata, quibus præessent & postmodum fixis domiciliis nobile stemma propagarent. Certè anno 828. teste Adelmo, fuit Marcha Foro-juliensis divisa inter quatuor Comites, sive vt alij divisim legunt in ter quatuor, sive duodecim Comites, quod verosimilius arbitror, quia complectebatur tunc Marcha Foro-juliensis, vt est apud Joannem Lucium, non tantum Forum-julium, sed & Carnioliam, Marcham Vindorum, Slavoniam, partem Carinthiæ & Styriæ. Hæc divisio videtur longo tempore perseverasse, & fuerint illa officia mobilia non perpetua vel hæreditaria, cum quibus etiam assignabantur Carinthiæ peculiare Duces, vt Styriæ Marchiones, similiter & Marchiones Istriæ & post illa tempora etiam ortum habuerunt Comites Goritiæ. Dehujusmodi verò Comitibus in Carniolia extat memoria in antiquis diplomatibus Ottonum Imperatorum, à quibus arbitror fluxisse Sauravios. Apud Gewoldum in notis ad Wigulei Hundij Metropolitim, fol. 136. lego: *In Marchia Ducis Hainrici (Hic erat Dux Carinthiæ) & in Comitatu Walzhilonis Comitis &c. vsque ad hunc locum ubi ostium in Zaura fluvium mittit, sicque trans Zauram, vsque ad summitatem istius montis Zauræ adjacentis &c.* Ita Otto III. Imp. anno 992. Et Otto II. anno 974. apud eundem Gewoldum. *In Ducatu Henrici Ducis, & in Comitatu Popponis Comitis, quod Carniola vocatur, & quod vulgo Creina Marcha appellatur, vsque ad montem Lubnic ipsumque montem ad majorem anem, qui Zaura vocatur &c.* In priori diplomate etiam hæc leguntur: *dum Zaura ostium facit in Zavam, vbi per Z. scribitur Zaura & Zava, quod hodie mitiore littera S. scribere solemus Saura & Sava, quamvis Slavi & Croatæ adhuc defacto soleant subinde scribere Zava, vt nuper in antiquis Blagayanis instrumentis de an. 1300. & seqq. observavi.* Hinc colligo cum ipsimet Domini de Saurau per traditionem habeant, se olim appellatos de Saura, & per abusum postea nominari captos Saurau, illos ab hoc fluvio denominatos, hic Comitum titulo parti Provinciæ præfuisse, id est superiori Carnioliæ, & hic primum propagasse nobile stemma, dictos non per abusum, sed ab ipso loco de Saurau, quia reipsa vbi Saura in Savam influit insulam effecit, quæ Germanis *Uuu* dicitur, vnde Saurau, & quasi Sauræ *Uuu*. Et hoc firmo ex eo, quia primi ferè de quibus constat in hoc eodem tractu connubia contraxerunt, Wilhelmus de Saurau anno 1310. habuit uxorem Annam de Lack, quæ familia olim nobilis floruit in eodem tractu ad fluvium Saura, & adhuc extat castrum cum civitate Lackh spectans ex donatione Imperatorum ad Episcopos Frisingenses. Eadem ratione discuro de Schârfenbergiis, & qui ab ijs fluxerunt Gallenbergiis quod simili occasione destinati fuerint in Carnioliam inferiorem, & Marcham Vindorum, ibique primitus donati fuerint titulo Comitum, quales scilicet tunc Comites, erant,

Luc. de Dalmat. & Croatia.

erant, non alio quam officij titulo, qui titulus deinde à posteris intermissus, cum Provinciæ pleno jure Ducibus fuerunt attributæ, & titulis Comitum successerunt tituli Capitaneorum, Burggravorum, judicum, &c. Hinc apparet cur primi Schârffenbergij dicantur orti ex antiqua familia Comitum de Schârffenberg, vti supra relatam ex Philippo Simonis, non quod fuerint Comites hæreditario jure, sed ratione officij, quod plures eorum ordine administrarunt, quasi certorum territoriorum Capitanei, & magni Ducum aut Principum Ministri. Atque ita omninò reor illos etiam ideo secutos aulam Henrici III. Imperatoris, qui agnoscebantur cognati & ejusdem stirpis veterum Ducum Franconiæ, cum ipse quoque Henricus III. ex iisdem Ducibus ortum habuerit. Eadem prorsus ratio est de Comitibus Atthembsijs, qui modo corruptè appellantur ab Attimis. Nam eadem prorsus Franconica vsurpant insignia ab antiquo & non procul à Sauravijs in finibus Foro-julij olim habitasse noscuntur, nempe in Carnia vbi Arteniam & Atthembs castrum vel ipsi construxerunt, vel in feudum habuerunt, vti in illorum Genealogia dicemus. juxta hanc proinde conjecturam formabo initium Genealogiæ, tam Schârffenbergicæ quam Gallenbergicæ.

GENEALOGIA.

ILLUSTRISSIMÆ FAMILIÆ DOMINORUM COMITUM

DE

GALLENBERG.

I.

ARnulpheus è Ducibus Franconiæ oriundus, incertum qua maiorum serie, circa annum 928. vel citius evocatus cum pluribus aliis nobilibus ad tutandos limites Romani Imperij confedit in Marcha Vindorum & Carniola inferiore, vbi arcem Schârffenbergam condidit in altissimo monte non procul à Savi ripa, cujus rudera etiamnum conspiciuntur.

Vxor N. -----

Prolem tulit Ortholphum.

II.

Ortholphus de Schârffenberg Comes in Marcha Vindorum.

Floruit circa annum 960.

Vxor N.

Prolem suscepit

1. Ottonem de Schârffenberg Comitem in Marcha Vindorum, qui floruit circa annum 990. à quo cæteri Schârffenbergij.
2. Ortholphum II. de quo mox.
Et forte plures liberos.
Obiit circa annum 980.

III.

*Ortholphus II. de Schärffenberg author liniæ
Osterbergicæ.*

FLoruit circa annum 1015.
Primus condidit aliud castrum dictum Osterberg, in confluentia Fluviorum Savi, & Labaci, à quo posteri denominari ceperunt Osterberger, sive Slavice Ostervercher, quod idem sonat ac Germanice Schärffenberg.

Vxor N.

Prolem suscepit Ortholphum III. stirpis propagatorem & haud dubie plures alias, è quibus vnus cognomen & prædicatum de Osterberg transmisit in posteros. Vnde Vrricus de Osterberg anno 1195. reperitur cum iisdem insignibus subscriptus in litteris Cartusiæ Seytzensis & Henricus de Osterberch anno 1260. in literis Cartusiæ Freydenhalensis notatur vt Benefactor Monasterij: post quem videtur hoc prædicatum simul cum possessionibus rediisse ad Gallenbergios, quia iterum anno 1380. id vsurparunt vt constabit ex Genealogia.

Obijt Ortholphus II. circa annum 1030.

IV.

*Ortholphus III. de Scârffenberg, dictus à Slavis
Ostrivercher, primus condidit castrum Gallenberg à quo ipse &
posteri sunt denominati.*

FLoruit circa annum 1040.

Vxor N.

Prolem tulit.

Ottonem I. successorem

& haud dubie plures de quibus non constat. Ab hoc deinceps certa & per antiquas scripturas probata decurret Genealogia.

Obijt Anno forte 1065.

V.

*Otto I. de Gallenberg dictus Osterberger de Gal-
lenberg.*

Subscripsit litteris anno 1074.

Conjugem habuit Annam ab Ehrnfels, quæ notatur soror Henrici Anno 1082. eius haud dubie, qui anno 1080 interfuit ludis Equestribus Augustæ.

Prolem tulit Schiegk, qui forte Sigismundum I. sonat, & probabiliter plures, quorum nomina latent.

Obiit Otto incertum quo anno.

VI.

Schiegk vel Sigismundus I. à Gallenberg.

Subscripsit litteris anno 1100. Schieg Osterberger von Gallenberg. Conjugem habuit cuius nomen incompertum

Prolem tulit, I. Sigefridum I. qui successit. 2. Ernestum. 3. Ortholphum, qui nominatur.

Orthelphues, vtrumque nomen videtur corruptum & desumptum à Langobardico Athaulphus, quod videtur vetusto Germanorum more compositum ex Otto & Hilff / quasi veniens in subsidium Ottoni. An prolem vel Conjugem habuerit non constat subscripsit tamen litteris anno 1131.

Obiit Sigismundus Anno ----

Hic Sigismundus anno 1100. transegit cum DD. Georgio, & Theobaldo ab Auersperg patruelibus suis extant originales, quas vidi in quibus initium est. *Ich Schiegth Osterberger von Gallenberg. & finis In den Zehenhundertten/vnd darnach in den hundertten Jahr.*

VII.

Sigefridus I. de Gallenberg.

Floruit anno 1145. Subscripsit 1150 die S. Thomæ Apostoli.

Conjugem habuit Bertham de Firckenberg.

Prolem tulit, I. *Sigismundum II.* successorem.

2. *Ernestum I.* qui cum fratre anno 1165. ludis Equestribus Tiguri celebratis primus cum Guelyphone Bavariæ Duce alter proprijs sumptibus interfuisse legitur. An autem prolem aut conjugem habuerit, nondum constat.

3. Sibothonem vulgo Seyboth, qui reperitur in litteris anni 1180.

VIII.

Sigismundus II. de Gallenberg.

Interfuit ludis Equestribus Tiguri in Helvetia celebratis anno 1165. vt Munsterus & alij passim authores, qui de his ludis scripserunt, notant.

Conjugem qualem habuerit, ignotum est.

Prolem tulit I. *Wilhelmum de Gallenberg* successorem.

2. *Sigefridum II.*

3. *Urricum*, sic scriptus legitur, vel *Vlricum*, cognomento de Osterberg, in litteris anno 1195. notatum. *MS. Seytz.*

IX.

Wilhelmus I. de Gallenberg.

Subscripsit litteris Anno 1213.

Conjugem habuit Annam de Sumeregk.

Prolem tulit I. *Ottonem II.* successorem.

2. *Eisenricum* sive *Eysenreich.*

3. *Ruhelebium.*

4. *Wenckerum*, qui simul nominantur fratres, filij *Wilhelmi* anno 1252. de vxoribus, vel liberis eorum nihil invenitur, nisi forte *Eisenrici* vel *Wenckheri* filius fuerit *Henricus* simpliciter subscriptus de Osterberch anno 1260. inter Benefactores *Freydenthallenses*:

Obiit *Wilhelmus* anno -----

*Otto II. de Gallenberg.**Nominatur Anno 1248. filius Wilhelmi.*

Conjugem habuit Guttam de Weiffenegkh.
Prolem tulit Sigefridum III.

Conradum I. qui reperitur in litteris Oberburgensibus an. 1286.
subscriptus.

Obiit Otto II. Anno. -----

XI.

*Sigefridus III. de Gallenberg,**cognomento senior.*

Anno 1300. fundavit Monasterium Clarissarum in Münckendorff in
superiori Carniolia propè Litopolim Diocesis Aquileiensis.

Conjugem habuit Elisabetham de Rabenspurg.

Prolem tulit I. Sigefridum IV. qui absque liberis obiit.

2. Wilhelmum II. qui successit.

3. Ottonem III. de quo præter nomen nil constat, nisi aliquot fun-
dationes anno 1320.

4. Fridericum, qui ex Anna de Fladnitz Styra genuit Adolphum, &
Ernestum de Gallenberg, qui ad annum 1333. nominantur, & cæ-
libes videntur decessisse.

5. Claram primam Abbatissam.

6. Gretam seu Gred id est Margaretam nuptam Henrico Lavano vice
Domino Carniolæ.

7. Kundl seu Khunegundam nuptam D. Conrado Gall.

8. Raytzam corrupta voce forte Reginam.

9. Maykham seu Magdalenam, quæ videntur infantili ætate extinctæ,
vel in Münckendorff Cænobio Moniales fuisse.

Obiit anno 1300. post Monasterium fundatum, vti colligitur ex sequen-
ti, quia alias ipse potius quam Wilhelmus jus patronatus abdicasset
si fuisset superstes. Traditio est apud Clarissas Münckendorffenses,
duas minimum si non plures ex Fundatorum sanguine Moniales in
illo Parthenone olim vixisse, non tamen constare, quas & quando ob
defectum scripturarum, quæ per incendia & temporum injurias pe-
rierunt. Verosimile est fundatorem (quod ab aliis multis factum le-
gimus) in gratiam filiarum, cum plures earum suscepisset, illud Mo-
nasterium condidisse, & locupletasse. Et reipsa prima Abbatissa fuit
filia fundatoris, vti ex litteris abdicationis juris Patronatus Capellæ
B. V. colligitur, nominata Clara. Sigefridus Fundator, vti & filij
promiscuè sunt vsi prædicato de Gallenberg & de Münckendorff,
vti ex antiquis originalibus de anno 1292. 1305. & 1317. colligi-
tur. Litteræ foundationis sic habent.

FUNDATIONIS LITTERÆ.

um ea , quæ geruntur in tempore , quod est mora motus mutabilium rerum, oblivionis Voraci glutigine processu temporis soleant absorberi , & subito surripi memoria ab humana, necesse est, vt gesta hominum scripturæ beneficio, quæ archa est memoriæ & voce testium cautius æternentur.

Constet igitur præsentibus & posteris, hanc paginam videntibus & visuris, quod nos Sifridus & Elyzabeth conjugales de Gallenberg dum filius Dei Deus , qui & filius hominis , homo Deus in diversorio natus, nec in eo locum habens panis vilibus involutus , sæno sibi sternente cunabulum repositus in præsepe, pauperes suos in se paupere præfigurans, deindè apud Deum Patrem & homines sapientiâ proficiens, & ætate, prædicatione præclarus, miraculorum operatione perfulgidus, in Vineâ Domini Sabaoth vitem se fidelibus suis fecit, cujus Vinum in Torculari passionis expræssit, cujus etiam palmitès à mari, vsque ad mare, diversis in ea positis cultoribus propagavit , ejusque propagines per mundi clymata dilatavit. Quatenùs Vineam suam, Ecclesiam videlicet militantem , novis crebro palmitibus innovet, & extendat.

Ille Plantator, verus Vindemiator & Vinitor JESUS CHRISTUS nobis de sua larga pietate, & pia largitate dignaretur divinitùs inspirare , vt Domum novellam ad laudem ipsius , & animarum nostrarum, ac progenitorum nostrorum profectum pariter & salutem in Teritorio nostro Münckendorff plantaremus, & ibidem divinâ providentiâ quæ in sui dispositione non fallitur, cooperantibus nobis viris Religiosis Fratribus minoribus devotis cultoribus vineæ Dei, fæminas Religiosas probatas Ordinis Sanctæ Claræ procuraremus locari , reponi pariter & includi, quas speramus & credimus in Vineam Soreck fructiferam per Dei gratiam propagendas ipsam Domum pro sustentatione fæminarum dictarum Deo devotè famulantium in eadem accedentè, & annuente ad hoc omnium hæredum nostrorum consensu, & optimâ voluntate dotari curavimus bonis nostris hæreditarijs, mansis videlicet. &c. &c.

Sequuntur bona fundata.

Et curiam nostram in Münckendorff, in qua tunc residebat Wuosso, cum omnibus suis attinentiis, & juribus quæsitis,

& inquirendis, Sylvis, pratis, campis, nemoribus pomerijs, vicis, aquæductibus, & quocunque nomine censeantur perpetuo servituros. &c. &c.

Sequuntur iterum bona fundata.

Testes hujus nostræ ordinationis sunt Domini & Milites: Chonradus dictus Gallo, Hertwicus de Maingespurg, Wernerus de Lakh ad hinc nobiles Carniolæ Henricus Lavanus, Gener noster Sifridus filius noster, Nicolaus de Lilgenberch, Wilhelmus de Rottenpüchl, Ortolphus de Maingespurg, & alij complures. Ut autem præsens scriptum permaneat inconvulsam fecimus ipsum nostro, & generi nostri prædicti Sigillis roborari. Actum & datum in Gallenberg Castro nostro anno Domini M. CCC. VII. Idus Octobris festo beatorum Martyrum Dionisij Rustici, & Eleutherij.

S. Suiridi de Gallenberg.

S. Henrici Lavani.

L. S.

L. S.

XII.

Wilhelmus II. de Gallenberg.

ANno 1301. conjunctim, cum fratribus, sororibus, & tota tunc vivente Familia Dominorum de Gallenberg, Jus patronatus Cappellaniæ D. Virginis in Münckhendorff ad seniore spectans Abbatissæ, & Conventui perpetua abdicatione donavit.

Conjugem habuit Margaritam de Scherffenberg filiam Wilhelmi à Conrado ab Auffenstein interfecti, ex N. filia Henrici de Montparis genitam.

Prolem tulit i. Wilhelmum III. successorem.

2. Conradum II. de Gallenberg, qui ex Sophia de Walsee quatuor genuit liberos, de quibus infra sub lit. A.
3. Hertlinum, forte Herculem qui nominatur Anno 1322. Donatus arcæ Mangespurg ab Henrico Duce Carinthiæ, Rege Bohemiæ, de cujus posteris nihil constat.
4. Margaretam, nuptam Udalrico de Weispriach, Anno 1321.
5. Godefridum de Gallenberg, qui nominatur in litteris Oberbürgensibus Anno 1315.

Filius Hertlinus probabiliter nominatus fuit Hercules, nam in alijs familijs invenire est, hoc nomen ita scriptum *Herkhlein* / quasi parvus Hercules, & aliunde constat nomen Herculis à familijs nobilibus vsurpatum. Unde in vetustis litteris reperitur Hercules Jör-

ger notatus in litteris Georgij de Pillichgratz ad Annum 1355. sic
 Hercules ab Auersperg Anno -----
 Obijt Wilhelmus II. post Annum 1320. Litteræ abdications sic habent.

ABDICATIO.

IN Nomine Domini Amen, sicut ait Ieronimus, nulli dubium est, quin totum ad laudis Dei pertineat, quicquid dignæ Genitrici suæ impensum fuerit, quod etiam de alijs sanctis nequaquam ambigendum est, ut quicquid Reverentiæ, ac devoti famulatus ipsis sanctis impenditur, ei, qui est sanctorum omnium splendor, & gloria exhiberi, nullatenus dubitetur, sanè cum felicitis memoriæ Dominus Sifridus de Gallenberg, ad honorem gloriosæ Virginis Matris Christi, & Beatæ Virginis Claræ, ac per consequens necessario ad gloriam, & laudem omnipotentis Dei, infundo suo proprio in Münckendorff, juxtâ Cappellam ab olim ibidem in honorem Beatæ Virginis fabricatam, Monasterium ordinis sanctæ Claræ fundavit, & dotavit, de omnium Hæredum suorum concordia beneplacito, & assensu. Nos Sifridus, Fredericus, Wilhelmus, & Otto filij ejusdem Domini Sifridi Fundatoris Monasterij jam dicti, nec non & Catharina Reytza & Meika filiæ ipsius, & hæredes legitimi cupientes piam intentionem prædicti progenitoris nostri, omni quâ possumus benevolentiam prædicti progenitoris nostri, omni quâ possumus benevolentiam præsequi, & Monasterium ab ipso fundatum in quantum valemus, pro viribus promoveri, jus patronatus memoratæ Capellæ Sanctæ Dei Genitricis, quod ad nos hæreditaria successione à prædicto nostro Progenitore devenit, universi, & singuli nostrum forori Claræ Abbatisse Monasterij antedicti donavimus, & in eam, aliasq; Abbatisas ei successuras, pleno Jure transtulimus, & à nobis omnibus, & singulis jus nostrum pœnitens abdicavimus; imò nos eidem Abbatisse, & alijs Abbatisis successuris, quæ pro tempore fuerint, donasse, ac in ipsas transtulisse, & à nobis omnibus, & singulis omni modo abdicasse, ac ad prædictas Abbatisam, & Abbatisas, quæ pro tempore fuerint, integrè pertinere in perpetuum præsentium seriè profiteremur, volentes igitur hanc donationem, translationem, & abdicacionem perpetuis temporibus immobiliter firmam esse, omnibus, ad quorum notitiam litteræ istæ pervenerint, declaramus, notificamus: & etiam protestamur, prædictam donationem, translationem, & abdicacionem nos omnes, & singulos voluntariè, & liberè fecisse,

& ratas, ac firmas velle habere, tam pro nobis, quam pro omnibus Hæredibus nostris in perpetuum absq; alia quæstione. Ad prædictorum autem omnium perpetuam firmitatem ego Sifridus prædictus de voluntate, & assensu aliorum Hæredum supradictorum præsentis litteras Sigilli mei, & Sigilli Henrici dicti Lavani, tunc vice Domini Carniolæ, & Marchiæ consobrini mei muniminè roborari feci. Actum, & datum in Münckendorff XIII: Calendas Septembris anno Domini M. CCC. primo, porro testes huius donationis, translationis, & abdicatio- nis sunt isti. Henricus dictus Lavanus vice Dominus Carnio- liæ, Fridericus de Rabensperg, Vldaricus frater ejusdem de Ra- bensperg, Eysenricus de Münckendorff, Perchtoldus dictus Colienz, Adam de Münckendorff, & alijque plures.

XIII.

Wilhelmus III. de Gallenberg.

Floruit Anno 1333.

Conjugem habuit Gertrudem de Windischgratz ductam an. 1330. Prolem tulit 1. Nicolaum I. successorem.

2. Georgium, qui signatur anno 1363. & 1381. & conjugem habuit Elsam filiam Hermanni Schenk de Osterwitz sororem Gregorij Archiepiscopi Salisburgensis liberosque suscepit, sed nomina eorum ignota.

3. Margaritam, quæ nupsit Nicolao de Summerigk.

4. Catharinam, nuptam Friderico ab Hebenstreit, quod creditur corruptè scriptum pro Herberstein, Insignia enim verè Herbersteinia sunt.

5. Sibothonem, cui privilegium quoddam contulit Wilhelmus Comes Cilensis, Capitaneus Carniolæ An. 1391. vidi originale.

Obiit anno 1366.

XIV.

Nicolaus I. de Gallenberg.

Floruit, & nominatur jam anno 1348. & 1387.

Conjugem habuit Seldam de Hopfenbach filiam Laürentij, quæ notatur vidua anno 1392. Hujus Seldæ mater Clara prius habuit Maritum Fridericum Mangespurger, vt colligitur ex litteris anni 1378. huius Friderici parens fuit Herrardus de Mangespurg, alii subinde scribunt Mängelspurch & Manspurg.

Prolem tulit 1. Ægidium successorem.

2. Albertum I. de cujus prosapia infra.

3. Wilhelmum IV. qui nominatur frater Ægidij, Sigefridi & Alberti anno 1391. obiit anno 1414. cum ex conjugè Diethmude nata

de

de Helfenberg & ducta anno 1394. suscepisset filium cognomine
 Wilhelmum VII. qui cum Matre vidua nominatur anno 1415.

4. Sigefridum V. de cujus liberis infra lit. C.
5. Schiegkh vel Sigismundum III. de quo præter nomen nil exstat.
6. Chanegundam de Gallenberg nuptam 1. Eberhardo de Waldstein
 anno 1416. deinde Thietego Dapifero de Emerberg notatur vi-
 dua anno 1425. ejus filia Vrsula nupta fuit Leutholdo de Stuben-
 berg supremo Capitaneo Styriæ anno 1460. extat originale.
7. Vrsulam nuptam D. Henrico à Reitenberg.
8. Catharinam nuptam D. Nicolao Paradeiser dicto vulgo Nix Para-
 deiser.
9. Claram Vxorem 1. Nicolai de Neuhauff anno 1387. deinde anno
 1396. Ruperti de Schlosperg.
10. Annam nuptam D. Joanni ab Ygg vulgo Hanizl Ygger.
11. Barbaram nuptam D. Andree Gall, qui in litteris 1390. nomina-
 tur Anderly Gall.

Obiit Nicolaus anno 1391.

Transactioni, quæ erat inter Nicolaum I. de Gallenberg, & Fritzlinum
 Mongelspurger propter hæreditatem maternam vxoris subscriptus
 est, inter alios etiam Ruelebus de Gallenberg Anno 1378. Iste D.
 Nicolaus de Gallenberg Comitatu Equitum inter quos Gall, &
 Apfalter fuere irrui in civitatem Stain, iussit in vincula judicem
 conijci, & in turri castri Gallenberg detinuit circa annum 1370.
 & Abacuc civem ibidem interfecit. Nominatur in litteris Her-
 manni Comitis Ciliæ anno 1380. *Nithel der Schiegkh von
 Gallenberg.*

XV.

Ægidius de Gallenberg.

Cognomento Osterberger.

FLoruit anno 1389. Præfectus Aulae apud Hermannum. Comitem Ci-
 lia.

Conjugem habuit Annam filiam Henrici de Zobelsperg.
 Prolem suscepit 1. Nicolaum III. successorem.

2. Casparum I. qui videtur obiisse anno 1426. quia sequenti anno no-
 minatis alius fratribus prætermittitur.
3. Joannem, qui anno 1427. adhuc superstes fuit.
4. Sigefridum VI. qui eodem anno 1427. superstes erat, & conjugem
 habuit Annam ab Hohenwart secundis nuptis junctam Joanni
 à Siefenheim, erat hic Sigefridus primo Capitaneus in Mötling
 anno 1405. postea Capitaneus Carniolia Wilhelmo Archidivi
 charus.
5. Achatium, qui notatur anno 1419. 1425. & videtur obiisse 1426.
6. Wilhelmum V. cujus profapia infra sub lit. D.
7. Claram nuptam Jacobo Trapp Domino de Curburg, quæ nomina-
 tur vidua anno 1419. hanc habent in probationibus suis, quam
 plurimam nobilissimam Tyrolenses familia.

Obiit Ægidius, dictus alias in litteris Gilg, & Ilg de Gallenberg. An. 1415. Anno 1409. Dominica post Bartholomæi fatentur Henricus, & Meinhardus Palatini Carinthiæ, Comites Goritiæ & Tyrolis quod debitores sint Domino Osterberger de Gallenberg, Burggravio in Hofberg, ejusque septem filiis & filiabus mille florenos boni ponderis ducatorum, pro quibus illi oppignorarunt telonium in Alben, ut pro annuo censu defalcarentur 100. floreni, de residuo rationem redderent subscriptio est. *Ich Osterberger von Gallenberg die Zeit meines Herrn von Zilli Hoffmaister / rogati testes Ludovicus Sachs, Hermannus Saffnar, Hermannus de Turri è superiore Cilea, & Henricus Judex Ciliensis. Idem Ægidius emit bona quædam propè Schenkenthurn à fratribus Rosenbergijs Wilhelmo, Ulrico, Joanne & Georgio anno 1409. Ex originalib. litt. 11.*

XVI.

Nicolaus III. de Gallenberg.

Floruit Anno 1427.

Conjugem habuit Agnetem de Khreig, viduam Georgij à Tschernembl.

Prolem suscepit 1. Joannem II. successorem.

2. Sigefridum VII. qui notatur ad annos 1438. & 1443. obiit circa 1458. uxorem habuit Annam de Tschernahora, cum qua suscepit filium Nicolaum V. qui anno 1444. in litteris nominat Sigismundum ac Andream de Gallenberg suos patruales.
3. Nicolaum IV. qui reperitur notatus ad annum 1435. & 1453. obiit 1462. & ex uxore Vrfula de Reisberg (filia Wilhelmi, sororem Joannis Archiepiscopi Salisburgensis anno 1441. defuncti) filios suscepisse Sigismundum, Andream, Jodocum, Jacobum, Danielem, qui vocantur patruales Sigefridi anno 1457.

Obiit Nicolaus III. anno 1429.

XVII.

Joannes II. de Gallenberg.

Floruit cum patre anno 1427. Contra Fridericum III. Imperatorem vna cum cæteris Austriæ Magnatibus pro Ladislao Rege Vngariæ, Alberti II. Cæsaris filio, & adhæsit in fraterna Austriacorum discordiâ Alberto Archiduci contra Fridericum Cæsarem, ob id bonis omnibus exutus, & arcibus Gallenberg Oberstain & Hochenwang, &c. &c. privatus est, ex quibus postea à Maximiliano I. Cæsare Joannes de Schârffenberg, Gallenberg, & Hochenwang impetravit.

Conjugem habuit Elisabetham filiam Henrici Marschalli de Petovio familiæ de Stubenberg, natam ex Catharina de Stahrenberg.

Prolem tulit 1. Fridericum II. successorem.

2. Andream III. Dominum in Monsburg, qui notatur anno 1475. 1492. & anno 1495.
3. Wolfgangum, qui nominatur 1454. & obiit 1490.

4. Do-

4. Dorotheam, quæ nominatur anno 1481. nupta 1. Andrea ab Her-
tenfels. 2. Joanni à Pranckh extat originale, in quo Dorothea no-
minat suos fratres Wolfgangum, Andream, & Fridericum.
5. Amaleydem vxorem Caspari de Kellerberg anno 1454.
Obijt anno 1461.

XVIII.

Fridericus II. de Gallenberg.

Floruisse notatur anno 1492. & 1494. ab Imperatore Maximiliano I.
arce Lueg donatur.

Conjugem habuit Iuditham filiam Joannis à Reichenburg.

Prolem tulit 1. Fridericum III. successorem.

2. Andream V. qui adhuc vixit anno 1518. Dominus in Schenken-
thurn, à quo familia Dominorum de Gallenberg in Styria. Sub
litt. E. jam extincta.

Obijt Anno -----

Hic Fridericus cum fratre Wolfgango primam Turcarum in Carnioliam
excursionem nuntiavit Friderico Cæsari anno 1469. vt habet
speculum Jo. Jacobi Fuggeri. &c. 753.

XIX.

Fridericus III. de Gallenberg.

Conjugem 1. habuit Barbaram ab Auersperg, filiam Joannis VIII. ab
Aursperg Capitanei Provincia Carniolia lineæ Schönbergica
ductam anno 1520. 2. N. de Neuhaus.

Prolem tulit ex priore 1. Christophorum successorem.

2. Sigismundum VII. qui obiit anno 1541. in obsidione Budensi in
Vngar. vxor Brigitta de Welz.
3. Jacobum III. qui floruisse notatur anno 1544. & 1548; habitavit
in Dermitsch. Conjugem habuit 1. N. de Mündorff, viduam con-
stantini Gall, 2. Magdalenam Gallin de Monte S. Georgij de pro-
le non constat.
4. Alexandrum III. qui cælebs decessit.
5. Wilhelmum X. Solo nomine notum.
6. Jacobæam nuptam D. Adamo Gall in Gallenstein.
7. Marusch seu Mariam, quæ cælebs obit.
8. Dorotheam nuptam Balthafari à Sigerstorff, qui prius habuit Eu-
phemiam Hallerin.
9. Catharinam nuptam Georgio à Mettniz & secundis Nuptijs Geo-
gio Apfaltder.
10. Georgius II. Cœlebs decessit.

Obijt Fridericus III. anno -----

XX.

Christophorus de Gallenberg.

Conjugem habuit 1. Margaretam Burggraviam de Lueg, & Luez. 2.
Catharinam à Rain filiam Friderici ex Agnete Mordachsin.

Pro-

Prolem tulit 1. Jodocum III. de Gallenberg successorem.

2. Erhardum, cui nupta fuit Rosina ab Egkh. Bonaventuræ, & Elisabethæ à Magenbu g filia, de horum prole infra sub lit. F.
3. Danielen III. cujus 1. vxor Catharina de Sigerstorff, 2. N. Gallin.
4. Sigismundum VIII. cui nupta Helena Paradeiferin peperit Christophorum II. in Neümarckhtl Cœlibem defunctum.
5. Joannem IV. Ordinis Teutonici Equitem & commendatorem Labaci.
6. N. filium, cujus nomen ignoratur.
7. Agnetem, quæ vixit Anno 1551. Vxor primò Alexandri Gall in Graffenberg, deinde Erasmi Sauer in Kossach, quam Bucelinus Reginam nominat To. 3. in Sauer. Hæc Agnes fuit ex priori matrimonio matre de Lueg nata.
8. Filiam N. }
9. Filiam N. } quarum nomina ignorantur, quia forte in infantia
10. Filiam N. } extinctæ.
11. Marusch nuptam Domino Francisco Glanhoffer Anno 1546.

Obijt Anno -----

XXI.

Jodocus III. de Gallenberg, Prætor seu Landts-Berweser Provinciæ.

Conjugem habuit Polyxenam ab Aursperg, filiam Trojani, & Annæ ab Egkh, defunctam Anno 1568. & sepultam Labaci ad D. Elisabethæ, vbi adhuc extat lapis sepulchralis.

Prolem suscepit 1. Jodocum, Jacobum successorem.

2. Joannem V. qui coemit *Landtpreiß* / ejus Vxor Felicitas ab Harrach filia Leonardi ex N. de *Windischgrätz* / fuit Deputatus Provinciæ, & Consiliarius Regiminis, duxit vxorem Anno 1570. nuptiæ celebratæ 7. Januarij invitati ad Nuptiale convivium Proceres per Herbardum ab Aursperg Capitaneum Provinciæ, & Theodoricum ab Auersperg fratrem ejus Consiliarium Bellicum tutores Ioannis.
3. Fridericum IV. qui peste obiit Viennæ, Sponsus Helenæ de Starhenberg Rudigeri ex Helena Zacklin filia.
4. Gabrielem, qui infans obiit.
5. Kunegundam, nuptam 1. Iosepho Haller ab Hallerstein & Alben, 2. Erasmo à Scheyrn in Stegberg, & Ainöd.
6. Catharinam Vxorem Caroli de Weyxelburg, ex qua Comites Sauer, & de Windischgratz maternum stemma trahunt.
7. Felicitatem nuptam Wilhelmo à Praunspurg.
8. Mariam Christinam nuptam 1. D. Andræ Mordax in Portendorff, ex qua Norimbergenses exulantes Mordax, deinde D. Wilhelmo Langemantl.

Obijt Anno 1566.

Sepultus Labaci ad Divæ Elisabethæ, vbi adhuc ejus effigies, in lapide sepulchrali sculpta visitur ad cornu Evangelij summi Altaris.

XXII.

Jodocus Jacobus de Gallenberg.

Conjugem habuit Catharinam à Wagensperg filiam Christophori ex Veronica Gallin.

Prolem tulit 1. Joannem Adamum successorem.

2. Fridericum VI. qui infans deceffit.

3. Elifabetham, quæ cœlebs obiit.

Obiit Jodocus Jacobus Anno circiter 1595.

Symbolum habuit : *Rerum irrecuperabilium maxima est virtus obliuio.*

XXIII.

Joannes Adamus Dominus de Gallenberg.

Vix quatuordecim dierum infans patre orbatur, & vltimus & solus tunc suæ stirpis ; prolem tamen copiosam & felicem tulit.

Conjugem habuit Felicitatem à Scheyrn, Balthasaris & Mariæ Hallerin filiam, defunctam Anno 1650. die 21. Martij.

Prolem tulit 1. Joannem Fridericum de quo infra sub lit. G.

2. Georgium Sigismundum successorem.

3. Jodocum Jacobum, qui Anno 1677. cœlebs obiit.

4. Sigefridum Sac. Cæs. Maiest. Capitaneum peditum, Labaci Anno 1662. immature defunctum, & in Mûnkhendorff tumulo illatum cœlibem.

5. Danielelem V. qui infans obiit.

6. Adamum in infantia extinctum.

7. Joannem in infantia extinctum.

8. Mariam Catharinam vxorem Adami Zhetschker.

9. Annam Rosinam vxorem Wolfgangi Ferdinandi à Mordachs.

10. Sidoniam

11. Maximillam

12. Elifabetham

quæ obiire infantes.

Obiit vir æternitate dignus Anno 1664. die 12. Maij cum paulo ante laudabilissimè Deputatum Provinciæ egisset.

Sepultus in Castro Ainädt, cum hoc Epitaphio.

EPITAPHIUM.

Ioannes Adamus Dominus de Gallenberg : ab ortu suo, ad Patris occasum vix quindecim dies emensus, suæ Stirpis tunc vltimus, præmissâ jam potissimâ prole, & Anno 1650. ipsâ Coniuge Felicitate à Schayrn Vicies matre, relictis tribus filijs & vnica filia. Visis

D

Pro-

Pronepotibus obiit die 12. Maij, Anni 1664. Annos 75. natus. Cui huc illato filij, GEORGIUS SIGISMUNDUS, Sac. Cæs. Maj. Camerarius, JOANNES FRIDERICUS, & JODOCUS JACOBUS, Sac. Rom. Imp. Comites ac Domini de Gallenberg extracto hoc Choro & Chrypta monumentum posuere.

XXIV.

Georgius Sigismundus Dominus de Gallenberg.

Sac. Rom. Imp. Comes, & Sac. Cæs. Maj. Camerarius, Provincia Carniolia secundum Deputatus.

Natus Anno -----
 Coniugem habuit Catharinam Elisabetham Comitissam à Schrat-
 tenpach, Styram. Quæ obiit Anno 1678. sepulta in Mün-
 ckendorff.

Prolem suscepit

1. Annam Elisabetham natam 18. Octobris 1660. nuptam Comiti Jo-
 anni Adamo à Purgstol.
2. Wolfgangum Adamum natum 14. Junii 1662. obiit in Mense Se-
 ptembri 1664. sepultus apud Divam Virginem in Monte Sancti
 Georgii.
3. Susannam Felicitatem, natam 14. Julij 1663.
4. Dorotheam Sidoniam, natam 7. Septembris 1664. facta monialis
 in Münkendorff 25. Febr. 1580.
5. Joannem Richardum natum die Febr. Anno 1667.
6. Wolfgangum Weichardum natum 11. Maij 1669.
7. Rosinam Isabellam, natam die 28. Mense Octobr. Anno 1670.
8. Maximilianam natam 12. Octobris Anno 1673.
9. Sigefridum Baltasarum natum 13. Septembris 1675.

Ramus I. A.

EX GENERATIONE XII.

Conradus II. de Gallenberg.

Floruit Anno 1315.

Conjugem habuit Sophiam de Walsee.

Prolem suscepit 1. Conradum III. successorem.

2. Gallum de Gallenberg, qui reperitur notatus in litteris Anno 1340.
 1341. 1347. & 1353. divisit cum patruo Arcem Gallenberg, &
 reli-

reliqua bona nominatur inter Benefactores Oberburgenses eodem Anno 1353.

3. Gotſchalcum de Gallenberg, qui reperitur ſignaffe litteras ad Annum 1348. aliud de eo non conſtat.

4. Seldam, forte Mechtildem vxorem Nicolai de Gerlochſtein, qua vixit adhuc vidua Anno 1382.

Obiit Anno 1340.

Conradus III. de Gallenberg.

Floruit Anno 1352. & nominatur patruelis Wilhelmi, ſignavit etiam litteras Anno 1383.

Conjugem habuit Elſam ſeu Elifabetham von der Dbrn/ qua poſtea nupſit Ruelebio de Koſiach, vixit adhuc Anno 1397.

Prolem tulit Nicolaum II. de Gallenberg, vulgo Niſchl von Gallenberg.

2. Ruhelebium de Gallenberg, qui ſubſcriptus reperitur in tranſactione Friderici Mangſpurger, cum Domino Nicolao I. de Gallenberg Anno 1378.

Nicolaus II. de Gallenberg.

Floruit Anno 1396. de quo extant originales, in quibus ejus Conjunx appellatur Catharina de Mangſpurch.

Prolem tulit Wilhelmum à Gallenberg, cui nupta, Urfula de Mayenburg, an ſtemma vltterius propagavit ignoratur.

Ramus H. B.

EX GENERATIONE XIV.

Albertus I. de Gallenberg.

Floruit Anno 1411.

Conjugem habuit r. Margaretam de Tſchernembl ductam Anno 1405.

2. Margaretam Deckherin, qua poſtea Anno 1416. nupſit Wolfharto Judenspan.

Prolem tulit Sigismundum V. ſucceſſorem.

Obiit Anno 1413.

*Sigismundus V. de Gallenberg in
Osterberg.*

Nominatur filius Alberti Anno 1427.
 Conjugem habuit Barbaram ab Auerberg filiam Andreae, ne-
 ptem Wilhelmi.
 Prolem tulit 1. Matthiam successorem.
 2. Alexandrum I. de quo nil præter nomen extat.
 Obiit incertum quo Anno.

*Matthias I. de Gallenberg in
Osterberg.*

Floruit Anno 1440.
 Conjugem habuit Elifabeth de Tshernahora.
 Prolem tulit Nicolaum VI. successorem.
 Obiit Anno.

*Nicolaus VI. de Gallenberg in
Osterberg.*

Dictus vulgo *Nix von Gallenberg* / posset quis suspicari, quod
 vocatus sit Phænix, vtpote vnius ex vnico proavi filio Sigismun-
 do nepos.
 Conjugem habuit.
 Prolem tulit 1. Wilhelmum IX. successorem
 2. Alexandrum II. dictum in Osterberg, qui sub Castro Osterberg æ-
 dificavit Lustall in confluentia Savi, Laibaci, Fraistrizy, & Fes-
 nizij fluviorum.
 Obijt Anno.

*Wilhelmus IX. de Gallenberg in
Osterberg.*

Conjugem habuit Ursulam de Mayenburg.
 Prolem tulit 1. Joannem III. successorem.
 2. Casparum III. qui sine liberis decessit.
 3. Ursulam, quæ fuit elocata Paulo Rasp Prætori Carniolæ, ma-
 gna avia hodiernorum Raspiorum.
 Obiit-----

*Joannes III. de Gallenberg in
Osterberg.*

Conjugem habuit 1. Elifabetham filiam Caspari à Scheyern ex Elifa-
 betha de Semenitsch, 2. Annam de Lamberg filiam Christophori.
 Pro-

- Prolem tulit I. Matthiam II. successorem.
2. Felicitatem nuptam Joanni à Mettniz in Sagor.
 3. Agnetem nuptam Michaëli Hagen.
 4. N. nuptam Domino N. à Wernegkh.
 5. N. nuptam N.
- Hæ quatuor filiaæ arcem Treffen vendiderunt Pancratius Sauer.
- Obiit -----

*Matthias II. de Gallenberg in
Osterberg.*

Conjugem habuit Dorotheam Seenußim filiam Christophori, quæ
Postea nupsit Joanni Engelshaufer.

Prolem tulit Georgium III. postremum hujus lineæ Osterbergicæ,
qui occubuit in Wichatsch Anno 1562. à Turcis Cæsus 1. Fe-
bruarij. Et arx Osterberg & Lufthall ad Ráspios devenerunt,
propter Ursulam filiam Wilhelmi IX. supradictam, cæteris om-
nibus antea extinctis.

Obiit Anno -----

Ramus III. C

EX EADEM GENERA-
TIONE XIV.

Sigefridus V. de Gallenberg.

Floruit Anno 1390.

Conjugem habuit Annam de Groyat, forte de Gloyach, quæ vidua
Anno 1414. nupsit Joanni ab Hochenwart 1416.

Prolem tulit I. Wilhelmum VI. qui nominatur in litteris Anno 1414.
1416. 1439. Patruelis alterius Wilhelmi, & filius Sigefridi an v-
xorem aut liberos habuerit non constat.

2. Sigismundum IV. qui nominatur anno 1427.
3. Conradum III. qui fuit Parochus Marpurgi, nominatur Anno
1424. & 1439.

Obiit Anno 1412.

Ramus IV. D.

EX GENERATIONE XV.

Wilhelmus V. de Gallenberg.

Floruit anno 1411.

Conjugem habuit Adelheidem à Siefenheim filiam Joannis.

Prolem tulit I. Wilhelmum VIII. qui sine liberis deceßisse vide-
tur.

2. Andream I. successorem.
 3. Jodocum I. qui notatur Anno 1470. & Anno 1462. interfuit expeditioni Viennensi pro Friderico III. Cæsare, ob id nominatur in diplomate quando nova insigni Carniolæ concessa.
 4. Jacobum I. qui floruit eodem Anno 1470.
 5. Conradum IV. de quo nil extat.
 6. Catharinam nuptam Eustachio de Meltz.
 7. Diethmutam nuptam Joanni à Kellerberg.
- Obijt Anno 1427.

Andreas I. de Gallenberg.

Floruit Anno 1460.
 Conjugem habuit Gertrudem -----
 Prolem tulit 1. Andream II.
 2. Albertum II.
 3. Casparum III.
 4. Apoloniam, nuptam Casparo Apfaltrer.
 5. Vrsulam nuptam Casparo Grasperger Anno 1457.
 Obijt Anno 1471.

Ramus V. E.

EX GENERATIONE XVIII.

*Andreas V. de Gallenberg, filius
Friderici II.*

Dominus in Sthenkhenthurn.
 Floruit Anno 1518.
 Conjugem habuit Vrsulam de Lueg, Andreae filiam.
 Prolem tulit 1. Daniele II. successorem.
 2. Apolloniam nuptam Casparo à Rottmanstorff.
 3. Julianam.
 Obijt -----

*Daniel II. de Gallenberg.**Hic primus transiit in Styriam.*

Conjugem habuit 1. Veronicam à Trautmonstorff.
 2. Vrsulam à Pain.
 3. Vrsulam à Moshaimb.
 Transiit cum Friderico patruo propter Schenkenthurn.
 Obijt.
 Prolem tulit 1. Adamum successorem. 2. Evam. 3. Elifabetham.
 4. Cla-

4. Claram vxorem Francisci Rüedt de Kollenberg, circa Annum 1570.
5. Urfulam.
Quæ an & quibus elocata sint non constat.
Daniel Anno 1529. cum Christophoro Katzianer Præfesto Leibnicensi nominatur in litteris reperitur idem Daniel anno 1558. cum hac Epigrâphe Z. G. F. A. fortè *Zu Gottes Forcht Alles.*

Adamus I. de Gallenberg.

- C**onjugem habuit 1. Margeretam de Prankh.
2. N. Groswein in ex qua:
Prolem tulit 1. Wolfgangum Adamum, qui nullos liberos suscepit, & obiit in Styria vltimus suæ lineæ.
2. Daniele IV.
3. Albanum, qui ambo sine liberis diem obierunt, huius vxor N. Schirfflingerin.
4. Sidoniam nuptam Christophoro à Prankh.
5. Mariam Elisabetham vxorem 1. Joann. Sigismundi de Greiffenegkh. 2. Friderici Zâch de Lœbming. 3. Christophori Adami de Teuffenbach.
6. Rosinam vxorem Matthiæ de Melring.
7. Margaretam vxorem Wolfgangi Sigismundi Kuchler.
8. Georgium qui juvenis obiit.

Obiit Adamus anno -----

Ramus VI. F.

EX GENERATIONE XX.

Erhardus de Gallenberg.

- C**onjugem habuit Rosinam ab Egkh Bonaventuræ & Elisabethæ à Maynburg filiam.
Prolem tulit 1. Fridericum V.
2. Annam vxorem Christophori à Prag.
3. Elisabetham, nuptam Joanni Mauricio de Greiffenegg. apud Bucelinum To. 3. G.
4. Felicitatem.
5. Agnetem de quibus nil præter nomen reperitur.

Obiit anno -----

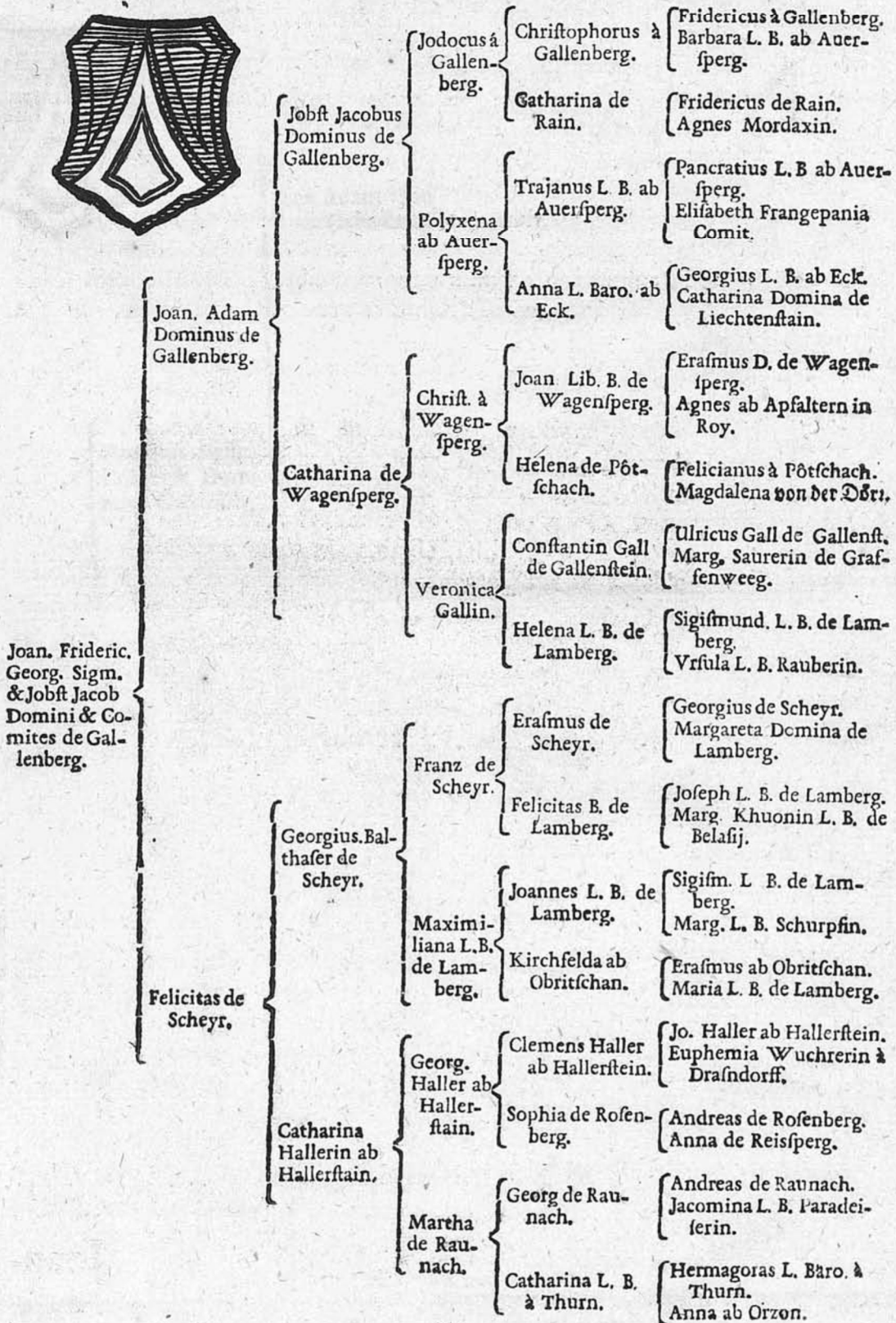
EX GENERATIONE XXIII.

*Joannes, Fridericus S. R. I. Comes de
Gallenberg.*

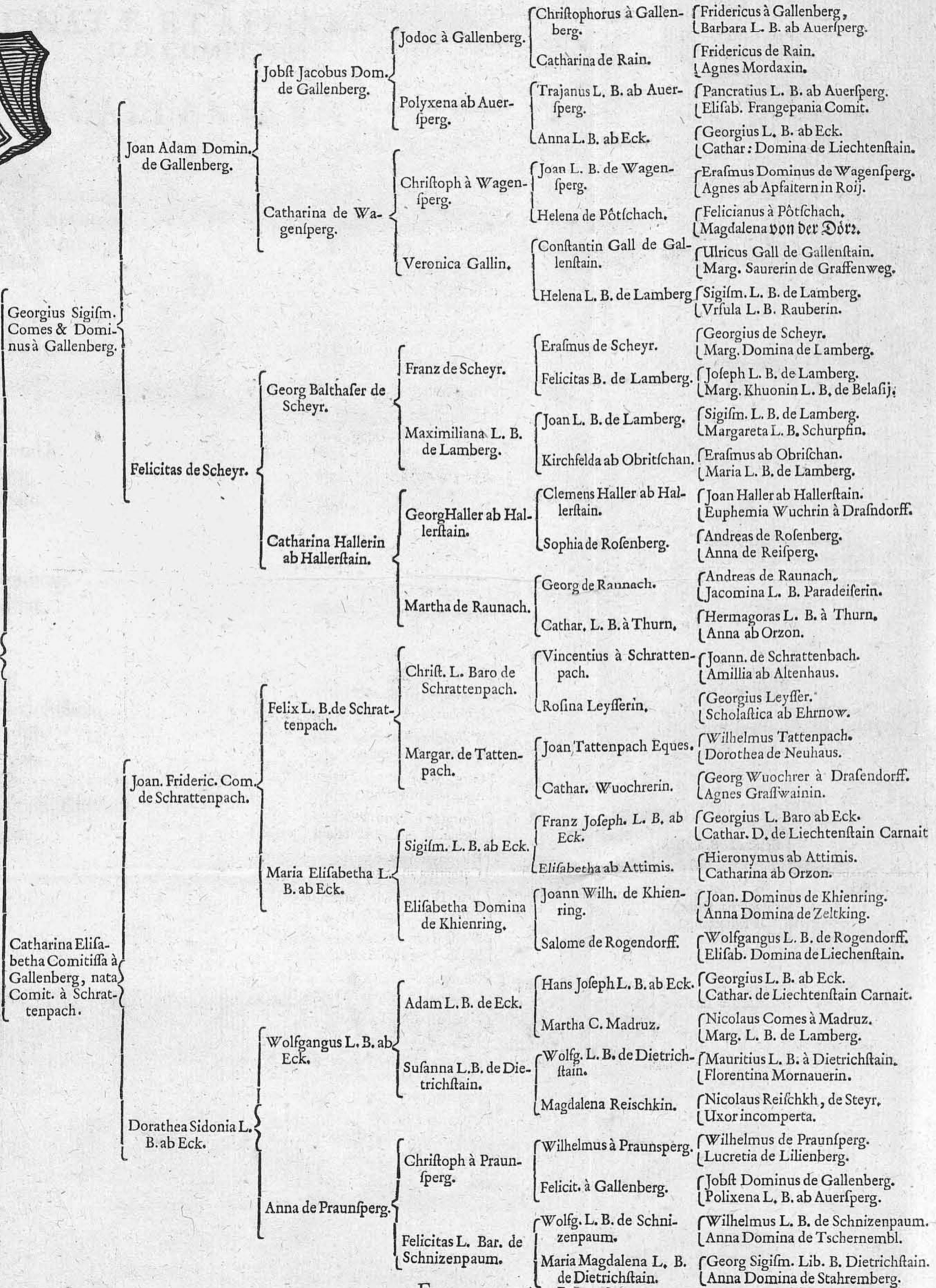
- N**atus Anno 1624. die 5. Martii.
 Conjugem habuit 1. Mariam Elisabetham Zetschkherin, ductam
 Anno ----- ex qua proles.
 Prolem suscepit 1. Daniele VI. S. R. I. Comitem.
 Jodocum IV. S. R. I. Comitem qui obiit. &c.
 2. Conjugem habuit Mariam Theresiam Comitissam à Thurri, & Val-
 fallina ductam 30. Jan. 1667. quæ gravida, Labacum pergens sa-
 na, superveniente Vomitu, & vt creditur inde Apostemate ru-
 pto, obiit 27. Novemb. Anno 1671.

TRIGINTA DUO MAJORES
COMITIS
GEORGIJ SIGISMUNDI,
DE
GALLENBERG.

SEXAGINTA QUATUOR MAJORES
 FILIORUM DOMINI COMITIS,
GEORGIJ SIGISMUNDI
 A
GALLENBERG.

SYLLABUS FAMILIARUM,
 Quæ
 COGNATÆ, ET AFFINESSUNT
 D. D. COMITIBUS
 à
 GALLENBERG.

A.

Uersperg.
 Apfaltrer.
 Arnberg.

21. 22. 26.

21. 28.

29.

D.

D Eker.
 Dör.

25.

25.

E.

E Egkh.
 Ehrenfels.
 Emerberg.
 Engelshaus.

22. 29.

12.

19.

27.

F.

F Inkenberg.
 Fladniz.

13.

14.

G.

G All.
 Gerlochstein.
 Glanrhoffer.
 Grazperger.
 Grafwein.
 Groyat, forte, Glayäch.
 Graisenek.

14. 19. 22. 22. 23.

25.

22.

28.

29.

27.

29.

G

H, Ha-

Syllabus Familiarum,

H.

H Agen.	27.
Haller.	22. 23.
Harrach.	22.
Hebenstrait, vel probabilius Herberstain.	18.
Herberstain.	18.
Helfenberg.	19.
Hertenfels.	21.
Hohenwarth.	19. 27.
Hopfenbach.	18.

I.

I Udenspan.	25.
--------------------	-----

K.

K Ellerberg.	21. 28.
Khraig.	20.
Koflach.	25.

L.

L Avan.	14.
Langenmanthl.	22.
Lueg & Lienz.	21. 28.

M.

M Ölring.	29.
Mayenbutg.	22. 26. 29.
Meltz.	28.
Mündorff.	21.
Metniz.	21. 27.
Montparis.	16.
Mordachs.	22. 23.
Moshaim.	28.
Mangespurg.	18.

N.

N Euhaus.	19.
------------------	-----

O.

O Sterbitz.	18.
--------------------	-----

D.D. Comitibus à Gallenberg.

P.

P Ain.	28.
Paradaifer.	19. 22.
Pettau, seu Stubenberg.	20.
Prag.	29.
Prank.	21. 29.
Praunsperg.	22.

R.

R Abenspurg.	14.
Rain.	21.
Reuttenburg.	19.
Rasp.	26.
Reichenburg.	21.
Reisperg.	20.
Rattmansdorff.	28.
Ruedt von Kollnberg.	29.

S.

S Aver.	22.
Sechenk von Osterbitz.	18.
Schärffenberg.	11. 16.
Semenitsch.	26.
Schayrn.	23. 26.
Schrattenbach.	24.
Schlosperg.	19.
Stubenberg, seu Pettau.	20.
Sieffenhaim.	19. 27.
Siegersdorff.	21. 22.
Stahrenberg.	20. 22.
Sumerek.	13. 18.
Seenus.	27.

T.

T Rapp.	19.
Trautmonstorff.	28.
Tshernembl.	20. 25.
Truchses.	19.
Tshernahor.	20. 26.

Thurn. 30.
Teuffenbach. 29.

W.

Wagensperg. 23.
Waldstain. 19.
Walsê. 16. 24.
Waiffenek. 14.
Wellz. 21.
Weispriach. 16.
Weyxlberg. 22.
Wernek. 27.
Windischgraz. 18.

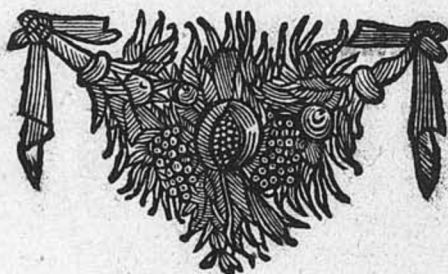
Y.

Ygger. 19.

Z.

Zach de Lobming. 29.
Zakl. 22.
Zhetschker. 23. 30.
Zobelsperg. 19.

F I N I S.

T
T
T
T
T

ROSA URSINA.

IN

PROVINCIIIS AUSTRIACIS FLORENS,

SIVE

ILLUSTRISSMÆ ET ANTIQUISSIMÆ FAMILIÆ
ROMANÆ

URSINÆ,

Traduces in Slavoniam, Carnioliam, Carinthiam,
Styriam, Bohemiam propagatæ.

EX

*Varijs Authoribus, documentis antiquis, præsertim MS. diplomatibus, ac
instrumentis originalibus*

GENEALOGICE DEDUCTI:

A

JOANNE LUDOVICO SCHÖNLEBEN,
SS. THEOLOGIÆ DOCTORE PROTONOTA-
RIO APOSTOLICO,

ET

Honori ejusdem Illustrissimæ Antiquissimæ Familiæ
D. D. C. Q.

LABACI,

Typis JOANNIS BAPTISTÆ MAYR, Typographi Inclytæ
Provinciae Carnioliae.

Anno CHRISTI M. DC. LXXX.

ROSA URSINA

IN
PROVINCIA AUSTRIACA
FLORENS

ILLUSTRISIMA ET ANTIQUISSIMA FAMILIA
ROMANA

URSINA

Truces in Slavoniam, Carnioliam,
Saxiam, Bohemiam propagans.

Novis Auctoribus, documentis antiquis, praesertim MS. diplomatis, ac
instrumentis illustrata

GENEALOGICE DEDUCTI

JOHANNES LUDOVICUS SCHÖNLEBEN
S.S. THEOLOGICAE DOCTORE PROTONOTA-
RIO APOSTOLICO

Honori ejusdem Illustrissimi & Antiquissimi Familiae
D. D. C. O.

LABACI

Typis JOHANNIS BAPTISTAE MAYR, Typographi Indagatae
Provinciae Carnioliae

Anno CHRISTI M. DC. LXXX

029500030=11

PROOEMIUM.

Vrsina familia vna ex nobilissimis & antiquissimis Romanorum familijs primam creditur traxisse originem à Gothis, vt refert Franciscus Sanfovinus prioris seculi Geneographus insignis, qui integrum de ea librum conscripsit. Gothos ex oriente vbi Græcis Imperatoribus modo auxiliares, modo hostes se præbuerunt, peragrata vniversa Thracia & Achaia in Pannoniam progressos ad vsque mare Adriaticum omnia occupasse, ac demum Anno Christi 400. in Italiam Rege Alarico irrupisse in meis Annalibus Carniolix ostendo. Hic Romam Anno Christi 410. occupatam, coniecit in cineres. Ab ea digrediens cum in Africam trajicere parat, extinguitur. Successor Athaulphus anno 412. in Gallias cum exercitu movet & Burgundiones ac Vandalos aggreditur, de quibus insigni potitur victoria. Inter alios primæ notæ Duces, qui sub eo militarunt, feruntur fuisse duo germani fratres, quorum alter Gogiodiscus, alter Aldoinus appellati, de nobilissimo Gothorum sanguine prognati. Obtenta victoria non sine suorum iacturâ Gothi cum occisorum corpora colligunt, & sepulturæ mandant, reperiunt etiam Aldoini cadaver, quod vexillo rubro-albis strijs variegato involvunt, & cum Majale esset tempus, & vicinia plena rosas, vt defunctum egregium commilitonem honorarent, rosas in eum conijciunt. Morem hunc rosas in demortuos & tumulos spargendi apud Romanos vsitatum fuisse produnt antiquæ Inscriptiones. Interim ex hoc facto creditur in posteros Aldoini transmissum insigne Vrsinæ familiæ, quæ antiquitus Segmenta rubro - alba, sive strias purpureas in campo candido, & rosam pentaphyllam præfert in clypeis. Tumulato Aldoino, vxor ejus Lutteria peperit filium Posthumum, quem Mundillam, quod Gothica lingua sonabat Orphanum, nominavit, cumque ægrotaret ipsa paulò post moritura commendavit infantem mulieri indigenæ, quæ cum lacte careret, haberetque in villa sua Vr-

Franc Sanfo-
vin. lib. de
fam. Vrsina
Franc. Pe-
trarcha ap.
hunc.

sos & Vrsas pro more gentis, applicuit infantem Vrsæ Vberibus, qui deinde cum adolevisset nominatus est Mundilla Vrsus, eductusque à sua educatrice de parentum suorum fortuna, exarsit in odium Vandalorum, atque vt de ijs vindictam sumere posset, occasionem arripuit, quâ Petronius Maximus occiso Valentiniano Imperatore Eudoxiam ejus viduam vxorem duxit, arreptâ simul Imperij Tyrannide, quod anno 455. accidisse retuli in Annalibus patriæ. Hunc igitur accessit, militiæ sub eo adscribi petijt, sed quia Maximus parùm addictus esset Gothis, recusavit Mundillæ Vrsi seruitia. Hic mutato protinus consilio, cum jam Maximi dolo peremptum Valentinianum innotuisset, ac Gensericus ex Hispania evocatus ab Eudoxia Romam venisset, assumptis pluribus in consortium Romanis juvenibus Mundilla Vrsus Maximum fugientem persequitur, & interimit. Facinus hoc non apud Romanos tantum sed & apud Placidiam filiam Valentiniani Imperatoris, quæ postea Olybrio nupsit, magnam Mundillæ gratiam conciliavit. Unde illa ad se vocatum Mundillam certis in Umbria possessionibus donavit, quos posterij Mundillæ plurimum auxere. Et hæc secundum quorundam opinionem prima est origo, & fortè cæteris probabilior, Vrsinæ familiæ. Plures alias conjecturas adducit Sansovinus, qui videri potest. Mundillæ porrò filius fuit Aldoinus II. qui annis sedecim sub Narsete copias duxit, ac Umbriæ Præfectus fuit. Ab hoc progenitus Cajus, pater Vrsini & Primieni, & plurium fratrum, quorum posterij se per plura Regna & Provincias dilatarunt, facti etiam Principes & Duces, vt sunt Duces Tarentini, Duces Asculani, Duces de Gravina, Duces Bracciani & alij, Marchiones Veronæ, Mascherati, & de Tripalda, Comites Nolæ, Petigliani, Tagliacotij, Manupelli de Samo, de Matera, de Muro, de Orfara, de Nerula, de Lamentana, de Capella, de Narni, de Minervino, de Spinazzola, de Penna, de Foglia, de Collestato, &c. in Italia, in regno Neapolitano, Sicilia, Hispania. Altius exorditur Ferrarius, qui Vrsinos à quodam Vipio Romano originem habere suspicatur. Ejus verba hæc sunt: *Hæc illa nobilitas, quæ suprâ mille & Sexcentos annos in clarissimo viro Vipio Vrsino Equestri loco nato se floruisse gloriatur: quæ deinde per longam Heroum posteritatem, atque (vt paucos numerem ex infinitis) per quatuor Pontifices Max. per purpuratos Patres quatuor & triginta, per duos & Sexaginta Romæ Senatores, per ejusdem Principis Urbis Præfectos quatuor, per Ecclesiæ Romanæ vexilliferos sex, per centum bellicos Imperatores, per Consules, per utriusque Siciliae magnos Comites stabiles, per*

Joan. Bapt.
 Ferrar orat.
 35. Inscript.
 vet. Vrsæ
 Roma.

orato-

oratores, Legatos, Moderatores Provinciarum, Satrapas, Proreges, Aurei Velleris, S. Michaëlis, sanctique spiritus Equites, per magnos Rhodiorum, Templariorumque, & Teutonicorum Equitum Magistratos, per Principes Tarantinos, per Duces, Marchiones, Comites, Imperij Electores, Antistites ipso numero plures, per connubiorum communionem contractas affinitates magnis Ducibus, cum Hispaniâ, Galliâ Angliâ Regibus, atque cum ipsis Imperatoribus, per sanctissimos viros plurimos præsertim verò geminos Vrsinos, alterum Apostolorum Auditorum, Gregorij Magni Pontificis celebrem alterum: per Volusianum Præsulem Iuronesem eundemque Martyrem, per Monasticæ familiæ in occidente Conditorem Benedictum propagata: quæque per generosos traduces in Hispaniam, Galliam, Angliam, Slavoniamque diffusa, & ad potentissimos dominatus traducta &c. Hæc ille. Cæterum ex hac Illustrissima familia prodierunt summi Pontifices, Cardinales Episcopi penè innumeri, herôes toga & Sago clari penè tot quot hujus nominis, de quibus videre licet Sansovinum peculiariter libro de viris Illustribus Domûs Vrsinæ, Josephum Bonafæ in MS. ad Felicem Mariam Vrsinam Ducissam Sermone &c. Hieronymus Henninges in opere Genealogico ante 90. annos impresso, deducit ab Vrsinis Romanis Duces Saxonniæ, Marchiones Brandeburgi, Comites Cliviæ, Ascaniæ, Rappoltsteinius &c. addit Josephus Bonafæ Rosenbergios in Germania, Bohemia, Austria, & de Trivel in Francia &c. Idem Au-

Joseph. Bonafæ in Relat. MS.

thor ostendit Vrsinorum parentelam & cognationem cum præcipuis Europæ Regibus ac Principibus. Elifabetha Regina Angliæ Virginium Vrsinum Ducem Bracciani patrem Pauli Jordani Ducis nuper defuncti, & Virginij Cardinalis etiam in electione Innocentij Papæ XI. defuncti, cum illam adiisset Londini, agnovit pro suo consanguineo, eique ostendi curavit suam Arborem Genealogicam, & descendentiam ab Vrsinis, & ipsa quoque arma seu Insignia vt Reginæ Angliæ, in quibus est vnum quadrum cum rosa Vrsina pentaphylla. Neque hoc contenta, cum daret audientiam, voluit illum sedere sub Baldachino in sua præsentia. Ferdinandus & Ladislaus Reges Neapolis habuerunt vxores, hic Mariam, ille Catharinam Vrsinas. Joannes Vrsinus habuit vxorem Mariam de Aragonia filiam naturalem Ferdinandi Regis Neapolis. Raymundus Vrsinus habuit vxorem N. quæ fuit soror Alphonfi I. Regis Neapolis, & marito attulit Ducatum Amalfitanum pro dote. Wenceslaus Rex Bohemiæ, cognomento Pius, & sanctus, filiam suam Juditham elocavit Gentili Vrsino Duci Tarentino. Alphonfina filia Roberti

Vrsini fuit vxor Petri Medicæi, mater Laurentij Ducis Vrbini, qui postea filiam suam Catharinam elocavit Regi Franciæ Henrico II. socrum postea Philippi II. Regis Hispaniarum. Paulus Jordanus Vrsinus Dux Bracciani nuper defunctus habuit vxorem Isabellam, filiam Cosmi Magni Ducis Hetruriæ. Clarix Vrsina fuit vxor Laurentij Medicæi, mater Leonis Papæ X. Martia Vrsina fuit vxor Marchionis de Marignano, qui fuit frater Pij Papæ IV. Hieronyma Vrsina Ducissa Castri fuit mater duorum Cardinalium Farnesiorum, Alexandri & Ranuccij, ac duorum Ducum Horatii, & Octavij, illius de Castro, hujus Parmæ & Placentiæ Ducis, &c. Nunc propius ad nostrates Vrsinos accedamus.

GENESIS VRSINA IN TERRIS AUSTRIACIS.

 Riplex ramus Romanæ Vrsinæ familiæ transplantatus in provincias Austriacas ante annos sexcentos viruit, & floruit vsque ad annum Christi 1612. quo Petrus Vrsinus de Rosenberg obiit, & in eo ramus Bohemicus hujus profapiæ exaruit, succedentibus in hæreditatem Dominis de Novodomo, & his quocunque extinctis, bona & titulos adjerunt Comites de Slauvata.

Primus Vrsinorum Româ in has partes adventus (quantum ex Genesibus eorum & historijs hæctenus assequi potui) fuit anno 1155. vel circiter, quo scilicet Romæ Arnaldistæ hæretici omnia susque deque miscebant, vt multi vel in exilium pellerentur vel sponte discederent. Tunc enim in Carinthiam vel potius Carnioliam (eo tempore adhuc conjunctam Carinthiæ) venit Nicolottus Vrsinus Romanus, qui sedem fixit in Carniolia, incertum quo loco, sed ex circumstantiis verosimile videtur in Marca Vindorum aut in veteri Japydia circa Mettlingam. Quod solus ex hac familia non advenerit, colligitur ex diplomate mox adducendo. Unde licet non reperiatur quinam alij Vrsini, & quomodo nominati cum illo venerint, & vbi locorum confederint, argui tamen potest vnum aliquem sive Nicolotti fratrem, sive patruem (si non plures) etiam in ipso Meditullio Carinthiæ hodiernæ sedem fixisse, à quo deinceps legitima serie descenderunt mutato nomine Rosenbergij, qui post vnum seculum divisi alij migrarunt in Bohemiam ibique lares fixerunt, alij remanserunt in Carinthia, sequentibus temporibus in Styriam & Carnioliam digressi: quæ omnia non purè conjecturando, sed authorum & MS. testimoniis evincemus.

§. I.

Familia Vrsina Blagayana.

Nicolottus Vrsinus (vt dictum) Româ sive pulsus sive sponte discessit propter tumultus in vrbe gliscentes circa annum 1155. & in Carinthiam

rinthiam se contulit ad Hermannum Goritiæ Comitem Istriae & Crainburgi Marchionem, apud quem honorificè susceptus, cum suæ nobilitatis pariter & virtutis specimina edidisset dignus est visus, cui Hermannus Marchio propriam filiam in matrimonium elocaret. Filiae nomen non exprimitur, sed in diplomate & privilegio factum adstruitur. Verba ipsa antiquo sine dubio originali tunc extante recitat in suo diplomate Maximilianus II. Imperator vbi confirmat privilegia & immunitates Comitum Vrsinorum de Blagay, sub dato die 7. Novemb. anno 1571. inserto verbatim Privilegio Henrici Regis (quem Hungari Emericum scribunt) sub dato anno 1200. Christi, regni Henrici primo. Placet hic excerpere quæ huic instituto deserviunt.

Henricus Dei gratia Rex Hungaria, Dalmatia, &c. ad uniuersorum tam modernorum, quam posterorum volumus pervenire notitiam, quod cum Illustris pater noster Rex Bela in Ducatu Slavonia quendam nobilem de Teutonia nomine Albertum de Michovo habuerit commetaneum, cujus terra à latere Ducatus Slavoniae juxta Podgoryam & Gorichiam esset sita: idem Albertus confinia ipsius Patris nostri potenter invadendo, quam plures homines neci tradere captos abducere, bona quoque recipere eorum, & possessiones Regias omninò igne vastare consueverat: Dum ejusmodi gravissima & contumeliosa acta, populique miserrima afflictio ipsius Patris nostri auribus insonuissent: nos videlicet filium suum, una cum duodecim Regni sui potentioribus Magnatibus, in manu potenti ad devastandum Dominium, proterviamque ejusdem Alberti comprimendam delegaverat: interimque nondum nobis ad prosequendum ipsum paternum mandatum iter dirigentibus, quidam Patris nostri fidelis Nobilis magnanimus nomine Stephanus Nicolotti filius, quem ortum de Genealogia Vrsinorum Comitum & senatorum urbis Romanae de vico Lateranensi à partibus transmarinis revera agnovimus fore, & propter quandam seditionem atque tumultum inter ipsos Comites & senatores urbis Romanae suscitatas excivisse, & ad Magnificum virum Dominum Hermannum Comitem de Gorichia, in partibus Karinthiae existentem venisse, ac filiam suam ritu legitimo matrimoniali in uxorem sibi duxisse. Hic Comes Stephanus attendens & considerans tribulationes, & contumelias atque oppressiones gentium antedicti Ducatus Slavoniae graves, sperans quoque se posse ipsis opem consolationis ferre, atque eis in hujusmodi jugo & oppressionem miserabili patrocinari valere, ipsi quoque Patri nostro, & nobis, totique Regno notabile & supremè acceptabile obsequium servitutis impendere debere. Missis itaque fidelibus ambassiatibus suis, ab eodem Patre nostro circa hujusmodi oneris assumptionem, servitijque executionem, licentiæ & admissionis facultatem impetrare: qua sibi exinde adhibita idem Comes Stephanus non post multorum decursum dierum, unà cum non modica suorum pbaraliga fidorum armatorum familiarium, terram annotati Alberti potenter animoseque invadens, & ipso similiter cum suis sibi occurrente, inter partes utraque duro diutius certaminis conflictu servato: vbi quatuor ipsius Stephani Nobiles viri sibi in linea consanguinitatis proximè, & septem strenui sui milites per lineam similiter proximitatis attinentes occubuerunt, ipseque in suo corpore non pauca suscepit vulnera gravia. Ad ultimum verò ipsi Alberto fortunâ novercante, ut cunctis jam bonis tam suis quam incolarum suorum destitutus, ac antefato Michovo, nec non Dominio, & possessionibus penitus in favillam redactis &c. eundem nihilominus Albertum alias indomabili corde tumescens, jamque permollitum & præcipitem ad pedes ipsius Domini & Patris nostri collapsurum, & ab eodem misericordiam & veniam de commissis imploraturum

Infr. MS.
Blagayna.

Infr. MS.
Blagayna.

turum &c. per suam probitatis industriam & virtuosæ militiæ laudanda opera; licet in vitium compellere fecit, &c.

Post nonnulla interjecta iterum ait Henricus Rex: *Respectu quorum idem piæ memoriæ Pater noster in signum specialis dilectionis, quam in cordis sui arcano gestans in ipsum Comitem Stephanum fixerat: animadvertensq; ipsum de originali & generosa urbis Romane senatorum Genealogia surrexisse, & tam virtuosis innumeris gestis, claraque fidelitate & industria, ac laudabili strenuitate insignitum fore &c. de Prælatorum & Baronum communicati consilij provida deliberatione ipsi Comiti Stephano arma seu insignia sua Regalia vigore sui juramenti præsentibus nobis, & quandam terram Wodicham vocatam in partibus inferioribus Slavoniæ, in contiguitate districtus Lavæ & Dubichæ existentem &c. dare & conferri facere pollicitus exstitisset, &c.* Addit deinde cum interea Bela Rex pater obiisset, se paternam voluntatem exequi, & præfato Stephano Comitatum Wodicha conferre, ac arma seu insignia augere, provt illa etiamnum gestant Vrsini de Blagay posteri hujus Stephani, & Nicolotti Romani.

In alio rursum Privilegio Maximiliani II. Imperatoris quod dedit Francisco Comiti de Blagay eodem auno & die quo alterum, nempe die 7. Nov. An. 1571. inferitur diploma Andreæ Regis Hungariæ, quo Rex, Stephanum & Baboneg eorumque posteros eximit ab omni jurisdictione Banorum, & judicum regni, Datum diplomatis est anno Christi 1318. Libet etiam ex hoc pauca decerpere.

Andreas Dei gratia Hungariæ, Dalmatiæ &c. Rex præsentium & futurorum notitiæ clarescere per hæc scripta volumus laudabilem constantiam fidelitatis, ac strenua multi fariæ servitiorum obsequia fidelium nostrorum dilectorum Baboneg & Stephani Comitum de Wodicha, filiorum quondam Comitis Stephani de Goricha, quos veroloquax præconij fama & veritatis experientia de originali domo & stirpe generosa Vrsinorum Romane urbis senatorum propagatos testatur. Nam inter cetera eorum laudabilia servitia &c. cum nos divino monitu versus terram sanctam sepulchri nostri salvatoris, ad defendendum in brachio potenti, salubri cum prosperitate profecti fuissetus, idem Comes Stephanus, frater dicti Baboneg, non monitu nostro angariatus, quinimo claræ fidelitatis voto instinctus, ad nostrum decus cum suis, & ejusdem fratris sui proximis familiaribus notabilibus, satis honesto cætu, & congruo, armis decenter sulcito Equitibus ducentis & quinquaginta, pecuniarum ipsorum propriarum in expensis, per iter continuum, nostro felici in aditu & reditu, nobiscum procedere, diurnoque & nocturno temporibus nostri in custodia persistere &c: nobis adesse atque ministrare non dubitavit. &c.

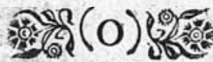
Extat adhuc originale diploma Andreæ Regis, sed Regis Henrici solum authenticum. Ex quibus Colligitur; quod cum Stephanus Comes de Goricha seu Goritia, à matre sic appellatus floruerit anno 1198. quo Albertum de Meichauu sive Michovo Regis Hungariæ nomine domuit, parens ipsius Nicolottus circa annum 1155. Roma in Carinthiam venerit & Hermanni ex Comitibus Goritiæ Marchionis Istriæ & Crainburgi filiam duxerit. Hermannus iste non reperitur in Genesi Comitum Goritiæ nisi apud Lazium de migrat. gentium, qui videtur confundere Comites Goritiæ cum Ducibus Meraniæ, quia utriusque à Comitibus Andecensibus originem traxerunt. Vnde Ottonem Episcopum Bambergensem, qui fuit Andecensis ponit fratrem Hermanni prædicti, & hunc dicit Imperij beneficio obtinuisse Marchionatum Istriæ: vnde quod vocetur Her-

mannus

mannus Comes Goritiæ fensus est, quod fuerit consanguineus & ejusdem stirpis cum Comitibus Goritiæ, & quidem in proximo gradu. Nam Albertus Andecensis (si fides Lazio) anno 1076. investitus est ab Henrico I V. Imperatore Comes Goritiæ, & habuit fratrem Bertholdum Marchionem Istriae, ex Alberto natus est Hermannus, qui in Marchionatu Istriae videtur successisse Conrado II. Dachaviensi anno 1158. defuncto Bergomi.

Colligitur 2. Nicolottum Vrsinum non solum Roma advenisse, sed plures ejusdem sanguinis cum illo. Non enim spatio quadraginta annorum ipse & filij potuerunt familiam ita multiplicare vt cum Stephano de Goricha in prælio anni 1198. quatuor nobiles proximi ejus consanguinei & septem milites etiam propinqui cognati occumberent. Verosimile igitur est advenisse cum illo etiam aliquem nominatum Vitellum Vrsinum, qui si non frater Nicolotti, fiterit saltem patruelis illius, & cum Stephanus apud Hermannum Marchionem mansisset, Vitellus se contulerit ad Ducem Carinthiae Henricum Sponheimensis prosapia cognatum Andecensibus, & ibi sede fixa propagaverit stemma, mutato nomine ab insignibus Rosæ dictus de Rosenberg. Certum enim est Rosenbergios ante annum 1200. in Carinthia floruisse, licet de certo anno determinate non constet, quo in eam migraverint, sed probabile tamen est vna cum Nicolotto præfato Româ advenisse, circa eundem annum 1155. Certum etiam est Rosenbergios, qui in Bohemia diu floruerunt, & nostro primùm seculo extincti sunt, fuisse germen Vrsinorum Romanorum, quod prædicatum & ipsi usurparunt, & Romani ipsi Vrsini eos vt tales agnoverunt. Certum præterea videtur esse quod Rosenbergiij Bohemi ex Rosenbergijs Carinthis traxerint originem, & è Carinthia migraverint in Bohemiam, non e contra, vt infra ostendam.

Colligitur 3. jam inde à primo adventu Nicolotti in Carinthiam, & ejus filij Stephani migrationem in Slavoniam constitisse & publicis Regum diplomatis firmatâ fuisse, & majores nostrorum Comitum de Blagay fuisse verè & indubitatè ex prosapia Vrsinorum Romanorum: vt ex allatis instrumentis seu Privilegijs Henrici, & Andreae Regum Hungariæ liquet. Et tales semper hactenus agniti sunt ab ipsis Vrsinis Romanis: vnde inter ipsorum Vrsinorum Romanorum documenta invenit Franciscus Sansovinus Franciscum Vrsinum Comitem de Blagay, qui spoliatus suis possessionibus occupante Turca Slavoniam, primus iterum Carnioliaem immigravit circa annum 1550. quo Turca per Slavoniam grassatus omnia sibi subjecit: licet in eo erraverit Sansovinus quod Franciscum hunc Polonum fuisse putaverit. Vidi etiam ego plurimas familiares Epistolas Pauli Jordani Ducis Braeciani Vrsini ad Illustrissimum Dominum Eberhardum Leopoldum Vrsinum Comitem de, Blagay in quibus eum semper nominat cognatum suum: atque adeò de hoc nullum amplius dubium esse debet.

B

TRI.

TRIGINTA DUO MAIORES
 ILLUSTRISSIMI DOM. COMITIS
 WEICHARDI LEOPOLDI
 URSINI DE BLAGAY.

Franciscus Vrfinus Comes de Blagay Magdalena de Lamberg	Georgius Gomes de Blagay	Joan. Weichardus Comes de Blagay.	Eberhardus Leopoldus Comes de Blagay
Joannes XI. ab Aursperg Baro. Anna Baron. ab Eggk	Felicitas ab Aursp.		
Simon de Zuetkovitsch N. --- de Ritschan.	Stephanus de Zuetkovitsch	Felicitas de Zuetkovitsch	Franciscus Adamus Comes de Blagay Vicedominus
Georgius Barbo de Wachsenst. Elisabetha ab Edling	Vrfula Barbin		
Georgius Paradeifer Anna de Purgfall	Augustinus Paradeifer	Wolfgangus Co. Paradeifer	Anna Maria Comit. Paradeifer.
Georgius de Weiffenegg Barbara de Khünburg	Barbara de Weiffenegg.		
Georgius ab Hallenberg N. ---	Joannes ab Hallenberg	Magdalena ab Hallenberg	Weichardus Leopoldus Vrfinus Comes de Blagay.
Michaël Glowitzer Elisabetha de Pröfing Baronissa	Dorothea Glowitze. (alibi nominatur Joanna)		
Herbardus ab Aursperg Maria Christina Baronissa de Spaur.	Christophorus ab Aursperg Baro.	Herwardus ab Aursperg L. Baro.	Jo. Andreas Comes ab Aursperg
Joan Bernard. Ba de Maltzan Elisabetha de Lämnitz & Mefferitsch.	Anna de Maltzan		
Balthasar Katzianer Juliana de Sintzendorff	Georgius Andreas Katzianer	Felicitas Katzianerin.	Sibylla Constantia Co. ab Aursp.
Wolfgangus de Turri Rofina ab Intersee	Elisab. Co. de Turri, Vidua Jo. Jacobi de Lamberg		
Balthasar de Lamberg Anna de Puchaim	Wilhelm. de Lamberg in Saunstein.	Herwardus de Lamberg in Saunstein.	Anna Elifa. Comit de Lamberg
Joannes XI. ab Aursperg Anna ab Eggk in Hungerspach	Anna ab Aursperg in Schönberg		
Joan. Georgius de Lamberg Felicitas ab Harrach	Joan. Jacobus de Lamberg in Stain	Maria Salome de Lamberg in Stain	
Wolfgangus Co. de Turri Rolina ab Intersee	Elisabetha Comes de Turri.		

Familia Vrsina Rosenbergica Bohema.

DE Rosenbergijs Bohemis plura sunt controversa, plura observanda
 1. an reipsa fuerint Vrsini propagine, sicuti Comites de Blagay. 2.
 vtrum Romà immediatè in Bohemiam venerint, vel aliunde. 3.
 quando venerint in Bohemiam. 4. vtrum eorum Genealogia quam pro-
 ducit Bucelinus Tomo III. & rursus Tomo IV. Germaniæ sacropropha-
 nâ sit sincera & non depravata.

De I. puncto, jam suprà monui quod Rosenbergij Bohemi ab ipsis Romanis Vrsinis agniti sint hætenus, tanquam legitimum & genuinum germen Vrsinæ familiæ. Nam Sansovinus superioris seculi scriptor, qui Romanæ Vrsinæ Domûs documenta in manibus habuit, non vno in loco tales profitetur. Josephus Bonafe, quem MS. apud me habeo, scribens ad Felicem Vrsinam id ipsum attestatur. Alius Anonymus MS. cujus copia apud me est, similiter familiam Vrsinam etiã in Bohemiam esse dilatam per Rosenbergios asseverat. Solus, quod hætenus sciam me legisse Bohuslaus Balbinus in nupera sua Epitome hoc in dubium vertit, allegans Dresserum, Brotuffium, Crollium, quos non vidi. Putant isti Vrsinos Romanos ortum habere ex Bohemis, non econtrâ. Verba Bohuslai appono: *Vltimi ad nos Rosenses Crumlovij Domini humani ingenij curiositate (an ignorantia potius) cum domestica illis sorderent, stemma suum Slavicum & Bobemicum non esse dicere maluerunt, atque ut Principes haberentur ex Italia ab Vrsinis Romanis Principibus descendere gloriabantur: quanquam luculenter errabant, ipsi enim Rosenses Vrsini Romani ex Saxonia Bobemis vicina, atque ex Hercynijs prodierunt, ut diligens imprimis Germanicæ nobilitatis & stemmatis indagator Ernestus Brotuffius demonstrat. Probat ille Dominos Bebrn vel Beringeros ad sylvam Hercyniam Ballenstedij & Ascaniæ Dominos (qui nunc sunt Principes Anhaltini) veros esse Vrsinos, & Rosam & Vrsos in insigni gestasse &c.* Hæc Balbinus, & addit de sententia Brotuffij suum iudicium: *Fides sit penes auctores: multa hic controversa video, quæ defendere non est animus.* Paulò post iterum ex sua mente ait: *Vokones (quo nomine Rosenbergici Proceres gaudebant, in vltima Bobemiæ antiquitate reperiuntur. Meminit Vokonis Comititis in historia Bobemiæ vetustissimus scriptor Cosmas eumque anno Domini 968. annotat obiisse: quod si semel admittitur, tum gentem Illustrissimam Rosarum non ex Germania Boleslai sevi Ducis tempore, sed longè ante venisse, ac fortè (quod Paprocius mavult) cum Czecho gentis Principe in Bohemiam ascendisse dicendum erit. Excistimo itaque Rosenses omnes tam illos, qui rubram, quam illos, qui albam, auream alteriusve coloris Rosam sive unam, aut etiam plures gestarunt Slavicae originis fuisse, meritoque in Bobemica multoque magis in Slavica nobilitate omni ætate numeratos fuisse, & quamvis ab Vrsinis Romanis descendissent, ipsos tamen Vrsinos à nobis proficisci, & Dresserus, & Brotuffius & Crollius docuerunt.* Hæc ille, qui potuisset etiam addere Henningem. Hic enim eadem tradit, sed fatetur Ballenstedij & Ascaniæ Dominos, Anhaltinos, Saxonie Duces, & alios ab Vrsinis Romanis primam traxisse originem, & rursus ex ijs Romam traduces transmisisse, qua de re hic disputare supersedeo: pauca tamen de Balbini discursu observo. I. quod non vltimi Rosenses ab Vrsinis se descendere gloriati sint, sed pridem eorum majores. Nam anno 1384. ab Urbano

Balbin. in
 Not. Epito.
 rer. Boh. l. 2.
 ad cap. 12.
 f. 144.

Papæ VI. inter alios creatus est Cardinalis Petrus de Rosenberg Bohemus, qui in Vaticanis scripturis nominatur *Petrus de vrsiuis Dominus de Rosenberg*, *nobilis genere de regno Bohemia natus*, vti est apud Ciaconium in Urbano VI. & apud Oldoinum in eodem Tomo. 2. de vitis Pontific. & Cardd. col. 656. non igitur postremorum hæc fuit sive ignorantia, sive ambitio. 2. esto verum esset, quod Vrsini Romani prodierint ex Saxonia, sed ipsi illi Saxones prodierunt à Romanis si vera sunt, quæ adducit Henninges. 3. Hodierni Vrsini Romani agnoscunt etiam Anhaltinos & Saxoniarum Duces ab origine cognatos, sed vtri ab alijs ortum habeant vix putem ab illis discerni: credunt enim scriptoribus. 4. argumentum illud quod Anhaltini in clypeo gestant rosam & Vrsinum, non probat illos esse origine Vrsinos, quia Vrsini Romani nusquam gestarunt in clypeo Vrsos, sed solum Rosam, & rubro-albas fascias invicem mixtas. Hæc de primo puncto sufficiant.

De 2. puncto maior est difficultas, quam fortè cum lectoris approbatione complanabimus. Existimo itaque Vrsinos Rosenbergios (vt supra insinuavi Romam discessisse vna cum Nicolotto Vrsino Comitum de Blagay propagatore, & primum confedisse in Carinthia, ex Carinthia migrasse in Bohemiam, quod probo 1. quia ante annum 1150. nulla mentio reperitur sive in Authoribus impressis, sive in MSS. de Rosenbergiis. Bucelinus, qui asserit, & me per literas commonefecit, se Genesim Rosenbergiorum Bohemorum accepisse ex antiquis Archivis & scripturis eorundem DD. de Rosenberg, non potest altius ordiri, quàm ab anno 1150. quo author illius Geneseos (sine dubio Bohemus) reponit floruisse Viteck de Rosenberg, parentem Vitek II. & Henrici, quos floruisse asserit Tomo III. ad annum 1190. at To. IV. in correctiore Genesi ad annum 1222. nisi sit error Tipographi, quæ non cohærent, quia sic filius fuisset parente senior, sed de hoc infra. Accedit argumento robur ex Balbino (quem puto esse Authorem Arboris Rosenbergicæ Bohemæ) hic enim fatetur cognomentum Rosenbergiorum paulò ante annum 1200. vsurpari captum: quod & nos asserimus, sed addimus, prius in Carinthia, quam Bohemia vsurpatum: si ergò Rosenbergij Bohemi non potuerunt antiquiores maiores reperire, quàm ab anno 1150. videtur omninò certum esse ipsos Roma circa illum annum discessisse, & quidem occasione qua Nicolottus noster in Carnioliam. 2. quod confederint in Carinthia probo, in Carinthia illo seculo floruisse Henricum de Rosenberg parentem Christiani certo constat ex lapide sepulchrali, qui defacto extat Frisaci ad S. Bartholomæum, vbi anno 1230. 5. Idus Octobris sepultus est Christianus filius Henrici de Rosenberg, ergò Henricus adhuc priore seculo floruit, & fortè etiam salius Henrici parens: non constat autem in Bohemia id temporis aliquem vixisse hujus nominis de Rosenberg, ergò prius in Carinthiam venerunt Rosenbergij Vrsini, quam in Bohemiam: licet enim Balbinus producat Vitek duos & vnum Henricum tanquam primos hujus familiæ, illi tamen non vixerunt in Bohemia, sed in Carinthia, vt ex sequentibus constabit. 3. quia Sansovinus, cui communicata fuerunt omnia documenta domus Vrsinæ Romanæ quando ejus Genesim concinnabat, disertè asserit Vrsinos in Bohemiam venisse sub Wenceslao sexto Rege Bohemæ, sic enim habet Sansovinus: *avenne che vivendo Vincislao sesto re de Boemi, si trovò in Praga vn certo Dottor di Leggi, il qual ragionando col Re della nobiltà Roma, gli disse tante cose de gli Vrsini à quali*

quali portava affectione, che al Re venne desiderio di maritar Giuta sua figliuola à Gentile Orfino, vnde poi nacque la familiarità grande, che fù sempre tra i Re di Boemia, & gli Orfini, frà i quali essendo poi in somma sua gratia Matthæo Cardinale pregato grandemente da Vincislao che gli mandasse vn sufficiente Legista per riformar Le Leggi del Regno, il Cardinale gli diede Getio de Orvieto famoso Giuris consulto &c. Habemus hic Regem sub quo Vrsini venerunt in Bohemiam, nempe sub Wenceslao sexto Rege, quem alibi idem Sanfovinus vocat sanctum, quod prædicatum habuit Wenceslaus filius Ottocari in prælio contra Rudolphum Habsburgicum occisi: & hic reverà fuit Rex Bohemiæ sextus, vt tradunt omnes Bohemi scriptores. Sed in eo aberrat Sanfovinus quod dicat Vrsinos primò venisse in Bohemiam sub hoc Wenceslao sexto, cum potius deberet dicere sub Wenceslao quarto, qui ab anno 1230. vsque ad annum 1253. rexit, vt aliunde probabimus. Nam jam ante Wenceslaum VI. fuerunt Rosenbergij in Bohemia, quorum Wocko fundavit Monasterium Altovadense Anno 1259. post obitum Wenceslai IV. Eadem de adventu Vrsinorum in Bohemiam habet Josephus Bonafè deceptus haud dubiè à Sanfovino. Quod verò de Gentili Vrsino & Matthæo Cardinale refert hic Author ad posteriorem Wenceslaum spectant, quia isti vixerunt sub Wenceslao VI. Matthæus quidem Cardinalis creatus an. 1262. obiit 1305. Gentilis verò eo tempore floruit, quo Philippus IV. cum Edvardo Rege Angliæ bellum gessit & quo ad Petri clavum assumptus fuit Cælestinus V. id est anno 1294. De Connubio verò Gentilis cum Gutta vel Juditha Regis filia vetustiores hoc habent: quod nata sit anno 1297. die 2. Junij ex cujus partu mater Gutta Habsburgica obiit post 17. dies, quam paulò post subsecuta filiola Gutta. Balbinus verò recens scriptor notavit: *Hoc eodem tempore (nempe circa annum 1295.) nescio quo consilio Rex Wenceslaus adductus, filiulam suam infantem Juttam nomine Gentili Senatori Romano desponsavit, sed puella brevi morte soluta.* Consilium Wenceslai in promptu est. Gentilis Romanus Vrsinus jam tunc erat Princeps Tarantinus, agnoscebat Rosenbergios Bohemos suos cognatos, qui tunc in Aula Wenceslai VI. erant inter primarios, vt fatetur ipse Balbinus: potuit itaque sive in persona fortè invisendo cognatos, sive per literas impetrare Regis filiam infantem pro sponsa, non minus, quam successoris Regis Joannis filiam ejusdem nominis Juttham obtinuit Sponsam Comes Barrensis in Gallia, teste eodem Balbino: sed interim Gentilis Sponsam suam non obtinuit. Quidquid sit de hoc. Verius putem asseri posse quod Rosenbergij venerint in Bohemiam sub Wenceslao IV. Rege, quod mox probabo.

De 3. puncto igitur, quando Rosenbergij venerint in Bohemiam ita sentio. Cum constet Rosenbergios fuisse in Carinthia ante ann. 1200. vt supra dictum, non constet autem Rosenbergios ante id tempus fuisse in Bohemia, licet in eorum Genesi recenseantur Viteck & Henricus vixisse anno 1190. quos in Carinthia vixisse infra probabo, quærendum est tempus aliquod post annum 1200. quo Bohemiæ immigrarint. Et quia documenta Vrsinorum Romanorum habent eos immigrasse Bohemiæ sub Wenceslao Rege, malè videtur combinasse Sanfovinus eorum immigrationem cum Gentile Vrsino, qui tardius eo advenit. Nullus autem alius Rex Wenceslaus inter ejus temporis Reges invenitur præter Wenceslaum Regem quartum, igitur sub hoc censendi sunt Rosenbergij Bohemiam ingressi. Quà verò occasione id factum sit mox aperio. Wenceslaus

Balbin. Epist.
l. 13. c. 16. f.
298.

Idem l. 3. c.
18. f. 336.

ceslaus Rex præmemoratus habuit tres sorores Borislavam, quæ fuit vxor Udalrici Ducis Carinthiæ, Annam quæ fuit vxor Henrici Ducis Silesiæ Vratislaviæ Principis, & Agnetem quæ habitum S. Claræ tunc viventis suscepit, à qua etiam plures accepit Epistolas. Ad ejus investituram seu venerationem instituit Wenceslaus Rex frater magnam solennitatem Pragæ, ad quam invitavit etiam Duces affines, qui in persona comparuerunt, cum magna quisque nobilium suæ patriæ comitiva, vt ex vita B. Agnetis colligitur, quam nuper ediderunt Henschenius & Papebrochius S. I. in Actis SS. Porrò & Gregorius Papa IX. ad eandem solennitatem misit (vt habent eadem Acta) Extra ordinarium Nuntium Joannem Cajetanum Cardinalem Vrsinum, qui deinde ad summum apicem euectus Nicolai Papæ III. nomen assumpsit. Hic ex Italia Pragam profecturus Carinthiam transit & apud Udalricum Ducem B. Agnetis affinem divertit, fortè & cum illo suum iter Pragam profectus est, certè eodem tempore & anno Pragam vterque venit. Ea occasione existimo, cum recens esset ab annis circiter octoginta memoria cognationis Rosenbergorum Carinthorum cum Vrsinis Romanis, vnus vel plures in comitiva Udalrici Ducis venit in Bohemiã, quem Joannes Cardinalis vt suum propinquum commendavit Wenceslao Regi, ab humanitate & liberalitate apud historicos celebri, qui illicò Vrsinos habere cæpit in pretio, eosque primariis regni muniis applicuit, vt intrà paucos annos magni & divites inter primos regni Magnates censerentur. Hæc mihi videntur tam probabilia, vt vix putem aliter accidisse. Ac fortè hanc ipsam opinionem cum fundamentis antiquorum schediasmatum roboratam habet Illustrissimus ac Reverendissimus D. Maximilianus Rudolphus Sleinicius Baro Bohemus Litomericensis Episcopus, de quo Balbinus in hæc verba: *Illustrissi. & Reverendiss. Litomericensis Episcopus Baro Maximilianus Rudolphus Præsul ingenio, doctrinâ, virtute, nobilitate, aliisque Præsulum dotibus magnus, &c. putat, quamvis omnes Rosenjes ab eadem Slavica primitivâ descendant origine, tamen aliam propaginem Slavonicâ, aliam cæterorum in Bohemia Rosenjium fuisse: hos enim non è Slavonico, sed ab iis Rosenjibus prodiisse, qui in Styria loca pridem venerant, ibique aliquot sæculis habitabant, postea paulatim ad Bohemiæ limites (Crumlovium & Novam domum) adrepsisse, cõemptisque ditioribus confedisse. Huic ego Illustrissimo & diligentissimo Historiæ nostræ Dictatori & Præsuli sensus omnes animi mei libens substerno. Utinam, quem tanto jam tempore premit Roseum illum partum (vtpote ipsemet stirpe Rosenjis) effundat aliquando, atque vt Ovidius de rosea Dea Aurora canit, plena rosarum suarum atria aperiat. &c.* Non contradicit hic meæ conjecturæ, quin potius firmat, quia existimo Wockonem de Rosenberg qui Altovadense Cænobium fundavit in Bohemia, fuisse vnum ex primis Rosenbergijs, qui è Carinthia in Bohemiam transierunt: hic ipse verò (teste eodem Balbino) fuit anno 1262. Capitaneus Styriæ, & post eum Henricus de Rosenberg Carinthus vt habent MSS. antiqua apud me, qui primus è Carinthia in Styriam lares transtulit, vt ostendam in Genesi Rosenbergica Carintha. Firmatur hæc opinio ex ipso iterum Balbino, qui adducens Genealogiam Fundatorum Altovadensis Cænobij ita incipit ex Tabula, inquit pervetusta in templo Altovadensi pendente:

*Primæva originis Principum de Vrsinis Generosorum de Rosenberg
Fundatorum hujus loci memoriæ.*

*Anno Domini M. CC. LIX. dominante gloriosissimo secundo Ottogaro Rege
Bohe-*

Hensch. in
Actis SS. 6.
Martij. in
vita B. Agne-
tis.

Balbin l. 2. c.
11. in Not. f.
146.

Balbin l. 3. c.
15. in Not.
fol. 285.

Bohemia super Austriam, Styriam, & Carinthiam, fundata est hæc Abbatia à Domino Wockone de Rosenberg, Mareſchallo Regni Bohemæ, qui cum Capitaneus eſſet Styriæ, obiit in Gratz civitate Styriæ anno Dom. M. CC. LXII. in vigilia S. Trinitatis, inde transportatus, in Monasterio quod hic construere cæperat, ſepultus eſt. Ejus verò relicta Domina Hedwigis germana Dominorum Bernardi & Henrici de Sonberg, cum ſediſſet aliquot annis in ſede viduali, nupſit Domino Friderico de Stubenberg in Styria, &c. Mirum quod nulla parentum Wockonis hic mentio fiat, nec addatur cujus filius fuerit, ut apud alios in ejuſmodi occaſionibus obſervare licet: nempe Wockho hic eſt Carinthia primus anno 1235. migraverat in Bohemiam cum eſſet juvenis Wenceslao Regi commendatus, ibique lares fixerat: ut author illius Tabulæ non potuerit ſcire de ejus parentibus: deinde cum Wenceslai filius Ottocarus Rex Austriam & Styriam occuparet, poſt Brunonem Epiſcopum Olomucenſem datus fuit Styris pro Capitaneo anno 1260. velut origine Styrorum vicinus & Carinthus, quo gratior illis eſſet: nec putem ante hunc Wockhonem alium Roſenbergium ex Vrſinis in Bohemiâ vixiſſe, niſi cum ipſo Burianus, & Nicolaus, quos fratres illi aſſignat Bucelinus, & vnus altervè patruelis ſucceſſivè, ut in ſimilibus caſibus accidere ſolet, qua de re videbimus infra. Salvo proinde aliorum iudicio, mea quidem ſententia eſt Roſenbergenſes in Bohemiam immigraffe vnum aut plures circa annum 1235. reliquos eorum majores, quos exhibet Genêſis Bohemica apud Bucelinum, fuiſſe Carinthus ex propagine Romana.

De 4. puncto an eadem ſemper inſignia geſtaverint Vrſini hæc notanda veniunt. Certum eſt primitiva Vrſinorum Romanorum inſignia fuiſſe Roſam: an verò illa rubro - alba ſegmenta ab initio etiam cum roſa uſurpaverint, an poſterioribus temporibus aſſumpſerint, non reperio. Eadem certè apud Ciaconium omnibus tribuuntur, etiam Roſenbergijs Bohemis, ſed hi multum olim & à Romanis & ab invicem diſcreparunt. Appono de hoc verba Bohuſlai Balbini: *Vidi in Monasterio Altovadensi (quod D. Wock de Roſis fundavit) inſigne ejus cum duabus Roſis. Trebonæ Roſenſium quedam Inſignia lapidibus & columnis inſculpta clariffimè ab ijs differunt, quæ Crumlovij ſpectantur. In ipſo Crumloviensis S. Viti templi tholo & fornice in ſcutis depicta videbis inſignia Roſenſium, qui vivebant id temporis: Joannis ſcilicet de Roſenberg, Jodoci, Petri, Henrici, nullum alteriſimile: fratres tamen erant, alij vnâ Roſam, alij duas, alij alio modo poſitas pinxere, ut diſtinctionem quaſiſſe ſint viſi. Quin aded Paprocius aſſerit, veteres Roſenſium in Bohemia clypeos ante Wilbelmum de Roſis nunquam cum fluvio & Vrſis inveniri, ſed ritu ſimplici Roſam rubram in albo campo pingi conſueviſſe. Multas ejuſmodi varietates in Roſenſi ſtirpe ſuggerit antiquitas. Vetuſtus ſcriptor aſſerit Budivoium & Vitkoium Henrici de Roſis filios poſt annum 1200. in annulis & clypeis Leonem ſtantem, qui rubram roſam primoribus pedibus ſuſtinuerit geſtaſſe. Wockde Roſenberg Mareſchallus Regni Bohemæ, qui Altovadense Cenobium anno 1259. fundavit, in clypeo habuit virum ſtantem radiato capite, qui manu dextrâ enſem, quem gerebat, inclinabat in humerum (Mareſcalci ſcilicet hæc nota fuit) in altero humero Roſa rubra ſedebat. Ulricus de Roſis ſupremus Regni Bohemæ Camerarius, cum in prælio quodam Gallico nobiliſſimum ex Proceribus Anglis ad deditiõem compuliſſet, à Rege Gallie Philippo magnis affectus & muneribus & honoribus (quod in arce Crumloviensi pereleganter pictum videmus) ex eo tempore, ut idem Roſenſis*

Balbin. l. 2. c.
12. in Not. f.
145.

sensis historicus narrat, clypeum ferre caput instar argenteae cuiusdam Turriculae (quam in templis Monstrantiam appellamus) in cuius theca medio Rosa formosissima rubebat: quod etiam in clypeis post patrem Henricus de Rosis, & filius huius Henrici Petrus imitari voluerint: Postea id quoque relictum, & Rosam sine ornamentis illis solum in clypeo gestatam. Hæc ille, quibus addo extare Græcij in domo Provinciali hodieque insignia Rosenbergica, quibustam Woko supramemoratus, quam Henricus de Rosenberg, qui illi in Capitaneatu successit, vsus est. Referunt illa rosam duplicis coloris mediam scilicet rubeam, & mediam albam, cum duplici item campi colore, vt campus albus partem rubeam, ruber verò partem albam rosæ contineat. Quæ diversitas etiam apud alias familias vsitata fuisse noscitur. Nam Stahrenbergij, Losensteinij, Hohenbergij, & Berneckhij omnes ab vna radice Marchionum Styriæ trahentes originem, Pantheram gestant. Stahrenbergij mediam cæruleam in campo rubeo, Losensteinij auream in campo rubeo, Hohenbergij albam in campo nigro, Berneckhij nigram in albo campo ab antiquo gestarunt, vt Lazius notavit. Porro etiam ex Romanis Vrsinis, vnus, quod hætenus legerim, adhibuit præter rosam in suo clypeo Vrsum Nicolans Vrsinus Comes Petilianus, qui Venetijs apud SS. Joannem & Paulum in Dominicanorum Ecclesia sepultus est, vt in ejus tumulo etiamnum videre licet, Nostrates verò Vrsini Comites Blagayani præter rosam in vno quadro, transversaria Segmenta rubro - alba, etiam gestant Vrsum erectum coronatum, & Leonem, qui dextro pede gestat vexillum. Sed hæc adjecta sunt à Bela Rege & filio ipsius Henrico seu Emerico, quando ob insignia merita Stephano Comiti de Goricha Vrsino Nicolotti filio comitatū Wodicha donavit, & simul insignia auxit an. 1200. vnde licet aliqui Vrsinorū cætera velut parerga prætermiserint, omnes tamen rosam, velut primitivum, & primariū Insigne gestarunt.

De 5. puncto etiam aliqua observanda sunt. Bucelinus bis impressit Genesim Rosenbergorum Bohemorum, à me post primam impressionem monitus de quibusdam erratis: sed plus credidit transmissis sibi ex Bohemia tabulis Genealogicis, à nescio quo collectis & inter veteres scripturas, vt ait, Rosenbergorum repertis. Pace ipsius aliqua emendo. Et quidem I. videtur author illius Geneseos, quisquis fuerit, divinando disposuisse primos Rosenbergios, & addidisse annos, quibus floruerunt: quia non bene coherent, vt ex Schemate hic subjecto apparebit: nec habent ullam vel levem probationis notam.

Initium Genealogiæ Rosenbergiæ Bohemæ.

Viteck I. de Rosenberg, Dominus in Rosenberg,
& Crumlau, claruit Anno 1150 vxor N.

Viteck II. Dominus in Rosenberg
claruit Anno 1222. vxor N.
Comitissa de Schwarzenburg.

Henricus de Rosenberg Dominus in
Crumlau vxor. N.

Nicolaus D. de Rolensb. Episc.
Pragenf. obiit A. 1258. Woc-
kho I. D. de Rolensberg Mare-
schal. regni Bohemæ Funda-
tor Monasterii Altovad. An.
1259. obiit Græcij A. 1262 V.
Hedwig Co. de Schaumberg
Henrici filia Viteck III. D. de
Rolensb. in Pribienitz A. 1262.
de vxore non constat.
Agnes D. de Rolensberg V. N.
Baronis de Strakoniz, obiit v-
terq; anno 1262.
Burianus D. de Rolensberg, fi-
ve Boreff. sup. Camerarius
Bohemæ An. 1253.

Budivoy D. de Rolensberg in
Hilobocka fundavit vetus
Budwogenicium sive Budvi-
ci, quod et rapuit Otocarus
Rex, & loco ejus dedit Gizmi-
um vx. Berchla de S. Kalitz
Viteck IV. D. Rolensbergius
superstes etānum A. Christi
1277. vx. Sibylla de N.
Miloia D. de Rolensberg, &c.
Capitaneus Moraviæ Otto-
caro Regi minus fidelis in
prælio.

Ita disponit Bucelinus in To. III. suæ Germaniæ Genealogicæ: atverò in To. IV. quem posterius edidit, monitus à me quod inter Viteck I. & Viteck II. nimia sit annorum intercapedo 72. annorum, & quod iste Viteck II. videatur potius fuisse Carinthus quam Bohemus, ob causam infra promendam, correxit annum Viteck II. & posuit pro 1222. an. 1122. sed hic longè gravior est error, cum parens ponatur floruisse an. 1150. & filius an. 1122. triginta octo annis ante patrem, nisi erraverit Typographus & corrector. Deinde cum dicitur Viteck I. claruisse anno 1150. id intelligitur de medio ætatis aut aliquid supra. Ponamus illum fuisse tunc annorum 30. & vixisse ad annum 1180. Filium Henricum natum anno 1155. prolem suscepisse non nisi 30. ætatis anno, igitur natus fuisset Viteck IV. anno 1185. quomodo ergò potuisset Viteck IV. vivere ultra annum 1277. ut superaret annum 92. Dantur quidem tales casus, sed valde rari. Verum aliundè primos duos gradus in illa Genesi Rosenbergorum Bohemorum turbatos nec benè ordinatos adverto, & Viteck I. Viteck II. ac Henricum existimo in Carinthia natos. Jam enim supra dixi Rosenbergios è Carinthia migrasse in Bohemiam Anno 1235. Deinde idem colligo ex Matrimonio Viteck II. cui nupta fuit N. Comitissa de Schwartzenburg, Tomo IV. posteriori ponit Bucelinus Schwartzenberg ex mea divinatione, licet in Genesi Rosenbergorum Carinthorum, ubi idemmet Viteck II. etiam collocatur, ponat rursùm Schwartzenburg: sed utrumque ego sub dubio affervi. Vidi enim literas Originales Comitum de Blagay, in quibus N. 76. Petrus Jakovich emit, quasdam possessiones quondam spectantes ad Andream de Obrantschan, inter quas etiam est dominium Schwaraczverch (ita ibi scribitur) postea ad Comites Blagayanos devolutum. Suspicio ego illud Schwaratzverch corruptum à Slavis ex Schwartzberg vel Schwartzenburg, unde forte suam denominationem habuerint Comites de Schwartzenburg, Albertus & Meinardus, qui anno 1162. in Carnioliâ habuerunt possessiones, ex quibus allodium Kaltenfeld eodem anno donarunt Monasterio Sitticensi infra Labacum, quamvis ex dicti Monasterij antiquis literis mihi communicatum sit nomen Schwartzenburg, in quod etiam magis inclino, quia anno 1140. reperitur etiam in fundatione Monasterij Oberburgensis in confinij Styriæ, & Carnioliæ subscriptus Meinardus Comes de Schwartzenburg. Ex hoc proinde divino ego vxorem Viteck secundi fuisse ex nostra patria, filiam aut sororem alterutrius horum Comitum de Schwartzenburg sive Alberti, sive Meinardi, ac proinde optimam esse conjecturam, quod Viteck II. vxorem duxerit in Carinthia non in Bohemia, & spectare ad Rosenbergios Carinthos non Bohemos. Præterea nomina propria ipsa primorum Rosenbergorum videntur suadere illos fuisse Carinthos potius quam Bohemos. Viteck enim apud Slavos, Carinthos, & Carniolos idem sonat ac Vitellus seu parvus Vitus, nomen Vitelli, etiam Romanis Vrsinis familiare fuisse ostendit Henninges, qui cum venissent in Carinthiam Slavicè appellati sunt Viteck. Sed quia fortè etiam Bohemi Vitos appellant Viteck (quamvis apud Balbinum legam Witko) cum sint etiã Slavi, divino ex nomine Henricorum. Familiare enim est nobilibus illa nomina suis filiis tribuere, quibus ipsorum Principes sunt insigniti, cum ergò ab an. 1147. ad an. 1164. ut est apud Megiserum Henricus Dux ex Sponheimensi familia Carinthiâ rexerit circa

Megif. 1.7.c.
54.

illud

illud tempus verosimile est natos fuisse Vitello I. in Carinthia filios, quorum alterum nominavit de se Vitellum seu Viteck II. alterum à Principis sui nomine Henricum. Et hinc suspicor ulterius Henricum illum Vitelli I. filium nunquam transisse in Bohemiam, sed filiorum vnum aut plures illum transmisisse, primo genitum verò sibi cognominem Henricum apud se servasse, qui deinde cum Christiano filio Frisaci in Carinthia sepultus est. Adhæc non est mirum quod nesciatur apud Bohemos quando floruerit, obierit, quam vxorem habuerit Henricus, quia non fuit inter eos, qui in Bohemiam migrarunt, licet notatum repererint fuisse fratrem Vitelli II. Ex tot itaq; argumētis & conjecturis planè rationabilibus concludo primos duos gradus in Genesi Rosenbergica Bohema spectare ad Genesim Rosenbergicā Carinthiam, in qua ego series generationum meliori ordine infra disponā.

Denique & hoc observo in Genesi Rosenbergorum Bohemorum, quam producit Bucelinus nonnullas personas tribui Bohemis Rosenbergijs, quæ deberentur vel Vrsinis Blagayanis, vel Rosenbergijs Carinthis. Sic Eva quam Bucelinus ponit filiam Jodoci III. de Rosenberg Bohemi, natam an. 1517. & nuptam 1. Nicolao Comiti Zrinio 2. Paulo Comiti de Calsoldo, fuit, vt ego conijcio, Vrsina Blagayana, adeoq; author illius Geneseos invenerit alicubi notatum quod Nicolaus Zrinus duxerit Evam Vrsinā, crediderit nusquam alibi reperiri eo tempore Vrsinos, quam in Bohemia, Evam proinde hanc illis adscripserit. Sed quod fuerit Blagayana vtrumq; matrimonium suadet. Cur enim Zrinus Nicolaus, qui Sigethi occubuit, procul extra patriam, quam fortè nunquam exivit, vxorē sibi quæreret, cum in patria æque nobilem nancisci posset? Vicina erant bona Comitum Vrsinorum de Blagay, Frangepanum, & Zriniorum in Croatia & Slavonia, verosimile igitur est à Nicolao ductā Vrsinam Blagayanam potius quam Rosenbergiam Bohemam, præsertim cum ad secundas nuptias ipsa transferit cum alio vicino Foro-juliensi Paulo de Strassoldo, non ut Bucelinus habet Calsoldo. Deinde Elisabetha Rosenbergia vxor Henrici Comitis ab Hardeckh videtur fuisse Styra non Bohema, quia circa an. 1490. ducta, quo in Styria floruerunt Rosenbergi Styri nunc Carinthis, & ipse Henricus ab Hardeck tunc nominatus Prüeschenck Styrus fuit, & nonnisi post annum 1500. in Austriam transit. Eadem ratio est de Anna filia (vt ponit Bucelinus) Udalrici I. Rosenbergi Bohemi vxore Hugonis Comitis de Montfort, qui tunc id est circa annum 1400. in Styria castrum Pfanberg possidebat. Taceo de pluribus alijs, quibus immorari non libet.

Balbin. in Epit. sup. cit. l. 2 c. 12. in Notis f. 144.

Vnum adhuc pro confirmatione dictorum adfero ex Balbino, qui fatetur Rosenbergorum cognomen non reperiri in Bohemia nisi paulo ante annum 1200. ait enim: *In literis vetustis Principum Regumque nostrorum, quibus subscripti sunt Proceres ad vsque 1100. qui Rosas gestarunt Vitigones appellantur, aliter nunquam; ab anno 1260. iidem proceres Vitkouve dicuntur; Domini de Straz, de Novadomo, de Rosis, paulò ante annum 1200. Landsteini sub annum 1230. ceteri Sezima Przibenicij (seu de Przibenz) & de Caustnik Anno 1260. Welbarticij post annum 1300.* Hoc ipsum pro nobis facit, quod appellatio Dominorum de Rosis paulò ante annum 1200. exordium habuerit, & ex hoc arguimus Rosenbergios ante illum annum imò ante 1235. non venisse in Bohemiam. Qui verò antea nuncupati sunt Vitigones & Rosas gestarunt in clypeo, quod fuerint Rosenbergorum maiores probandum esset. Non enim sufficit dicere, dudum ante reperiuntur nomina Vitigonum, & inter Rosenbergios circa an.

1200. reperiuntur duo vel tres appellati Viteck, ergò Rosenbergiij sunt orti ex Vitigonibus: non benè sequitur, quia plures aliæ familiæ habuerunt inter suos aliquos Vitkones vel Witkones: & cum ipse fateatur apud Bohemos Vitum fuisse nomen Idoli, pari argumento possèt dici Vitigones ortos ab Idolo. Neque etiam illud mihi persuadere possum, omnes illas familias, quæ paulò ante sunt nominatæ, de Straz, de Novadomo, Landsteinij, Sezimæ, Przibenicij, Chauftnik fuisse ejusdem stirpis & originis, eo quod rosas gestent in clypeis, licet diversorum colorum: hac quippe ratione etiam Ebersteinij Comites forent Vrsini, & quidem potiori jure, cum gestent rosam pentaphyllam; eodem modo Törring, Rechlingerij, & alij qui rosas habent in clypeo. Cæterùm de aliis salicibus non sum: de Rosenbergiis adhuc præterea dubito an aliquis eorum in literis Bohemorū Principum ante an. 1230. reperiatur subscriptus: & si fortè reperitur, dicam eum fuisse Carinthiam, eo fortè missum à Duce Carinthiæ, & eâ occasione signasse literas: non fuisse verò Bohemum, quia ante 1235. nullus Rosenbergius Vrsinæ familiæ in Bohemia sedem fixit. Est præterea quod hic observem. Si ab an. 1260. vt asserit Balbinus, proceres illi, qui antiquitus vocabantur Vitigones, appellati sunt Vitgone sine addito de rosis vel de Rosenberg, sequitur manifestè Rosenbergios fuisse diversæ familiæ à Vitigonibus, vt potè qui jam circa annum 1200. nominabantur de rosis vel Rosenbergiij, adeoque debuissent etiam Vitigones illi seu Vitgove post an. 1260. appellari Rosenbergiij, vel certè ipsi Rosenbergiij Vitgove de Rosenberg, quo tamen nomine appellati vel subscripti non inveniuntur. Quod si autem verum est reperiri in literis Principum & Regum vel etiam inferiorum nobilium Bohemorum subscripti Vrsini cum prædicato de Rosenberg, ante an. 1200. dicendum erit illos ante 1235. venisse in Bohemiam aliquâ aliâ occasione, quam nos dixerimus: & quidem circa eadem tempora circa quæ ex Carniolia, quæ tunc erat pars Carinthiæ, nostri Vrsini Blagayani migrarunt in Slavoniam: aut (vt paulò ante insinuat) illi subscripti Rosenbergiij non fuerunt Bohemi, sed peregrè ex Carinthia transeunter advenæ, cum certum sit Rosenbergium nomen ante annum 1200. in Carinthia fuisse celebre, vti jam diximus & adhuc dicemus, non constat autem id de Bohemia. Denique Vitigo est nomen proprium multis commune familiis, etiam in nostra Carniolia olim vsurpatum. Sic nominatur Vitigo de Castronovo in literis Freydenhallensis Cartusiæ anno 1320. & 1321. quem non credo fuisse Rosenbergium, cur ergò credam Rosenbergios Bohemos ortum habere ex Vitigonibus Bohemis, qui circa annum 900. Christi reperiuntur notati in literis, quo tempore fiebant subscriptiones solùm nominum propriorum, non autem cognominum & prædicatorum, vti alibi ostendo. Maneat ergò Rosenbergios Bohemos è Romanis Vrsinis ortos, in Carinthia primo pedem firmasse, inde sive ante annum 1200. sive (quod probabilius reor) anno 1235. è Carinthia in Bohemiam digressos, post ea tempora magnis adhibitis officiis, quod Wenceslaus Rex favori Joannis Cardinalis Cajetani Vrsini dederit, successores vero gratiæ Nicolai Papæ III. Vrsinorum Rosenbergiiorum cognati. Id videmus quotidie Principes agere vt in gratiam aliorum magnorum Principum promoveant, quos sibi subditos noverint illis esse cognatos.

Denique author Arboris Rosenbergiæ Bohemæ Balbinus fatetur non esse omninò certam suam dispositionem, vnde ait: Insinuandum est primò. *Hanc Tabulam etsi summâ diligentia per me confectam, non esse*

tamen absolutam, meq; id ingenuè confiteri. Invenio subscriptos vetustis Principum Bohemæ literis Vitkones Dapiferos, Ulricos, Henricos Vitigones, Vitigonem juniorem, seniore, Borssonem, Nicolaum, pluresque alios, qui stirpe nondum divisa ad Novodomensem potius Vrsinorum lineam, quam ad Rosenbergiacam mihi spectare videntur. Sed hi in Genealogiam redigi non possunt, quia cujus filij aut patres fuerint, ex nulla historia colligi potest. Quæro an isti ante annum 1200 literis subscripti inveniuntur, vel post: si ante hunc annum & sine cognomento de Rosenberg, dico fuisse alterius planè familiæ, licet in clypeis Rosas gestaverint. Etenim omnes illos quibus rosæ cujuscunq; coloris, formæ, aut numeri placuerunt, cogere in vnam familiam, est quid nimis violentum, & peritis Genealogiarum instar arbitrariæ inventionis.

§. III.

Familia Vrsina Rosenbergica Carintha, & Styriaca.

STUDium Genealogicum quod nostrâ ætate multa exercet ingenia laboribus sive assueta, sive addicta (ingentes quippe requirit labores) multa è tenebris eruit, quæ diu latuerunt, adeo vt apud sciolos, qui quod ipsi nesciunt, alios etiam non posse scire arbitrantur, stuporem & admirationem pariant; nempe ignorantia filia est admiratio: sed qui prudentiæ libellâ ponderant, quæ legunt, faciliè in asserta scriptorum consentiunt. Hactenus ignoratum est longo tempore, quod Rosenbergica Carintha familia, quæ hodie felicissimè floret in duobus omni heroicarum virtutum ornamento conspicuis fratribus, eandem habeat originem cum Rosenbergiis Bohemis; mihi tamen post revisa nonnulla vetusta chartophylacia illicò subiit opinari non posse diversas familias esse, quarum idem nomen eadem insignia, eadem patria. Factâ deinde inquisitione in plura documenta, & rebus inter se combinatis, mihi met omne dubium sustuli, & vt porro etiam alijs id tollam, publici juris facio, quod privatim à longo tempore sensi. Et quia superiore paragrapho multa adduxi, quæ huc facerent, pauca adjungo.

Primo extant originalia & certa documenta ab anno Christi 200. & deinceps vsque ad præsens tempus, quibus clarè ostenditur Rosenbergiam nobilissimam familiam primò in Carinthia, deinde in Styria & Carniola, ac demum iterum in Carinthia (vti defacto) floruisse sub hoc ipso nomine de Rosenberg, cum illis ipsis insignibus primarijs, quibus olim vsi sunt Vrsini Romani, & nunc vtuntur; nempe rosa pentaphylla, qualis apud Ciaconium editionis primæ anno 1600. & secundæ anno 1624. cum additionibus Victorelli, & recenti cum additionibus Oldoini anno 1678. in omnium Vrsinorum Cardinalium insignibus efformatur. Id manifestè ostendit lapis sepulchralis rubei marmoris Frisaci adhuc extans ab an. 1230. & plura Sigilla ante ducentos annos literis appensa, quæ in meis habui manibus, & ab Illustrissima familia conservantur: quæ sanè convincunt Rosenbergios Carinthos ejusdem prorsus stirpis esse cujus fuerunt Rosenbergi Bohemi, & ante annum 1200. hoc prædicato fuisse vsos: quia Henricus parens Christiani de Rosenberg anno 1230. defuncti supponitur pridem ante defunctus, ergò vsus hoc prædicato circa annum 1200. vel etiam antea ipsius maiores.

Secundo, certum est Rosenbergios Bohemos orum habere à Rosenbergijs Carinthis, vti supra ostensum quia in Bohemiam non venerunt ante Wenceslaum Regem : atverò in Carinthia illos antea floruisse vel lapis sepulchralis Frisaccensis loquitur cujus effigiem hic libet exhibere.

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Sed ne quis Zoilus putet hunc Christianum, & ejus parentem fuisse ex Rosenbergijs Bohemis, & huc officij alicuius causa venisse sicuti postea anno 1260. venit ex Bohemia Wocko de Rosenberg, qui egit Capitaneum Styriæ, sciendum est nulli Bohemo patuisse aditum ad officia publica in Styria ante annum 1246. quo occisus est Fridericus vltimus Dux Austriæ de stirpe S. Leopoldi Babenbergica. Post ejus cædem Ottocarus Rex Bohemiæ occupavit Austriam & Styriam, vti expressè habet MS. Chronicon Viennense his verbis: *Fridericus Dux Austriae & Styriae interfectus est in praelio 16. Junij. Oſtava die mater sua Theodora Ducissa Austriae obiit. Rex Bobemiae misit filium suum in Austriam (Vladislaum) hic duxit Gertrudem filiam Ducis Henrici de Medlico in uxorem.* Sed Uladislao sequenti anno mortuo, Fridericus Imperator Austriam vt membrum Imperij cum Styria & Carniola, recipere conatus, Austriæ Ducem Bavariæ, Styriæ Meinhardum Comitem Goritiæ Capitaneos dedit anno 1247. Ipso quoque Imperatore anno 1248. defuncto, Marchio Badensis Hermannus ducta vxore filia Henrici Austriaci Austriam ingressus priusquam occuparet dominia fatis concessit anno 1250. Styri offerebant Ducatum Marchioni

MS. Chron. Vien.

MS. alt. Martin. Thom. Ebendorff. in historic. Austr. MS.

Laz in Migr.
f. 554. & f.
407.

Missinæ, qui Friderici Ducis occisi affinis erat : mox etiam Ducem Bavarie advocabant. Sed prævertit Ottocarus Bohemæ Rex, qui ducta vxore Margareta Austriaca dum violentâ manu Austriam aggreditur, Vngariæ Rex ei resistit per biennium, ac tandem cum eo transigit, relinquendo Austriam Ottocarò, sibi Styriam servat, eique præficit Capitaneum Stephanum Comitem de Wodicha Banum Slavoniæ ex Vrsinis, dictum vulgo propter residentiam, Comitem Zagrabensem anno 1254. qui cum Styris non placeret successorem habuit anno 1255. Cadoldum de Lindau, & mox anno 1256. Henricum Mortfortium de Pfanberg, ab Ottocarò positum, cum iterum Styriam recepisset. Hoc post annum mortuo successit Ulricus Comes de Pleyen, & anno 1259. Styris Capitaneum dedit idem Ottocarus Brunonem Episcopum Olomucensem, cui cum recusarent parere Styri, suffecit anno 1260. Wockhonem de Rosenberg. Atque ita apparet cum Ottocarus ante annum 1258. non adierit possessionem pacificam Styriæ, nullos Bohemos ad publica munia adhibitos, vt inter eos aliquis Rosenbergius etiam in Styriam mitteretur: consequenter illi Rosenbergi qui in Carinthia illis temporibus vixerunt, ac sepulti sunt, non fuerunt Bohemi, sed Carinthi.

Tertiò. Ex suppositione hætenus probatâ quod Rosenbergi non venerint in Bohemiam ante Wenceslaum IV. Regem, sive ante annum 1235. manifestè sequitur illos, qui ponuntur à Bucelino in Bohemo-Rosenbergica Genesi initio in duobus primis gradibus non fuisse natos Bohemos, ac proinde discernendos esse ab invicem. Vnde Viteck I. qui floruit anno 1150. censendus est fuisse vel Romanus, vel Carinthus, nec vquam vidisse Bohemiam. Ex filiis ejus Viteck II. & Henricus, verosimile est etiam vtrumque in Carinthia vixisse & illic obiisse, quia non potest illorum ætas extendi vltra annum 1222. nec fortè tam procul. Ergò ex nepotibus Vitelli primi tam ex Vitek II. quam ex Henrico vnus, vel plures quod probabilius est, transierunt in Bohemiam eâ occasione quàm supra suggestimus. Putem ego in Genesi, quam Bucelinus producit, Bohemorum Rosenbergiarum inter Vitellum, II. & quos ipse illi filios attribuit interponendum esse vnum alium Vitellum, adeoque istum nominari debere Viteck III. qui adhuc in Carinthia existens ducta vxore suscepit vnum vel alterum ex filiis, quos in Bohemiam vel secum duxit, vel transmisit, remanentibus in Carinthia Henrici patris filijs Henrico II. & Christiano. Atque ita Viteck IV. Wockho I. Burianus & Nicolaus, filij Viteck II. aut potius (juxtâ meam designationem) tertij hujus nominis, omnes (fortè tunc patre jam defuncto) vel soli, vel cum parte si supervixit anno 1235. migrassent in Bohemiam. Quibus accesserunt ex Henrici I. filijs Budivoy, & Milota, qui accepto nomine à magno patre Nicolotto Vrsino à Slavis Carinthis dictus Mikulot, dein corruptè à Bohemis Milota. Nam Slavi nostrates, Nicolaos appellant Mikula, & Mikulot: quæ omnia clarius ex ordinatione Geneseos infra elucescent. Cæterum omnes hos tunc juvenes, ac penè adolescentes fuisse arguitur, quia nonnisi 30. annis post migrationem publicis munijs adhibiti narrantur: quamvis Burianum & Wockhonem in Bohemia natos putem si Viteck III. eorum parens simul cum filiis eo transijt, quia hæc nomina sunt planè Bohemica. Et quia etiam Budivoy peregrinum est apud nostrates, videtur etiam ille fuisse filius Vitelli III. & non Henrici. Nihilominus fortè illo tempore etiam nostris Slavis placuerunt talia nomina, cum hodieque

que Croatæ vicini nostri Wolfgangum nominent Vock seu Lupum, & Budivoy significat *sit pugna*, apud illos, & apud nos Budiboy. Nomen Buriani non planè abludit à nostratibus Werianis vel Werianis, quorum Werianus de Hochenegg anno 1177. in literis Sitticensibus, & Werianer de Archa anno 1248. in literis Bernardi Ducis Carinthiæ, & fundacione Cænobij Landstrost.

Quartò. Nulli mirum videri debet, quod Rosenbergi, qui è Carinthia migrarunt, in alieno regno ad maxima initio statim officia sint adhibiti, & in ijs semper perseveraverint, adeo vt etiam cum Imperij Principibus matrimonia contraherent; neque ex eo concludi debet illos fuisse indigenas. Nam Principum magnorum & Regum affectus legibus non coërcentur, & solent illis sapius peregrini magis placere quam domestici, quod nostrà ætate centenis exemplis probare possemus, & hanc ob causam Reges Bohemiæ (vt fatetur Balbinus) circa hæc tempora, quod peregrinis magis faverent quàm domesticis odia subditorum incurrerunt. Neque etiam econtra suspicari quispiam debet Rosenbergios Carinthos diversos esse ab illis, quod non sint pari fortuna semper vsi. Alia tempora, alij mores, & aliæ Provinciæ, aliæ occasiones. Illi in Regum conspectu accessum habuerunt ad gratias, nostrates Carinthe & Styri posteaquam deserunt in his Provinciis naturales Principes & Duces personaliter regere, procul ab aula, procul à promotionibus manserunt. Et hæc iniqua Fortuna plures nobiles afflixit familias, cum pleræque ad nostram ætatem, quæ supersunt, manserint in statu Equestri. Nam Baronum & Comitum tituli hoc primum seculo ceperunt esse communes, in his Provinciis.

Quintò Licet Rosenbergi Carinthe non reperiantur vsurpasse bicolores illas transversales fascias, sive Segmenta rubro alba per transversum Scuti, sicut vsurpant Romani; semper tamen adhibuerunt rosam pentaphyllam eodem prorsus modo quo Romani; & præter Sigilla, quæ vidi appensa antiquis Instrumentis, extat etiamnum in quodam Styriæ templo, S. Floriani, & monstrari potest Scutum Rosenbergeticum in fenestra vitro depictum, in quo rosa colore rubeo, in hac forma, & quantitate, quæ omnimodè assimilatur Romanæ.

Et cum hoc sit insigne Vrsinorum principale ac primum, quo omnes vsi sunt; & ex supra adductis constet Rosenbergios Bohemos sæpè solâ rosâ fuisse vsos, eaque subinde alterius coloris, cum hæc sit pars substantialis, non possunt accidentia veritatem originis revocare in dubium.

§. IV.

Designatio Stemmatographica probatissima

Vrsino-Blagayanae familiae, quæ ab annis penè 500. Comitum titulo gaudet.

I

Nicolottus Vrsinus senator Romanus, discessit Roma circa annum 1155. propter tumultus ab Arnaldistis concitatos, vt sup. dictum ex antiquis Instrumentis. Confedit in Istria vel Carnioliâ Crainburgi, apud Hermannum ex Comitibus Goritiæ Marchionem Istriae & Crainburgensem: apud quem illicò gratiosus obtinuit connubium cum N. filia Marchionis. Venerunt cum illo plures ejusdem familiae, fortè etiam Frangepani cognati, qui in Veglia Insula ad mare Adriaticum lares fixerunt. Verosimile est cum illo etiam venissè vnum sive fratrem, sive patrualem dictum Vitellum (à quo deinde plures Vitelli, seu Viteck Vrsini) qui in Carinthiam ad Ducem Henricum se contulit, ibique Rosenbergorum author fuit.

II.

Stephanus Nicolotti filius dictus materno titulo comes de Goritica (seu Goritia) vocabulo Slavis vsitato, qui anno 1198. Belæ III. Regi Vngariæ fidelem operam navavit compescendo Albertum de Michovo sive Meichau, fines Vngariæ infestantem, à quo obtinuit in compensationem Comitatum Wodicha inter Savum & Dubicham in Slavonia: & præterea Insignium avitorum augmentum. Obijt circa an. 1212. vxor N.

III.

Stephanus II. Vrsinus Co. de Wodicha Babo vel Baboneg Vrsinus Co. de Wodicha, qui Stemma Comitum de Wodicha propagavit de quo sub A.
Andream Regem Hungariæ anno 1217. suis expensis cum 260. Equitibus comitatus est. Unde obtinuit Privilegiorum Confirmationem, & novorum augmentum, quo ipse & posterius ab omnium tribunalium jurisdictione exempti sunt. Extat originale anno 1218. & aliud quo Bela IV. Rex eadem Privilegia confirmavit ipsi & fratri Baboni Anno 1241. vxor N.

IV.

<p>Radoslaus I. Comes de Wodicha, Præfectus in Ostrosach, & anno 1280. Banus Slavoniæ. Vixit adhuc anno 1286. quo emit dominium Radcha. Vxor N.</p>	<p>Baboneg II. Co. de Wodicha emit an. 1249. dominium Polyena, & primus condidit castrum Blagay. Fuit Præfectus castri Crupa. Ejus filios appellat Albertinus Dux Slavoniæ Regis Stephani avunculus Comes de Posslega in quodam Privilegio fratres cognatos, & propinquos. Obijt anno 1290. vxor N. --- Comitissa de Posslega</p>	<p>Stephanus III. Vrsinus Comes de Wodicha, nominatur cum fratribus anno 1251. 1254. & 1256. dictus Comes Zagrabiensis quia Banus Slavoniæ, & anno 1254. supr. Capitaneus Styriæ, vxor Maria Ducissa Rusiæ ex matre Ducissa Austriæ.</p>
---	---	--

†

*

)

V.

V.

<p>Nicolaus II. Comes de Wodicha anno 1300 Episcopus Zagrabienfis & plures Radoslai I. Proles, quarum nomina ignorantur.</p>	<p>Stephanus V. Comes de Blagay Dominus in Crupa ob Anno 1318. vxor Jolantha filia Priedæ Bani Boffnæ.</p>	<p>Radoslaus II. Comes de Blagay Banus Slavoniæ anno 1294. Dominus Caftri Ofrofach obiit Anno 1318. vxor N.</p>	<p>Stephanus IV. Co. de Wodicha Banus Slavoniæ anno 1294. & 1316. vxor N.</p>	<p>Nicolaus I. Co. de Wodicha militavit cont. Otocarv Reg. Bohem 1278.</p>
--	--	---	---	--

VI.

<p>Dionysius Comes de Crupa vxor Anna Comit. ab Ortenburg. filia Ottonis Anno 1370.</p>	<p>Paulus Comes de Crupa ob. circa annum 1374. vxor Anna filia Meinardi Comit ab Ortenburg supr. Capit. Carniolie</p>	<p>Jo. Co. de Crupa an. 1330. Georgius Com. de Crupa an. 1327. Catharina Comit. de Crupa vxor I. Henrici Co. ab Ortenburg. Georgii de Biezen, ejus filius Paulus an. o. 1494, fuit Bani Slavon.</p>	<p>Duymus Comes de Blagay obiit circa an. 1368 vxor Margareta filia Nicolai Bani Machovienfis Hic Dnymus scribitur aliquando Doyn, & Duymech, quod sonat fortè Dionysium.</p>	<p>Jo. II. Co. de Blagay juvenis obiit adoptatus. à patno Joanne I.</p>	<p>Henricus & Stephanus fratres Comitites de Wodicha, an stemma-propagariint ignoratur.</p>
---	---	---	---	---	---

VII.

<p>Stephanus V. Comes de Blagay, fuit anno 1395. Canonicus Cathedralis Eccles. Zagrabienfis: multa egit pro augmento familiæ, & conservatiõne jurium: multa Privilegia curavit authenticari per Capitulum Zagrabienfe, quæ extant. Vixit adhuc an. 1401.</p>	<p>Nicolaus IV. Comes de Blagay, juventutem militiæ facravit anno 1347. cum Ludovico Rege Hungariæ profectus in Apuliam, meruit exaggeratas laudes à Rege, de quibus extat originale. Vxor Mayna de Ratetych filia Bogdoslai. De obitu non conlat.</p>	<p>Baboneg III. Com. de Blagay vxor Anna Comitissa de Corbavia, quæ notatur adhuc vixisse anno 1471. & liberis nihil adhuc reperiunt.</p>	<p>Joannes III. Comes de Blagay, nominatur sæpius cum fratribus, velut naru maior, præfertim anno 1370. Habitavit in Ofrofach. cum fratre profectus in Apuliam strenuè dimicavit obiit circa an. 1382.</p>
--	--	---	--

VIII.

<p>Ladislaus I. Comes de Blagay, pugnavit fortiter pro Rege in - Foro julio, & in Bohemia contra hæreticos Generalis exercitus, vt constat ex diplomate originali, in quo eximia ejus laudes. An. 1424. donavit illi Sigimundus Rex Castra Kastanicha, Magbych, Bafchya, Straboncha, Banyanie, & inferiorem Jamnicham. De vxore & liberis nihil reperitur.</p>	<p>Antonius Comes de Blagay nominatur cum fratribus filius Nicolai, anno 1396. 1411. 1413. Sigismundus Imp. confirmavit ipsi & fratribus antiqua Privilegia anno 1406. de quibus extat originale, obtinuit etiam anno 1426. castella Gradedch, Dobovech, Zalathneck & quartam partem Petrinia. Emit plura dominia. Obiit anno circiter 1438. vxor N.</p>	<p>Joannes IV. Comes de Blagay sæpè nominatur cum fratribus. Sigismundus Rex anno 1435. oppignoravit illi castra Vrbas & Kozara. Uladislaus Rex anno 1441. illi & filio Nicolao, & patruelibus Gregorio & Francisco castrum Ofrofach, quod Sigismundus Rex maioribus abstulerat reddidit vx. Catha. de Corbavia.</p>	<p>Paulus Comes de Blagay patrem & patruum in Apuliam comitatus ibidem pugnans gloriose occubuit, vt legitur in diplomate Ludovici Regis: <i>Petrum filium dicti Joann. & quosdam nobiles eorum familiares, ipsos per lineam consanguinitatis attinentes vorago mortis absorbit.</i></p>
--	--	--	--

<p>Matthias Comes de Blagay. Gregorius I. Comes de Blagay, emit anno 1439. Brefovitza, Dol, & Dobretin Rursum Anno 1457. Magnaloboda, Kunoulane, & Zelicza Anno 1459. Zenkovaz, Stangovaz, Mirinchich, Poganfchya &c. Ladislaus II. Comes de Blagay nominatur cum fratribus Gregorio, & Matthia Anno 1438. Franciscus I. Comes de Blagay, nominatur Anno 1437. filius Antonij, & frater Gregorij, & Anno 1441. aliud de eo non conlat.</p>	<p>Stephanus IV. Co. de Blagay floruit an. 1480. & 1490. quocum Oswaldo Epif. Zagrabii. convenit propter decimas. A Matthia Rege obtinuit A. 1470. Privileg. special. vixit adhuc an. 1495. vx. Dorothea Co. de Frangepa filia Sigismundi & soror Barbara nupta Wok Despotæ. originale N. 108.</p>	<p>Nicolaus V. Comes de Blagay nominatur Anno 1470. in Privilegio Matthiæ Regis. Michael Comes de Blagay nominatur ibidem. Joannes V. de Blagay, vxor Dorothea Comitissa de Frangepan foror Sigismundi, duca anno 1486. vt in origin. num. 106. Catharina Comitissa de Blagay, vxor Bernardini Comit. de Frangepan.</p>
--	--	---

D

X. An.

Antonius II. Comes de Blagay, fratri per vim eripuit, Bruman, & Boyna, Dominia, propter quæ cum Banis parere nollet à Ulladislao Rege coërcitus est. vxor Barbara N. quæ nominatur vidua Anno 1518.

Gregorius II. Comes de Blagay nominatur Anno 1507. & 1508. Cum fratre Antonio propter possessiones diffidia habuit, vt Ulladislao Rex coactus fuerit totam nobilitatem ad arma vocare contra Antonij violentiam. Obijt anno 1515 sub hoc Turcæ occuparunt castrum Blagay, & plura dominia familiæ, vxor N. de Werchovyna.

Kiburga Comitissa de Blagay, secuuda Vx. Leonardi Rauber Baronis de Planckhenstein Cæsareæ Aulae Mareschalli, apud Maximilianum I. Imp. ex Bucelini To. 3. in Gen. Rauber.

XI.

Plures liber quorum nomina non extant.

Stephanus VII. Comes de Blagay anno 1538. Turcas repulit ab obsidione castri Ostrosach. Et anno 1543. in Gachka, vnà cum Comitibus Zlunijs cognatis, integrum exercitum Turcarum profligavit, obiit circa an. 1547. vxor Dorothea Comitissa de Zluni ex stirpe Frangepanum filia Michaelis, neptis Duymi de Frangepan sup. Capitanei Carniolia, quem alij Doyanum, alij Trojanum icribunt.

Plures liberi de quibus nulla memoria.

XII.

Eva Comitissa de Blagay vxor I. Nicolai Comitis Zrinij, qui ad Sigethum à Turcis cæsus est anno 1566. vxor 2. Pauli Comitis de Straffoldo.

Franciscus II. Vrsinus Comes de Blagay ex Slavonia Turcarum vi pulsus cum patre, confedit in Carniolia anno 1547. possedit comitatum Gotschevia obtinuit anno 1575. à Maximiliano II. confirmationem Privilegiorum. Vxor Magdalena de Lamberg Baronissa, filia Josephi sup. Capitanei Carniolia. Equitis Aurei velleris & apud Annam Imperatricem Aulae Præfecti.

Elisabetha Com. de Blagay vxor Nicolai Com. de Frangepan mater Caspari, qui anno 1575. habitavit in Tschernembl Carniolia.

Catharina Vrsina Com. de Blagay vxor Joannis Frederici Baro: de Dietrichstein, mater Francisci Sigismundi.

Georgius Vrsinus Comes de Blagay anno 1590 vxor Felicitas ab Aursperg, filia Joannis XI. quæ postea nupsit Joanni Georgio de Lamberg in Rottenbüchl, mater Sebastiani.

Stephanus VII. Vrsinus Comes de Blagay vxor Elisabetha Baronissa ab Aursperg filia Christophori Prætoris Carniolia occubuit Stephanus in conflictu cum Turcis ad Carolostadium ann. 1598.

Joannes Weichardus Vrsinus Comes de Blagay Sac. Cæs. Maj. Consiliarius obiit anno 1617. sepultus Labaci in Cathedrali vxor Felicitas à Zuetkovitsch.

Stephanus VIII. Vrsinus Comes de Blagay anno 1610. Vxor Dorothea Sidonia Baronissa ab Egckh.

Eberhardus Leopoldus Vrsinus Comes de Blagay S. C. M. Consil. & Cameraarius, Ducatus Carniolia multis annis Assessor, Prætor, & Vicemareschallus, dein Vicedominus, ac demum supremus Locum tenens Capitaneatus. Obijt anno 1680. die 30. Martij vxor Anna Maria Comitissa Paradeiserin.

Franciscus Georgius Vrsinus Comes de Blagay, educatus in Aula Cæsarea cum fratre & sorore vna cum Sereniff. Leopoldo Wilhelmo Archiduce.

Elisabetha Vrsina Com. de Blagay vxor Francisci Bernardi L. Baronis de Mofschkhon.

Maria Vrsina Com. de Blagay vx. Rudolphi L. B. de Mofch.

Magdalena Cordula Com. de Blagay, vxor Joan. Georgij Comitis de Lamberg in Stain supremi Hæreditarij Præfecti Equilis in Carniolia & Vinorum Marcha.

Franciscus Adamus Vrsinus Comes de Blagay S. C. M. Comerarius, & Vicedominus Carniolia anno 1675. vivat! vxor Sibylla Constantia Comitissa ab Aursperg filia Joannis Andreae supremi Mareschalli Carniolia.

Maria Felicitas Vrsina Com. de Blagay vx. Francisci Caroli Comitis Barbo de Wachsenstein Præsidis deputatorum.

Catharina Elisabetha Com. Vrsina de Blagay. vxor Georg. Sigismundi Comitis Paradeiser.

Wei-

Anna Elisabetha Vrsina Comitissa
de Blagay nata anno 1674.

Weichardus Leopoldus Vrsinus
Comes de Blagay natus an. 1673.

A.

Linea Vrsinorum Comitum de Wodycha.

Babo Vrsinus (vulgo Baboneg dictus) Comes de Wodycha Stephani I. filius , Nicolotti Romani nepos : obtinuit cum fratre Stephano II. privilegium ab Andrea Rege Hungariæ, quo eximitur familia à potestate Banorum & judicum, ità vt ab alio quam à Rege iudicari non possit : & hoc propter fidelia servitia (vt habet diploma) quæ in diversis expeditionibus regni exhibere studuerunt , & quotidie non desistunt exponendo se & sua multis periculis , & fortune casibus incessanter &c. quæ repetuntur à Bela Rege in alio diplomate anno 1241. quo Baboneg adhuc vixit vxor N. ----- soror Rolandi Bani.

Jacov sive Jacobus anno 1266. mutavit partem hæreditatis suæ cum Rolando Bano pro alijs bonis. vxor N.

Matthko sive Matthias Comes de Wodicha, nominatur cum fratribus filius Baboneg an. 1266 & 1269. vxor N.

Christan se Christianus Comes de Wodycha anno 1269. obtinuit cum fratre Jacobo à Bela Rege confirmationem hæreditatis.

Petrus Comes de Wodycha cuius mentio fit anno 1266. 1269. & adhuc an. 1313.

Farcafius, id est Wolfgangus Comes de Wodycha vxor N.

Stephanus Com. de Wodicha.

Andreas Com. de Wodycha.

Jacobus Com. de Wodycha.

Andreas seu Andreas Comes de Wodycha an. 1313.

Lazarus Comes de Wodycha anno 1300.

Petrus & Andreas Com. de Wodicha Hi duo fratres, & Philippus eorum Patruelis litigarunt cum Duymo Co. de Blagay pro dominio Polyana.

Philippus Com. de Wodycha anno 1355.

Stephanus Com. de Wodycha anno 1355.

Ender Com. de Wodycha ann. 1344. emit prædia Obrou, & Stenopolane anno 1353.

§. V.

Designatio Stemmatographica Vrsino-Rosenbergicæ familiae Bobemæ.

Juxta fundamenta quæ suprâ §. 2. posuimus, corrigendum est initium Geneleos Rosenbergicæ Bohemæ, quod hoc loco præstabimus salvo doctiorum iudicio.

I.

Vitellus Vrsinus Romanus circa annum 1155. Roma discedens propter turbas Arnaldistarum confedit in Carinthia, quo eodem tempore Nicolottus Vrsinus ejus frater vel patruelis confedit in Carnioliâ ob eandem causam, & eodem tempore Româ migrans. Nicolottus ductâ vxore Hermannii Marchionis Istriæ

ex Comitibus Goritiæ filia, author fuit Vrſinorum Comitum de Wodycha appellatorum in Slavonia: Vitellus verò Dominorum de Roſenberg in Carinthia, vbi ſpatio 80. Annorum familia aucta traduces immiſit Bohemiæ circa annum 1235. vt ſuprà oſtendimus. Quare Vitellus iſte ſeu Viteck (ita dictus à Slavis) cenſeri debet vtriuſque lineæ Roſenbergiorum, tam Bohemorum, quam Carinthorum author, & filij eius in Carinthia nati. Vxorem quam habuerit eſt incompertum: filios duos illi aſſignat Bucelinus, quos ambos agnoſcimus, ſed Carinthos

II.

Vitellus ſeu Viteck II. de Roſenberg circa anno 1180. claruit. Vxor eius N. Comitiſſa de Schwartzenburg (vt habet Geneſis Bohema) quæ ſine dubio fuit Carniola vel Carintha, filia fortè Meinardi, qui anno 1140. ſubſcripſit foundationi Oberburgenſi propè Stain Carniolæ, & cuius filij Meinardus & Albertus Anno 1162. Monafterio Sitticenſi infrà Labacum donarunt allodium ſuum Kaltenfeld. Obijt Viteck circa Annum 1200.

Henricus I. de Roſenberg, ita appellatus à ſcuto gentilitio, claruit cum fratre anno 1180. Tribuuntur illi in Geneſi Bohemica filij *Budivoy*, *Milota*, & *Viteck IV.* ſed hic videtur confundi cum nepote Viteck V. cum vtrique idem annus aſſignetur 1277. *Budivoy* eſt Slavicum & ſonat *ſit pugna*: quod fortè ſolum agnomen fuerit. *Milota*, eſt idem ac *Nicolottus*, formatum ex Slavico *Mikula*, & *Mikulot* quod idioma etiam apud Carinthos in vſu eſt: ac proinde hi filij nati fuerunt in Carinthia Vxor N.

III.

Plures liberi quorum nomina ignorantur.

Viteck III. floruit anno 200. obiit Anno 1222. vxor N.

Plures liberi Henricus II. floruit circa annum 1200. obiit circa annum 1226.

IV.

Wock ſive Wolfgangus D. de Roſenberg, natus circa annum 1208. propagator ſtirpis in Bohemia in quam migravit cum fratribus an. 1235. vxor Hedwigis Comit. de Schaunberg, obiit Bocko anno 1262. Græcij.

Nicolottus, & Budivoy tranſierunt in Bohemiam anno 1235. Bodivoy ſtemma propagavit, Nicolottus dictus Milota Zaviffius fuit Capitaneus Moraviæ, & obiit anno 1290.

Chriſtophorus Chriſtianus de de Roſenberg. Roſenberg. hi duo manſerunt in Carinthia, quorum alter propagavit ſtemma. Haud dubiè fuerint plures liberi, quorum nomina exciderunt.

V.

Bodivoy II. de Roſenberg de quo nihil habetur præter nomen.

Hindinus de Roſenberg N. filia Hincconis Kruffinæ de Lichtemburg.

Henricus IV. de Roſenberg (Bucelino eſt II.) ſupremus Camerarius Bohemiæ, dein Burggravius ob. anno 1310. vxor Elifabetha de Pattenſtein, & Zambach, mortua anno 1307. ejus frater appellatur de Dobruſka.

Viteck V. de Roſenb. obiit anno 1277. die 22. Sept. vxor Sibylla de N.

Plures forte liberi inſantes mortui. Czernik I. de Roſenberg Obijt celebs.

VI. A.

<p>N. de Rosenbergy vxor N. Domini de Weleffina sive de Waldstejn.</p>	<p>Agnès de Rosenbergy vxor I. N. D. de Lippa 2. N. D. de Krauz</p>	<p>Petrus de Rosenbergy propagator stirpis ex Monacho & Diacono per dispensationem maritus ob. an. 1346. vxor I. Viola seu Elisabetha Ducissa Teschinentis vidua Wenceslai III. Regis Bohem. obiit an. 1317. 2. Catharina filia Beniffij de Warthenberg ob. an. 1355.</p>	<p>Joanna de Rosenbergy vx. Joannis de Michalowitz ob. anno 1317.</p>	<p>Margarita de Rosenbergy vx. Bavarij III. de Strakoniz ob. an. 1357.</p>	<p>Henricus V. de Rosenbergy D. in Cromau. de vxore non constat.</p>	<p>Wockho II. D. in Cromau. de vxore non constat.</p>
--	---	---	---	--	--	---

Hoc initium Geneleos Familiae Rosenbergicae Bohemae, Carinthiae, sic emendatum optimè videtur in gradibus cohaerere, & evitare hiatus temporum, qui in Genesi à Bucelino producta animadvertuntur, & multa salvat in historia. Præter illa, quæ superius circa initium hujus Geneleos observavi, etiam est 1. quod Bucelinus (vel potius Anonymus, à quo Bucelinus descripsit) ex duobus faciat vnum: nam ponit Milotam Rosenbergium filium Henrici I. (quem nos scribimus) nepotem Milotæ ex fratre, cum tamen idem fuerit Milota & Zavissius, quia apud scriptores Bohemos promiscuè nominatur modo Milota, modo Zavissius, modo conjunctim Milota Zavissius: vnde aliquibus dubium ortum cujus familiae fuerit. Et hic ipse est, qui ad Rudolphum Imperatorem ab Ottocaro Rege defecit anno 1278. & postmodum obiit anno 1290. Haselbachius vocat illum Milotam à Zeupusch, fortè ab aliquo dominio sic appellatum. Balbinus appellat Milotam de Dedicz & ait: *qua stirpe sit editus non liquet, alij Rosenfem, alij Krawarziium fuisse scripserunt.* 2. si Milota fuisset filius Henrici I. quem nos ponimus filium Vitelli II. & obiisse circa annum 1200. verosimile est (vtpote natum circa annum 1156.) si vel posthumus fuisset Milota; nonagesimum vitæ annum attigisset, & fortè octogenarius pugnasset, quod non est credibile. Benè igitur inter Viteck II. & Henricum I. interponimus vnam generationem, quia sic Milota natus circa annum 1224. paulò ante patrem decessisset anno ætatis 66. & fuisset adhuc ad militiam habilis anno 54. ætatis. 3. primos tres gradus, id est Viteck I. Viteck II. cum Henrico I. Viteck III. cum Henrico II. natos in Carinthia citrà dubium habemus, ex fundamento supra posito ac probato, quod Rosenbergyj Vrsini non venerint in Bohemiam ante annum 1235. de quarto gradu quæstio esse potest. In hoc tamen etiam securè asserimus tam proles Vitelli III. quam Henrici II. natas esse in Carinthia, & oblata occasione, de qua supra diximus, migrasse in Bohemiam ex filijs Vitelli III. omnes si non simul, saltem successivè, Henrici II. Nicolottum dictum adhuc in Carinthia Mikulotum, & postea corruptè Milotam ac fratrem ejus Budivoyum: convincit hoc ipsa illorum ætas, & præterea senioris inter illos Wockonis, sive Wolfgangi connubium cum Hedwige Schaunbergica, quam Styram fuisse vix ambigerem, quia reperio jam anno 1235. Bernardum de Schaunberg subscriptum in literis Seytzensibus, & sequentibus annis plures in Styria, Carinthia & Austria, vnde probabile est Wockhonem adhuc in Carinthia, non solum natum, sed etiam duxisse vxorem, & cum illa in Bohemiam migrasse anno 1235. Quæ fortè dein causa fuerit cur illum præ cæteris delegerit Ottocarus Rex Bohemiae, quem Styris anno 1260. Calpitaneum daret, vtpote quasi conterraneum. Dubium nihilominus de familia vxoris movet Tabula antiqua Monasterij Altovadensis quod hic Bocko fundavit, in qua legitur: *Ejus verò relicta* (id est Wockhonis) *Domina Hedwigis Germana*

Æn Sylv. hist. Bohem. Megif. l. 3 c. 35. Balb. in Epit. Boh. l. 3. c. 15.

Tabula Altovaden. ap. Balb. in Epit. rer. Bohem. l. 3. c. 15. fol. 285.

DD. Bernardi & Henrici de Sonberg cum sedisset aliquot annos in sede viduali nupsit D. Friderico de Stubenberg in Styria, & ibidem anno Domini M. CCC. XV. Idus Februarij (puto legendum anno M. CCC. X. V. Idus Februarij) moritur, & in Ruennia Abbatia nostri Ordinis sepelitur. Diversæ fuerunt familiæ Schaunberg & Sonberg seu Sonnenberg, vtraque reperitur hoc ipso tempore in Styria, quod patet ex vna eademque subscriptione Cartusiæ Seytzensis in hæc verba: *Fridericus Dux Austriae & Styriae confirmat donationem factam à D. Sophia de Leunbach & c. Testes Ulrichus de Becca, Bernardus de Schovenberg, Reinbertus de Mureckbe & c. Hadamarus de Suneberch, Heinrichs de Hiackbenberch, Chunnradus de Künberch. Act. Petovij 5. Cal. Maij.* Verosimilius tamen est, quod author tabulæ erraverit scribendo Sonberg, pro Schovenberg, sive vt posterioribus temporibus scribi cæptum de Schaunberg, præsertim cum in Genesi Schaunbergica reperiantur Bernardus & Henricus fratres de Schaunberg filij Henrici senioris. Difficile verò est creditu quod præfata Hedwigis vixerit vsque ad annum 1315. marito primo superstes cum quo minimum sex proles habuit, quia saltem septennio illi convivere debuit adeoque nupta fuisset anno 1255. & nata 1240 adeoque ad annum ætatis 75. pervenisset. Unde suspicor in tabula Altovadensi legendum esse obitum anno M. CC. XC. V. Idus Februarij. Et fortè sic scriptum, fuit, sed qui descripsit transposuit literas numerales. 4. observare licet primis illis temporibus adhuc inter Vrsinos Slavoniæ Comites de Wodicha & Carinthos Rosenbergios, fuisse mutua parentelæ vividam notitiam, vt nomina quæ vni lineæ placuissent, altera quoque vsurparet. Sic vti supra ostensum Vrsini de Wodycha habuerunt anno 1269. vnum Christianum, seu Christianum, & fortè plures, quod nomen acceperunt à Christiano Rosenbergio in Carinthia anno 1230. defuncto, & Frifaci sepulto. 5. De prole Wockhonis, & ejus patruelis Budivoy nihil laboramus, sed vltro admittimus eam in Bohemia natam ac educatam, nisi fortè biennio illo, quo Wockho in Styria Capitaneum egit, vbi & mortuus est & sepultus, aliquis ei filius fuisset natus. 6. Nomina illa insolita Budivoy, Borussij, Milotæ, Wockhonis neminem moveant, vt credat in Bohemia primum nata: quia etiam in Carinthia Slavicum idioma in vsu fuit, & nunc est, omniaque illa tam potuerunt à Slavis Carinthis excogitari, quam à Slavis Bohemis. Certè hodieque nos lupum appellamus Volck, & Vock, & Croatia non aliter Wolfgangos appellant, quam Wock & Vuick. Budivoy jam dictum, est vox Slavica significans. *Fiat pugna*, sicuti econtra Slavis in more est appellare quosdam Budimir, id est *Fiat pax*, cuius nominis olim Regem habuerunt Slavi Croatia. De Milotæ etiam dictum est, quod sit Nicolottus à Slavis Carinthis appellatus Miculot, cum aliter Nicolaum non soleant Slavi nostri nominare quàm Micula, & demum, ex Miculot formatum brevius nomen Milot. Hæc de Vrsinis Rosenbergijs Bohemis sufficiant. Reliquum quod deest Geneseos illorum, apud Bucelinum Lector inveniet To. 3. & Tomo IV. Germaniæ sacroprophanæ, & apud Balbinum in Originibus Guettensteinijs.

§. VI.

Designatio Stemmatographica, familiæ Vrsino-Rosenbergicæ Styro-Carinthæ

O Riginem hujus Illustrissimæ familiæ eandem esse cum familia Vrsino Rosenbergica Bohemia, sufficienter probavimus supra §. 2. nunc verò ipsum stemma & seriem generationum aggredimur.

I.

Vitellus Vrsinus Romanus, ob tumultus Arnaldistarum sponte Româ exul cum alijs cognatis circa ann. 1155. confedit in Carinthia. Vxor N. familiæ incompertæ. A Slavico dictus est Viteck quasi parvus Vitus seu Vitellus: à Scuti gentilitij Rosa pentaphylla cognomen affectus est pro more patriæ de Rosenberg.

Vitellus II. five Viteck claruit anno 1180. Vxor N. Comit. de Schwarzenburg Carna, filia fortè Meinardi, qui anno 1140. subscripsit fundationi Oberburgensi, & soror Meinardi ac Alberti Comitum de Schwarzenburg, qui habuerunt possessiones in Carniolia anno 1162. vt habent MSS. Sitticensia.

Henricus I. Vrsinus de Rosenberg nomen proprium fortè in gratiam Henrici Ducis Carinthiæ in Baptismo sortitus, claruit cum fratre anno 1180. vxor N. ----- familiæ incompertæ. obijt. Henricus circa annum Christi 1200.

Plures haud dubiè proles, quarum nomina desiderantur.

Plures liberi vel maturè extincti vel nondum comperti. Viteck III. de Rosenberg obijt circa annum 1222. vt habet Genesis Bohemæ vxor N.

Henricus II. D. de Rosenberg floruit anno 1200. obiit circa annum 1226. vxor N.

Christianus D. de Rosenberg, cuius lapis sepulchralis extat Frifaci, obijt ann. 1230. 5. Idus Octob. de vxore & liberis non constat.

Wockho I. five Wolfgangus de Rosenberg vxor Hedwigis Co. de Schaunberg, quæ obiit ann. 1290. Ipse verò anno 1262. Græcij vbi erat Capitaneus pro Rege Ottocaro. Hic cum fratribus primus transfuit in Bohemiam.

Henricus III. de Rosenberg, in iuventute extinctus.

Christophorus D. de Rosenberg anno 1238. Græcij à Matthæo de Weiffenegk Pratore Provinciæ accepit attestationem, quæ extat in originali apud Rosenbergicam familiam in Carinthia vxor N. de Weiffenegk Styra. Ipse obijt circa annum 1246.

Nicolotus de Rosenberg dictus vulgo Micolof, transfuit in Bohemiam dictus ibi Milofa fuit Capitaneus Moravia à Rudolpho Imp. datus an. 1278. ob. 1290. Budivoyus transfuit in Bohemiam, ibique fedem fixit cum, patruelis.

Albero de Rosenberg, in literis antiqq. vixit adhuc anno 1283. habitavit in Carinthia vxor Sophia de Holenburg, filia Schwickheri. MS. ant.

Henricus IV. de Rosenberg floruit anno 1250. subscripsit litetis Ulrici Ducis Carinthiæ, cuius aulam sequebatur an. 1256. pro Victorienfibus n. 275. anno 1260. literis ejusdem Ducis pro Freydenhallensi Carthusia in Carniolia. item anno 1262. in literis Hartnidi de Orth, & anno 1263. in literis Alberti de Veldesberch, quæ extant in Archivo Oberburgensi Episcopi Labacensis. Fuit anno 1263. post Wockhonem patrualem supr. Capitaneus Styriæ, & ea occasione transfuit lares in Styriam, obiit circa ann. 1278. vxor N. -----

Christophorus II. de Rosenberg, in iuventute decessit.

Wulfingus I. de Rosenberg nominatur inter testes donationis factæ Monasterio Mûnckendorffenfi à Comitissa de Seunegkh an. 1302. extat originale apud Moniales Mûnckendorffenses.

Helena de Rosenberg vxor Henrici de Osterwiz anno 1333.

Udalricus I. de Rosenberg floruit an. 1328. in lit. antiqq. vxor N. hæctenus in compertæ familiæ, habuerit proles fratres, & sorores, quorum nomina non extant.

Helena de Rosenberg vxor Henrici de Osterwiz anno 1333.

Hercules I. de Rosenberg floruit an. 1290. Fundavit an. 1307. Marchpurgi in Eccl. Parochiali missam perpetuam: nominatur in literis filius Hermanus & ejus mater, cuius tamen nomen non exprimitur. Ob. eodè an. 1307. extant originales apud familiam vxor N. -----

Catharina de Rosenberg vx. Waltheri Comitum de Sternberg, qui castrum Sternberg in Carinthia vendidit Ottoni Ortenburgico circa annum 1290. ex Lazio migrationum fol. 229. Hennin. in Gen. Germ. fol. 545.

Henricus V. de Rosenbergo flor. an. 1360. vxor Adelheidis de Schaunberg filia Henrici, vidua Hermannii ab Ortenburg, qui habitavit in Laas Carnioliae, appellatus à Friderico pulchro Imp. cognatus. Laz. Migra. f. 232. Bucel. Ger. T. 3, P. 2. Hennin. f. 234. 2. vxor Barbara de Abensperg Ulrichi III. filia. Henn. f. 223.

Abero II. de Rosenbergo vxor Margareta Raspin filia Joannis, cujus altera filia Chunegundis nupta fuit Joanni de Pleyburg. Ex cessione, original. de anno 1391. quæ servantur à familia. Hic habuit possessiones in Carniolia scribitur in litteris **Ubel von Rosenberg.**

Barbara de Rosenbergo vxor Wilhelmii de Abensperg anno 1380. Hennin. f. 223.

Hermannus I. de Rosenbergo floruit anno 1340. vxor Anna Puttrerin ab Aigen, filia Christiani foror Georgij, cui nupta fuit Sibylla Gallerin. Bucelin. T. 3. German. fol. 181. De obitu non constat.

N. filia patri præmortua.

Georgius de Rosenbergo vendidit anno 1409 cum fratribus Agidio de Gallenberg suas possessiones in Carniolia prope Schenckhethorn vxor Magdalena Hispanin ab Haag filia Sigismundi ex Agnete Panhalmin. Bucel. To. 3. fol. 8.

Jo. de Rosenbergo Capit. in Segor, vixit adhuc an. 1440. vx. Barbara de Schaunberg foror Anne nuptæ Hermannio Clise Co. vnde propter affinitatē obtinuit à Com. Clise Capitaneatum Segor. Ex antiq. MS. DD. Co. de Gallenberg Wilhelmus de Rosenbergo nominatur cum fratribus anno 1409. in MS. Gallenb. Ulrichus II. de Rosenbergo nominatur cum fratribus eodem anno

Registratura Grecenfi. Barbara vxor Jo. ab Hollnegg vixit adhuc an. 1393. mater Diechnutz, nuptæ Reimperto de Gleinitz. Ex

Hercules II. de Rosenbergo avi nomen sortitus. Emit anno 1368. quadam bona à Friderico de Colniz. obiit circa ann. 1396. V. Eva Creutzerin, foror vel filia Ortelij, qui circa Cisleam habuit possessiones. Extant litteræ emptionales ap. familiam.

Christophorus III. de Rosenbergo an. 1412. evocatus ab Ernesto Archiduce ad bellicam expeditionē, & mortuus, vt quam plurimos fecit adducere. Extant de hoc origin. ap. familiam. an. 1416. confignavit bona sua Wilfingo nepoti & caelebs obiit.

Hermannus II. de Rosenbergo vxor Gertrudis de Seldenhoff, filia Reimpertex MSS. Gracensibus.

Rudolphus de Rosenbergo in lit. an. 1458. nominatus. aliud de eo non constat.

Leo de Rosenbergo floruit circa ann. 1430. vxor Barbara de Scheyrn, filia Georgij vidua Hermannii de Turri, quæ post obitum Leonis nupsit 3. Leonardo Paradeifer. Ex Genei Dominorum de Scheyrn.

Magdalena de Rosenbergo circa ann. 1440. vxor Isaaci Zot de Pernegg. Ex MSS. Registrat. Grac.

Wilfingus de Rosenbergo recepit Anno 1414. feuda ab Ernesto Archiduce. vxor I. N. ducta circa ann. 1400. vx. 2. Catharina Schramppin, filia Wierandi Styra ducta anno 1414. cujus dotalitiæ extant Originales apud familiam. Ipse obiit anno 1420.

Fridericus de Rosenbergo vxor N. familia nobilis de Redschütz. Cum liberis caret vendidit sua bona Wilfingo fratri, de quo extant Originales apud familiam. Amalia de Rosenbergo vxor Hartmudi de Kreygh anno 1408.

Gertrudis de Rosenbergo vxor Georgij Domini de Walsee in Austria an. 1440. ex MSS. antiq.

Agnes de Rosenbergo (quam Bucelinus in Genesi Bohemica reposuit T. III. sed revocavit T. IV. Vx. Reimperti de Walsee, qui habuit bona in Cariniolia, & Carlo, postremus stirpis.

Petrus de Rosenbergo an. 1421. vxorem duxit I. Elisabetham filiam Nobilis Friderici de Waitzhalm, sic nominatur in Dotalitiis, quæ extant. 2. Sabinam de Racknitz filiam Georgij an. 1439. Extant etiam Originales apud familiam.

Matgareta de Rosenbergo vxor Georgij de Racknitz magna avia hodiernorum Baronum de Racknitz, Eybeswald Teuffenbach, Khonigsperg & plurimorum ex MS. Parochiæ S. Floriani in Styria nupsit anno 1426. Extant Dotalitiæ Originales apud familiam.

Udalricus III. de Rosenbergo recensetur vñ cum fratre in Catalogo nobilitatis Styriacæ anno 1446. Vxor Diemuthis de Trautmanstorff, vidua Leopoldi de Lembach ex MSS. ant.

Georgius II. de Rosenbergo floruit anno 1446. ex Catalogo nobilitatis Styriacæ. Vxor Barbara de Spangstein, foror Sigismundi, qui floruisse notatur anno 1465. ap. Bucel. To. 3. German.

Crescentia de Rosenbergo vxor Joannis Paradeifer an. 1452. MSS. ant.

Conradus (vulgo Chenz) de Rosen-
berg vxor Vrfula de Pappenheim vi-
dua Ludovici de Wildenstein, quæ
anno 1486. litigavit cum Alberto de
Wildenstein fratre mariti. Ex MSS.
antiqq instrumentis.

Georgius III. de Rosenbergorum floruit anno
1477. quo duxit vxorem Apolloniam
de Reisberg filiam Joannis fororem Wil-
helmi, cujus patruus fuit Joannes Ar-
chiepiscopus Salisburgensis. Extant O-
riginales dotaliæ apud familiam.

Plures proles, qua-
rum nomina exci-
derunt.

Paulus de Rosenbergorum vx. Margari-
ta ab Herberstein, filia Leonardii,
qui habitavit Vpaci, & Barbara
de Lueg, quorum altera filia Vr-
sula mater fuit Jo. Kazianeri sup.
Capit. Carniolæ. Prior Margari-
te maritus fuit Sigismundus a
Schauntes Bucein. T. 3.
Sigismundus de Rosenb. vxor A-
polonia de Khleeque cum soro-
re Helena hereditavit castrum
Grünberg obijt sine liberis.
Sebastians de Rosenb. militavit
contra Turcas in obsidione Vien-
nensi an. 1529. v. t. f. ap. Megif.

Maximilianus de Rosenbergorum cogno-
mento Prodigus, vxor Juliana de Rot-
tenburg, cujus instigatione maritus
vendidit Lerchenau, Rotenthurn &
alia bona à majoribus comparata, qua
de re extant documenta antiqua in
Archivis Comitum ab Herberstein.
Appellatur à Georgio de Herberstein
affinis extat MS. originale. Nomi-
natur in literis anno 1509. 1531. 1529.
1538. vixit vitra annum 1550.

Sophia de Rosenbergorum vx. Clemf-
tis Haller de Gembs, ex eo mater
Georgij, avia Catharinæ nuptæ
Georgio Balthafari de Scheyrn,
quæ peperit Felicitatem matrem
hodiernorum DD. Co. de Gallen-
berg MS. fam. MS. de Scheyrn,
Bucel. T. 3. Helena de Rosenbergorum
vx. Udalrici Gleiher de Eberstein
mater Bartholomæi.

Christophorus IV. de Rosenbergorum, post pera-
gratam Italiam & Hispaniam in bellicis ex-
peditibus Jaurini annonæ Præfectus, de-
inde in Præsidio Hungarico totis Capita-
neus, post fortiter toleratum geminam Tur-
carum obsidionem obiit anno 1580. Vxor
Anna Geyerin ab Osterburg ex MSS. apud
familiam original.

Ulricus de Rosenbergorum floruit anno
1556. Hic ex Styria remigravit in
Carinthiam, melior patre Oeco-
nomus. Vxor Margareta ab Ha-
gendorff postrema suæ stirpis, vi-
dua Georgij de Lembstiz MSS.
original. apud familiam.

Plures alij liberi in
infantia extincti,
quorum nomina
non reperiuntur.

Christina de Rosenbergorum vxor
Georgij Wagen de Wagen-
spurg, mater Christophori
Georgij, qui diu in Hispania
& Bohemia militavit.

Andreas de Rosenbergorum vxor Ca-
tharina Weiffin de Schmeltzof-
fen ducta anno 1596. MS. instru-
menta familiæ.

Dorothea de Rosenbergorum
vxor Pauli de Leobenegk
mater Julianæ.

Joannes Andreas Sacri Romani Imperii Comes
de Rosenbergorum S. Cæsareæ Majestatis Consiliarius
Acanus & Camerarius &c. Burggravius Ca-
rinthiæ, Deputatorum Præses perpetuus &c. V-
xor Joanna Baronissa Khulmerin de Rosen-
büchel ducta Anno 1620. quæ obiit an. 1645.
die 18 Februarij 2. Gottraut Comitissa de Sau-
rau ducta Anno 1648. obiit anno 1668. die 28.
Decembris. Ipse obiit anno 1667. die 4. Janu-
arij plenus dierum & meritorum de patria. Se-
pultus in Ecclesiæ B. Virginis Solij prope alta-
re SS. Apostolorum.

Wolfgangus Andreas Sacri Romani Imperii
Comes de Rosenbergorum, Liber Baro in Lerche,
nau & Gravenstein, Dominus in Sonegg,
Stain, Feuerberg, Höchenbergen, Keüt-
schach, Greiffenburg, Hageneck, Weltze-
negg, supremus Hæreditarius Aulæ Præfe-
ctus in Carinthia, Sacræ Cæsareæ Majestatis

Georgius Nicolaus Sacri Romani Imp.
Comes de Rosenbergorum Sacræ Cæsareæ Mai.
Consiliarius Arcanus actualis in Consilio
Intimo Græcensi &c. Natus anno 1623.
die 6. Decemb. vxor Maria Sidonia Co-
mitissa ab Herberstein, ducta anno 1649.
die 7. Novembris vivat!

(

*

E

Con-

Conſiliarius Arcanus Actualis, & Camera-
 rtus, Inclytæ Provinciæ Carinthiæ perpetuus
 Deputatorum Præſes, & Burgravius. Na-
 tus anno 1626. die 2. Februarij vxor 1. Eva
 Regina nata Comitiffa de Weltz ducta anno
 1650. obiit anno 1670. die 23. Novembris.
 ſecunda Beatrix Comitiffa de Turri & Valfaf-
 ſina vidua Joannis Ambroſij Comitidis de Tur-
 ri, ducta anno 1671. vivan!

Franciſcus Andreas
 S. R. I. Comes de
 Roſenberg S. C. M.
 Camerarius natus
 1653. die 12. Mar-
 tij.

Joſephus Paris
 S. R. I. Comes
 de Roſenberg.
 S. C. Maj. Cam-
 merarius natus
 anno 1651. die
 28. Junij.

Joanna Eliſabetha
 Comitiffa de Ro-
 ſenberg nata anno
 1654. die 21. Oct.
 obiit Virgo anno
 1670. die 12. Mar-
 tij.

Joannes Frideri-
 cus S. R. I. Com-
 de Roſenberg S.
 C. Maj. Camera-
 rius natus Anno
 1655. die 7. No-
 vembris.

Gotttraut Comitiffa de Roſenberg
 vxor Joan. Ludovici Co. de Lam-
 berg nata an. 1650. die 15. Sept.
 Joſephus Leopoldus S. R. I. Co. de
 Roſenberg natus an. 1670. d. 6. ſept.
 Anna Beatrix Co. de Roſenberg na-
 ta anno 1662. die 20. Decemb.

Dorothea de Roſenberg
 vxor Paſchdel copenack
 inter Juliane

Andreas de Roſenberg vxor Co-
 ſtanza Weyſen de ſchneidvot
 ſen duchs anno 1661. die 22. infra

Christina de Roſenberg vxor
 Georgi Weyſen de Weyſen
 ſperg inter Chriſtophor
 Georgi, qui die in ſiſtaria
 & Johannea natus.

Joannes Andreas ſacri Romani Imperii Comes
 de Roſenberg, Carice Maſſaria Conſiliarius Ca-
 mararius & Camerarius &c. Burgravius Ca-
 rinthiæ Deputatorum Præſes perpetuus &c. V.
 vxor Joanna Baroniffa Kholmrein de Roſen-
 berg ducta Anno 1650. die 20. die 18. Febr. an.
 1650. die 18. obiit anno 1668. die 21.
 Decemb. obiit anno 1667. die 4. Janu-
 arii plenus dictum & mentorem de partu. Sc-
 pulchus in Echle. R. Virgins ſoli propo. aſſa.
 re 32. Apoſtolium.

Georgius Nicolaus ſacri Romani Imp-
 erii Comes de Roſenberg ſacri Caſtellani
 Conſiliarius Arcanus ſacris in Conſilio
 Imperii &c. natus anno 1623.
 die 6. Decemb. vxor Maria Sidonia Co-
 mitiffa ab Hildberſch, ducta anno 1649.
 die 7. Novembris vivan!

Wolfgangus Andreas ſacri Romani Imp-
 erii Comes de Roſenberg, ſaber baro in Terſche,
 natus & Graſſenſis, Dominus in Sonegg,
 Stein, Feurberg, Hohenbergen, Koll,
 Kriech, Gieſenſburg, Haydeck, Wetz-
 neck, ſuperius Hereditarius Aulæ Præſ-
 es in Carinthia, ſacri Carice Maſſaria

